

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

"A beguiling blend of myth and magic...sure to win your heart."

—*New York Times* bestselling author Tami Hoag

TERESA MEDEIROS

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR OF *CHARMING THE PRINCE*

THE BRIDE
and
THE BEAST

Gelin ve Canavar

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

İskoçya, Highlands 1746

GWENDOLYN, Clan MacCul ough'un gelecekteki reisini neredeyse öldürdüğü gün dokuz yaşındaydı.

Genç ve sağlam bir meşe ağacına tırmanıyordu, ağırlığını taşıyabileceğinden emin olmak için her dalı dikkatle test ediyordu ki tüylü midilli göründü.

Sırtını gövdede yıpranmış bir kovuğa yerleştirdi ve nane yeşili yaprakların arasından baktı, kalbi

bir ritmi atlayarak. Evet, oydu. Bernard MacCul ough'un asil duruşunu ya da siyah saçlarını karıştırmak mümkün değildi.

alnında yuvarlanıyordu. Safran rengi gömleğinin üzerine kırmızı ve siyah bir tartan giymişti. Gümüş bir rozetin üzerinde

MacCul ough ejderhası tartanı sabitledi ve dikkatini her geçişte daha da genişleyen omuzlara çekti.

gün. Kısa eteğinin altında, uzun, bronz bacakları midillinin yanlarına sarılıyordu.

Gwendolyn çenesini elinin üzerine dayadı ve iç geçirdi, midilliyi aşağıya doğru yönlendirirken onu seyretmekle yetindi

On beş yaşının ötesinde bir zarafet ve ustalıkla kayalık yolda ilerliyor. Her gün bu geçitten geçmesine rağmen, o hiç yorulmadı.

onu izlemekten. Bir gün başını kaldırıp onu göreceğini hayal etmekten hiç bıkmadı.

"Oraya kim gidiyor?" diye seslenir, midillisini dizginleyip durdururdu. "Göklerden gelen bir melek olabilir mi?"

"Sadece ben, lordum," diye cevap verirdi, "güzel Leydi Gwendolyn."

Sonra beyaz dişlerini şefkatli bir gülümsemeyle gösterecek ve kız yavaşça yere süzülecekti. (Rüyalarında her zaman

güzel bir çift kanadı vardı.) Tek elini kullanarak onu midilliye bindirir ve birlikte ata binerlerdi.

annesinin ve babasının gururlu gülümsemelerinin, vil agers'ın gevşek çeneli bakışlarının ve

iki ablasının kıskanç bakışları.

"Bakın! Şu ağacın tepesinde Gwennie var. Bir de domuzlar uçamaz derler!" Bir kahkaha patlaması Gwendolyn'i yerinden sıçrattı.

Hayallerinden sıyrıldı.

Aşağıya bakıp ağacın etrafında toplanan çocuk çemberini gördüğünde, çok tanıdık bir hisle tüyleri diken diken olmaya başladı

Korku. Belki de onların alaylarını görmezden gelirse, çekip giderlerdi. "Orada neden zaman harcadığımı bilmiyorum. Bütün meşe palamutları

Burada, yerde." Ross, iri yarı oğlu

Köylü demirci, neşeyle uluyarak dizini tokatladı.

"Kes şunu Ross," diye güldü Gwendolyn'in on iki yaşındaki kız kardeşi Glynnis. Bir kolunu onunkinin içinden geçirdi ve

akan kumral bukleler. "Zavallı yaratığı rahat bırakırsanız, daha sonra bir öpücük çalmanıza izin veririm."

Gwendolyn'in on bir yaşındaki kız kardeşi Nessa, ipeksi düz saçları kıızıldan çok altın tonundaydı.

dudak büktü. "Dudaklarını kendine sakla, hizmetçi kız. O zaten bana öpücük sözü verdi."

"Üzülme, kızlar." Ross ikisini de ciyaklayana kadar sıktı. "Yeterince öpücüğüm var. Gerçi 'twould' take

"O kız kardeşinin etrafında dolaşmak için benden daha fazla öpücük var."

Gwendolyn cevap vermekten kendini alamadı. "Git buradan Ross ve beni yalnız bırak!"

"Peki yapmazsam ne yapacaksın? Üzerime mi oturacaksın?"

Glynnis ve Nessa kıkırdamalarını elleriyle bastırmak için gönülsüzce bir girişimde bulundular. Ross'un arkadaşlarının geri kalanı

kahkahalarla kükredi.

Sonra tanıdık olmayan bir ses neşelerini böldü. "Bayanı duyduunuz. Onu rahat bırakın."

Bernard MacCul ough'un sesi Gwendolyn'in hayal ettiğinden hem daha yumuşak hem de daha derindi. Ve ona bir hanımefendi demişti! Fakat

Bu durum karşısında duyduğu şaşkınlık, adamın tüm konuşmaları duymuş olması gerektiğini fark etmesiyle yerini mahcubiyete bıraktı. O sırada

Dalların arasından baktığında, savunucusunun sadece başının üst kısmını ve botlarının cilalı parmaklarını görebiliyordu.

Ross davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. "Peki sen kim oluyorsun da

-?" Kıpırmızı kesilirken hırıltısı bir vıraklamayla kesildi, sonra

Beyaz. "Sizin olduğunuzu fark etmemiştim, lordum," diye kekeledi. "Bağışlayın beni." Şefinin ayaklarının dibinde tek dizinin üzerine çöktü. Oğlum.

Bernard gömleğinin önünü tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Ross çocuktan en az bir taş ağırlığında olabilirdi ama

Bernard'ın gözlerinin içine bakabilmek için hâlâ boynunu eğmek zorundaydı. "Henüz senin lordun değilim," diye belirtti Bernard. "Ama bir gün olacağım. Ve

İçimden birine yapılan bir haksızlığı asla unutmadığım konusunda sizi uyarmalıyım."

Gwendolyn titremesini durdurmak için Up'ını ısırды, alaylarının onu ağlatamamasına ama onun nezaketinin ağlatabilmesine hayret etti.

Ross sertçe borçlandı. "Evet, lordum. Uyarıyı da unutmayacağım."

"Unutmadığına emin ol."

Her ne kadar Ross arkadaşlarını açıklıktan çıkarırken sakın olsa da, Gwendolyn, adamın ona attığı için için yanan bakışı yakaladı.

Ağacın tepesine. Onun aşağılanmasının bedelini daha sonra ödeyecekti.

Yırtık tırnakları ağaç kabuğunu ısırırken, tam da istediği şeyi yaptıklarını fark etti. Onu yalnız bırakmışlardı.

Onunla birlikte.

Yanağını ağacın gövdesine bastırdı ve utangaç bir orman perisi gibi ağacın içinde kaybolması için dua etti.

Gerçekçi bir ses umutlarını kırdı. "Gittiler. Artık aşağı inebilirsin."

Davetini kabul ettiği takdirde adamın yüzünü karartacak olan küçümsemeden korkarak gözlerini kapadı. "Ben gerçekten olduğum yerde rahatım."

İç çekti. "Her gün zor durumdaki bir genç kızı kurtarma ayrıcalığına sahip olmuyorum. Bana teşekkür etmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim. Şimdi lütfen gider ve beni rahat bırakır mısın? "

Ona karşı gelmek ilk hatasıydı. "Bunu yapmayacağım. Bu benim toprağım ve dolayısıyla benim ağacım. Eğer aşağı inmezsen, peşinden gelirim.

Sen." Bir çizmesini gövdenin en alt kıvrımına yerleştirdi ve sarkan bir dala uzandı.

O uzun, esnek bacaklarıyla ağaca ne kadar hızlı tırmanabileceğini hayal eden Gwendolyn, daha sonra ikinci

hata. Daha yükseğe tırmanmaya başladı. Ama acelesi yüzünden, ağırlığını koymadan önce her bir dalı test etmeyi unuttu. İşte

önce bir gıcırtı, sonra bir çatırtı, sonra da yeryüzüne doğru düşmeye başladı.

Son tutarlı düşüncesi "*Lütfen, Tanrım, inmemi izin ver*" oldu.

ve boynumu kırdı. Ama vefasız dallar onun yerine falçatasını kırarak ona bir kez daha ihanet etti.

Bernard'a çarpıp onu yere sermeden önce, onun şok olmuş yüzüne sadece merhametli ve kısa bir bakış atabildi.

Gwendolyn'in nefesini tutması bir an sürdü. Gözlerini açtığında Bernard altında uzanmış yatıyordu.

Yüzü onunkinden sadece bir santim uzaktaydı.

Gözleri kapalıydı, güdük, koyu kirpikleri güneşten bronzlaşmış yanaklarının erkeksi kıvrımına doğru yayılmıştı. Gwendolyn

o kadar yakındı ki, yakında çenesini gölgeleyecek olan bıyıklarının bir ipucunu bile seçebiliyordu.

"M'laird?" diye fısıldadı.

Ne inledi ne de kıpırdadı.

İnledi. "Oh, Tanrım, onu öldürdüm!"

Keşke fal onu da öldürseydi! O zaman vil agers onları burada bulabilirdi, vücudu onunkinin üzerine koruyucu bir şekilde örtülmüş, birleşmiş

Hayatta hiç olmadıkları kadar ölüm. Görüntünün yürek parçalayan acıklı haline karşı koyamayan Gwendolyn yüzünü göğüs kemiği ve bir hıçkırığı geri çekti.

"Yaralandın mı genç kız?" diye fısıldadı dumanlı bir ses.

Gwendolyn yavaşça başını kaldırdı. Bernard'ın gözleri artık açıktı ama korktuğu gibi ölüm bakışları değildi. Gözleri zengin bir

Yeşil, zümrüt rengi, gizli bir hazine zulasının içinden fışkırıyor.

Saçındaki bir yaprağı nazikçe fırçalarken, Gwendolyn onun üzerinden atladı.

"Gururumdan başka bir şeyim incinmedi," dedi. "Peki ya sen?

Yaralandın mı?" "Yaralanmadım diyebilirim." Ayağa kalktı, yaprakları ve kirleri temizledi.

arkasından. "Kucağıma inen bir çocuğun rüzgârımı kesmesinden daha fazlası gerekirdi."

Bir çocuk mu? Gwendolyn neredeyse saç örgülerinin kıllanmaya başladığını hissediyordu.

Saçındaki bir dalı taradı ve alnındaki asi tutamın altından ona baktı.

"Seni kalede gördüm

değil mi? Vilayet çağında malikânede yaşıyorsun. Sen babamın kâhyasının kızıydın."

"Onlardan biri," diye cevap verdi, babasının onu gezmeye götürdüğü o günler için yaşadığından şüphelenmesini istemiyordu.

sırf Bernard'ın merdivenlerden inerken bir anlık görüntüsünü yakalayabilir ya da

Reisle satranç oynuyor ya da annesinin arkasından gizlice yaklaşıp yanağına muzip bir öpücük konduruyordu. Gwendolyn'e göre, Kale

Weyrcraig her zaman bir düşler şatosu, en olmayacak dileklerin bile gerçekleşebileceği saf büyü bir yer olmuştu.

gerçek olacak.

"Küçük bir kız kardeşin var, değil mi? Ve bir tane daha yolda. İki ablanla tanıştım," dedi. "Arsız bir çift, değil mi?"

Onlar mı? Her zaman kirpiklerini kırıştırır ve henüz sahip olmadıkları kalçalarını oynatırlar." Adamın dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi.

Babasının çamaşırhanesinden aşırıldığı buruşuk tunik ve solmuş diz pantolonu. "Sen onlar gibi değilsin, değil mi?"

Gwendolyn kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, değilim. Şişmanım."

Samimi bir değerlendirmeye onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Kemiklerinde biraz fazla et var, ama bu bir çocuğa yakışmıyor. senin yaşında."

Bir çocuk! Nedense, şişman olduğunu kabul etmesinden çok, ona yeniden çocuk demesi onu daha çok kızdırmıştı. Nasıl olur da

bu küstah delikanlıyı sevdiğini hiç düşünmüş müydü? Neden, ondan nefret ediyordu!

Kendini bir metre on santim boyuna kadar çekti. "Sanırım büyük bir şatoda yaşadığın ve güzel bir midilliye bindiğin için,

Kendini yetişkin bir adam sanıyorsun."

"Hâlâ yapmam gereken işler var. Senin de öyle." Kadının keten örgülerinden birini elinin etrafına doladı ve onu daha yakına çekerek

eğilip fısıldayabilirdi, "Ama babam beni, çok saygıdeğer bir konuğa bu gece şatomuza kadar eşlik edecek kadar erkek buluyor.

çok gece."

Gwendolyn örgüyü adamın elinden çekip aldı ve omzunun üzerinden attı, adamın burnunu çimdikleyeceğinden ya da

Sanki ağzından salyalar akan bir köpek yavrusuymuş gibi başını okşadı. "Peki bu misafir kim olabilir?"

Doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Oh, bu asla bir sırrımı bir başkasına emanet edemem.

bir kız."

Korkunç çocuk. Sefil çocuk. "O zaman yola çıksam iyi olur, değil mi, böylece sen de *erkeklik* görevlerini yerine getirebilirsin."

Adamın kendisini terk etmesine gerçekten şaşırılmış gibi görünmesinden saçma bir şekilde memnun olarak hil'e başladı. "Eğer istersen, sana bir İpucu," diye seslendi arkasından.

Bir cevapla onu pohpohlamayı reddetti. Sadece durdu ve taş gibi bir sessizlik içinde bekledi.

"O gerçek bir kahraman!" Bernard haykırdı. "İnsanlar arasında bir prens."

Gwendolyn de birkaç dakika önce onun hakkında aynı şeyi düşündüğünden, pek etkilenmemişti. Başladı

Tekrar yürümek.

"Eğer o çocuk seni bir daha rahatsız ederse, bana haber verirsin, değil mi? "

Gwendolyn özlemle dolan gözlerini sıkıca kapattı. Daha kısa bir süre önce, bir kadın için gözlerini bile verebilirdi.

onu şampiyonu olarak kabul etme ayrıcalığına sahipti. Şimdi, gururunun kırıntılarını etrafında toplayarak, sert bir şekilde onunla yüzleşmek için döndü

ve "Bu bir rica mı yoksa emir mi?" diye sordu. "

Ellerini zayıf kalçalarına dayadığında, bir kez daha ona meydan okuma hatasına düştüğünü fark etti. "Bunu bir

Emret, genç kız. Bir gün ben de onun olduğu kadar senin de efendin olacağım."

Gwendolyn burnunu havaya kaldırdı. "İşte burada yanılıyorsun, Bernard MacCul ough. Çünkü hiç kimse benim laird'im ve efendim olamayacak!"

Döndü ve Vil Age'e doğru yürümeye başladı, Bernard'ın ağzında oynayan gülümsemeyi kaçırdı.

"Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım, genç kız," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Bölüm I

+ + +

İnsan ne melektir ne de canavar; ve talihsizlik şu ki,
melek gibi davranan canavar gibi davranır.

- BLAISE PASCAL

Hiçbir canavar bu kadar vahşi değildir ama biraz merhamet bilir.

-WILLIAM SHAKESPEARE

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

İskoçya, Highlands 1761

WEYRCRAIG EJDERHASI ininin yıkık dökük korkuluklarında geziniyor, başını geriye atma dürtüsüyle savaşıyor ve vahşi bir kükreme saldı. Çok uzun zamandır gün ışığının esiri olmuştu. Sadece gecenin gölgeleri Weyrcraig'i örttüğünde zincirlerini bir kenara bırakıp kalenin labirent gibi geçitlerinde özgürce dolaşabilirdi.

Karanlık artık onun egemenliğiydi, ona kalan tek krallıktı.

Denize bakarken, havada asılı duran tuz gözlerini yaktı. Ama rüzgârın soğuk ısırtığı gözlerinin içine işlemeyi başaramadı.

derisinin zırlı. Buraya geldiğinden beri, en sert kışkırtmalar dışında her şeye karşı hissizleşmişti. Bir fısıltı

Sevgi sözcükleri, şefkatli bir okşayış, bir kadının nefesinin tenine değen ipeksi sıcaklığı artık ona uzak ve acı tatlı gelmeye başlamıştı.

Bir rüyanın anısı gibi.

Uzak ufukta bir fırtına kopuyordu. Yükselen rüzgâr Kuzey Denizi'ni kaynayan bir köpük haline getirerek

dalgalar aşağıdaki kayalıklara çarpıyordu. Şimşek ağını buluttan buluta örüyor, çok az ışık saçıyor, ancak mürekkep gibi

Karanlık onun ardından daha da aşılmaz hale geldi.

Yaklaşan fırtına, kırılmış bir aynanın parçaları gibi vahşiliğini ona geri yansıtıyordu. Gök gürültüsünün uzak gümbürtüsü

Topların hayalet gibi kükremesi ya da boğazında düğümlenen hırıltı olabilirdi. Ruhunu aradı, ama hiçbir iz bulamadı.

İnsanlık. Çocukken yatağının altında uyuyan canavardan korkmuştu, ancak bu yere geldiğinde o canavarın kendisi olduğunu keşfetti.

Canavar.

Onu nasıl yaratmışlarsa öyleydi.

Onları yataklarında sinmiş halde hayal ederken çok az kişinin gülümseme sanacağı bir ifadeyle dişlerini gösterdi,

Onun gazabını hayal etmekten korkuyorlardı. Onun vicdanı ve merhameti olmayan bir canavar olduğuna inanıyorlardı. Onlara açıkça belirtmişti ki

Taleplerinin kanun olduğunu, ıssız kayalıklarda ve engebeli arazide esen rüzgârın siren sesi kadar karşı konulmaz olduğunu dağ geçitleri.

Teslim olmalarının korkakça kolaylığı onu biraz tatmin etmeliydi ama bu sadece açlığını kabarttı.

belinde yanan bir delik açmış ve onu içten dışa doğru yutmakla tehdit etmişti. Ne zaman onun pençesine düşse

Onların yetersiz tekliflerini yüzlerine fırlatmak ve nefesinin yakıcı aleviyle onları küle çevirmek için can atıyordu.

Lanetlenmiş olmaları gerekiyordu ama lanetin ateşinin ruhunu yaladığını hisseden oydu.

Yalnızlığını hafifletecek bir eşi bile olmadan hayallerinin bu paramparça harabesinde dolaşmaya mahkûm olan oydu.

Çalkalanan bulutları ararken, bağırsakları daha önce hiç olmadığı kadar keskin ve delici yeni bir açlıkla sıkıştı.

daha önce. Doymak bilmeyen iştahını asla tatmin edemeyebilirdi. Ama bu gece, artık kendini lezzetli bir yemekten mahrum bırakmayacaktı.

özlemine dindirmek için bir lokma. Bu gece, her insanın içinde gizlenen o ilkel arzuyu tatmin etmeye çalışacaktı.

canavar, hatta insan.

Bu gece, Ejderha avlanacaktı. Gwendolyn

Wilder ejderhalara inanmazdı.

Malikânenin kapısına umutsuzca vurulduğunda, "Ejderha geldi!" diye çılgınca bir bağırış duyuldu.

Bizi yataklarımızda öldürecek!" diye inledi, karnının üzerine yuvarlandı ve ayağını sürükledi.

başının üzerinde. Neredeyse yatağında öldürülmeyi, saçma sapan bir adamın saçmalıklarıyla rüyalarından koparılmaya tercih edecekti.

Salak.

Parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ama Izzy'nin aşağıdaki hal üzerinde tepinerek küfürler savurduğunu hâlâ duyabiliyordu

Tanrı'nın anatomisinin çeşitli kısımlarını çağırıyordu, bazıları diğerlerinden daha az kutsaldı. Kötü bir gümbürtüye bir inilti eşlik etti.

Gwendolyn irkildi. Izzy şüphesiz ona çelme takmaya cüret eden bahtsız tazıyı tekmelemişti.

Gwendolyn kendini yalnız bulduğu için dehşete kapılarak funda dolgulu kenenin üzerinde oturur pozisyona geçti. Yalnız olmayı tercih ederdi.

en küçük kız kardeşinin dirseğinin kulağına batmasıyla uyanmaktansa Kitty'nin sinsice dolaştığını öğrenmeyi tercih ederdi.

Çarşafı geriye attı ve bir yığın Royal Society broşürü ahşap zemine saçıldı. Çarşafın üzerinde

Barınağının altında mum ışığında kitap okuyarak geçirdiği saatlerin yanık izleri. Izzy her zaman bir gün

Gwendolyn onları yataklarında yakarak öldürecekti.

Gwendolyn çatı katının diğer tarafındaki yatağa baktı ve boş olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Ejderha bile

Nessa'yı kendi yatağında öldürmek için zorlanırdı, çünkü o çoğunlukla başkasının yatağında bulunurdu. Ne de

Nessa her zaman bir yatağa ihtiyaç duyacak kadar titiz miydi? Vil çağında birkaç iri yarı delikanlı vardı ki

herhangi bir samanlık ya da yosunlu nehir kıyısı iş görür.

Geceliğinin üzerine bir şal atarken, Gwendolyn

sadece ablasının kıskanç bir eşin kaslı ellerinde korkunç bir kaderle karşılaşmaması için dua edebilirdi.

Gwendolyn, Izzy'yi görmek için tam zamanında malikânenin güzel günlerinde bir ozan galerisi olan yerin kıymıklı korkuluğuna ulaştı

Ana kapıyı fırlatıp açtı. Tamircinin çırağı Ham, gözleri korkuyla parlayarak kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu.

"Şeytan seni alsın, delikanlı!" Izzy kükredi. "Bu saatte namuslu Hristiyanların kapısına dayanmaya nasıl cüret edersin!"

Saçları paçavralara sarılmış iri yarı hizmetkârın görüntüsü karşısında gözle görülür bir şekilde sarsılmış olsa da, Ham sözünü sakınmadı. "Eğer yapmazsan

Hanımını uyandır, seni yaşlı inek, şeytan hepimizi alacak. Eğer ona vermezsek, büyük olasılıkla vilayeti yerle bir edecek.

ne istediğini."

"Peki bu sefer ne olacak?" Izzy talep etti. "Senin sıska taşlığın bir tabakta mı?"

Ham başını kaşıdı. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Bu yüzden hanımını getirmem için gönderildim."

Gwendolyn gözlerini devirdi. Okumayı sevdiğine pişman olacağını hiç düşünmemişti. Ama Peder Throckmorton ile

Ejderha'nın yazısını çözebilen tek kişi oydu.

Babası hal'e dalmak için o anı seçmemiş olsaydı, yatağına geri dönebilir ve Ham'i Izzy'nin merhametine bırakabilirdi. O

çocukluğundan hatırladığı yakışıklı, canlı adamın hayaleti gibi odasının karanlığından süzüldü.

Fildişi geceliği zayıf bedeninde sallanıyordu ve ince beyaz saçları bir karahindiba sporları gibi başının etrafında dalgalanıyordu.

Gwendolyn hiç düşünmeden merdivenlerden inmeye başladı, kalbi göğsünde sıkışıyordu. Hangisinin daha acı verici olduğundan emin değildi.

-Onun çaresizliği ya da kendi çaresizliği.

"Gwennie?" diye seslendi ağlamaklı bir sesle.

"Buradayım baba," diye onu temin etti ve Izzy'nin yaptığı gibi köpeğin üzerine tökezlemeden önce onu dirseğinden yakaladı.

Köpek ona minnettar bir bakış attı.

"Öyle bir gürültü patırtı duydum ki," dedi babası, romatizmal gri gözlerini ona çevirerek. "İngilizler mi? Cumberland

Geri mi döndünüz? "

"Hayır, baba," diye yanıtladı Gwendolyn, kırışmış bir tutam saçını nazikçe düzelterek. Alastair Wilder bazen kendi adını bile unuturdu,

Ama yaklaşık on beş yıl önce akıl sağlığını elinden alan acımasız İngiliz lordunu asla unutmamıştı.

"Cumberland geri gelmeyecek," diye söz verdi Gwendolyn ona. "Ne bu gece ne de bir daha asla."

"Kız kardeşleriniz güvenle uyudular mı? Namuslarının o sefil kırmızı ceketliler tarafından çalınması iyi olmaz."

"Evet baba, güvenle yatıyorlar." Klanın genç erkeklerinin birçoğunun savaştan kaçtığını açıklamaktan daha kolaydı.

Glynnis, servetlerini başka bir yerde aramak isteyen bir İngiliz asker alayını muhtemelen kollarını açarak karşılayacaktır.

Nessa ise onları bacaklarını açarak karşıladı. Tatlı Kitty'sinin bu yola sapacağını düşünmek ona acı veriyordu. "Korkmana gerek yok

Cumberland ya da kırmızı ceketlileri." Gwendolyn onu temin etti.

"Yine o sil y Dragon'dan başka bir şey değil, bize kötülük yapıyor. masraflar."

Yanaklarında ateşli bir renk belirdi ve ona bir parmak salladı. "O ne derse onu yapmalarını söylemelisin. Eğer

yapmazsak, bu kesinlikle hepimizin sonu olur."

"Ben de tam bu inatçı ihtiyara bunu anlatmaya çalışıyordum..."

Izzy'nin gözleri kısılınca Ham duraksadı. "Um... buradaki hizmetçiniz. Eğer verirsen

Gwendolyn izin verirse, efendim, benimle gelip Ejder'in bizim için bıraktığı notu okuyabilir. Bazıları bunun yazılmadığını söylüyor. mürekkeple, ama kanla."

Babasının parmakları kızın koluna girdi. "Onunla gitmelisin, genç kız. Ve acele et! Son umudumuz sen olabilirsin."

Gwendolyn içini çekti. "Çok iyi, baba. Ama Izzy'nin seni yatağına yatırmasına izin verirsen, bir fincan keçi sütü ve sıcak bir "Flanele sarılmış tuğla."

Elini sıkarken yüzü bir gülümsemeyle buruştu. "Sen her zaman benim iyi kızım oldun, değil mi?"

Bu tanıdık bir nakarattı, Gwendolyn'in kız kardeşleri dışarıda güneş ışığında oynasırken ve hırsızlık yaparken ezbere öğrendiği bir nakarat

Kızaran delikanlılardan öpücükler. O iyi bir kızdı, mantıklı bir kızdı, annesinden sonra zor durumdaki ailesini bir arada tutan kızdı.

Babası delirmiş ve annesi de iki hafta sonra oğlunu doğururken ölmüş. İkisi de bu olaydan hiç bahsetmedi.

Bundan kısa bir süre sonra soğuk ve yağmurlu bir gecede dokuz yaşındaki Gwendolyn onu malikânenin yan bahçesinde dizlerinin üzerinde bulmuştu,

annesinin mezarını çıplak elleriyle kazmaya çalışıyordu.

"Evet, baba." Gwendolyn onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun." Nefesinin altında ekledi, "Hatta bir ejderha öldürmek."

Bal ybliss'in uyuklu küçük vilayetinde bir fırtına kopuyordu. Her ne kadar sarp dağ silsilesi

glen'i öfkesinin tüm şiddetinden korurken, havada gergin bir beklenti parıldıyordu. Yaklaşan yağmurun kokusu tuzlu suyla karışıyordu.

denizin tınısı. Gwendolyn, vilayet meydanının kalbinde yakılmış olan şenlik ateşine doğru aceleyle ilerlerken, rüzgâr

Yün başlığındaki keten saç tutamları ensesini önseziyle karıncalandırdı. Bir rüzgâr şenlik ateşini çılgınca savurup kıvılcımlar saçarken şalına sarıldı.

gecenin içine.

Gwendolyn kız kardeşlerini kalabalığın kenarlarında bulduğunda şaşırmamıştı. Hiçbir şeyi sevmedikleri kadar

Heyecan ve onun yokluğunda, bitmek tükenmek bilmeyen turlarıyla kendilerine ait bazı güzel melodramlar yarattıkları biliniyordu.

skandallar, öfke nöbetleri ve kalp kırıklıkları.

Glynnis gümüş saçlı tamircinin koluna asılmıştı, yanakları kızarmış ve dudakları sanki her ikisi de öpülmüş gibi parlıyordu

yakın zamanda ve tamamen. Nessa'nın aksine, Glynnis düğünden *sonrasına* kadar kendini asla tehlikeye atmamıştı. O zaten

iki yaşlı kocasını erken yaşta mezara gönderdi, hem evlerini hem de yetersiz eşyalarını miras aldı.

Nessa, Vil Age demircisinin küçük oğlu Kara Lachlan'ın yanındaki bir saman balyasının üzerine tünedi. Tembel bir rahatlıkla

Gwendolyn, Nessa'nın kulağına sokulduğu ve Nessa'nın kumral bukleleri arasına serpiştirdiği samanlardan, bunun ilk karşılaşmaları olmadığı sonucunu çıkardı.

gecenin buluşması.

Onu fark eden keskin gözlü Catriona oldu. Çilli bir delikanlının kucağından fırladı ve kalabalığın arasına daldı.

onun yanına ulaşana kadar.

"Ah, Gwennie, duydun mu?" diye bağırdı kuzguni bukleleri zıplayarak. "Ejderha bir talep daha gönderdi."

"Evet, Kitty. Duydum. Ama inanmıyorum. Ve sen de inanmamalısın."

Kız kardeşinin takma adı ona her zaman yakışmıştı. Kıvrıcık saçlı bir çocukken Kitty uzun sürmekten başka bir şeyden hoşlanmazdı,

uyukluyor ve annelerine ait olan Staffordshire tabaklarından birinden taze krema yudumluyorlardı. Bu onun daha çok

Son zamanlarda yabancıların kucağına kıvrılma alışkanlığı Gwendolyn'i dehşete düşürmüştü.

"Notta ne yazdığını kimse bilmiyor," diye sır verdi Kitty, "ama Maisie'nin annesi Ejderha'nın

insan eti. Maisie de onun bu genç kızlardan biriyle çiftleşmek istediğine inanıyor." Lezzetli bir ürpertiye kucakladı. "Can

Bir canavar tarafından ırzına geçilmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Gwendolyn'in bakışları, kulaklarından da kafasındaki kadar koyu renkli, kıvrıcık saçlar çıkan Lachlan'a kaydı. "Hayır,

evcil hayvan. Bunu Nessa'ya sorsanız iyi olur."

İkisinin de dikkati rüzgârın üzerinde yükselen sesler tarafından dağıtılmıştı.

"Ona ne isterse verelim derim," dedi yaşlı fırıncı Norval'in hırıltılı ses tonu. Ateş ışığında bile yüzü

az pişmiş bir maya rulosu kadar solgundu. "Belki o zaman Hel'e geri döner ve bizi rahat bırakır."

"Ben de diyorum ki kaleye yürüyelim ve onu yerle bir edelim," diye kükredi Ross. Demircinin en büyük oğlu ve Gwendolyn'in

Uzun zamandır işkenceci olan adam çekicinin tahta sapını yere vurdu. "Yoksa hiçbirinizde kelek yok mu?"

Konuşması garip bir sessizlik ve kaçırılan gözlerden başka bir şeyle karşılaşmadı.

Smith Ailbert aralarına girdi. Ross kabadayılığıyla, Lachlan ise güzel kızlara kur yapma becerisiyle tanınırken

babaları bir eylem adamıydı. Uzun boyu ve sert bakışlarıyla herkesin saygısını kazanmıştı.

Rüzgârda dalgalanması için vel um demetini havada tuttu. Diğerleriyle aynı yerde bulunmuş olmalı.

mesajlar tek bir tüylü okla, vilayet çağının üzerinde nöbet tutan budaklı yaşlı meşenin gövdesine saplanmıştı.

Ailbert'in sesi kıyametlerini haber veren bir bel gibi çınılıyordu. "Bu canavarın bizden daha ne kadar almasına izin vereceğiz? O talep ediyor en iyi mahsullerimizi, sürülerimizi, en iyi viskimizi ve yünümüzü. Şimdi ona ne sunacağız? Oğullarımızı mı? Kızlarımızı mı? Eşlerimizi mi?"

Sloan ikizlerinden biri, elindeki toprak testiye dudaklarına götürürken, "Karım viskimden daha iyi," diye mırıldandı. Söz konusu kadın

dirseğini adamın kaburgalarına sapladı ve adam viskinin yarısını gömleğinin ön kısmına tükürdü. Gergin kahkahalar kalabalığın içinde dalgalandı.

"Oh, ona viskini vereceksin, delikanlı." Auld Tavis ayaklarını sürüyerek ilerlerken neşesi kaçtı. Kamburu çıkmış cüce eski bir

On beş yıl önce bir adamdı; şimdi yaşlanmıştı. Boğumlu bir parmağıyla Ailbert'i işaret etti. "Ve eğer karınla yatmak isterse

İşi bitince de ona teşekkür et." Tavis büzüşmüş diş etlerini göstererek kıkırdadı. "Ona ne isterse vereceksin

Çünkü bunu kendi başınıza getirdiğinizi çok iyi biliyorsunuz ve bu hak ettiğinizden fazlası değil."

Bazı vil ager'lar utanç içindeydi, bazıları meydan okuyordu ama hepsi onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Neredeyse hep birlikte

Gözlerini Weyrcraig Kalesi'ne dikmişlerdi. Herkesin bildiği kadarıyla hayatlarına gölge düşüren kadim kale

Hatırla.

Kitty ona doğru yaklaşırken, Gwendolyn'in bakışları da kaleye kaydı. Uçurumun üzerine tünemiş, yıkık dökük harabe

Mutluluk, bir delinin folyosu gibi cennete doğru uzanan ufalanan kuleler, cehenneme inen dolambaçlı merdivenler,

Antik kalenin kalbinde sivri delikler açılmıştı. Gwendolyn çok uzun bir süre boyunca her konuda pratik olmaya gayret etmişti,

Ama hayal gücü bile bu lanetli aşk ve ölmekte olan hayaller tarafından harekete geçirilmişti.

Vil ager'lar onun acımasız sitemini görmezden gelebilirlerdi ama hiç kimse on beş yıl önceki o korkunç geceyi unutmamıştı.

kale İngilizlerin eline geçmişti. Kulübelerinin barikatlı kapıları bile topların gürültüsünü bastıramamıştı,

Ölenlerin çığlıkları ve çığlık atacak kimse kalmadığında sahip olunan lanet olası sessizlik.

Şatonun perili olduğunu her zaman fısıldayanlar olmasına rağmen, sadece son birkaç ay içinde

hayaletler vil çağına zarar vermeye başlamıştı.

Kaleden aşağıya doğru süzülen gaydaların ürkütücü sesini ilk duyan Lachlan olmuştu.

1945'teki isyandan beri vadide duyulmamıştı. Kısa bir süre sonra Glynnis, karanlık pencerelerin önünden geçen hayalet ışıklar görmüştü.

Ruh esansı gözleri gibi kötü çağa bakan.

Gwendolyn böyle bir şey duymadığını ve görmediğini iddia etmek isterdi ama acı ve soğuk bir Şubat gecesi

Babasının gözleri için bir lapa ile eczaneden eve dönerken, doğaüstü bir feryat onu dondurmıştı.

izler. Yavaşça dönmüş, başka bir zamana aitmiş gibi görünen bir melodinin etkisinde kalmıştı. Bal ybliss ve

MacCul ough Klanı, lordlarının yardımsever reisliği altında büyümüşü. Bir zamanlar malikâne onun

babasının boru sesi ve annesinin kahkahası. Geleceğe dair tüm umutlarının ve hayallerinin omuzlarında olduğu bir zaman

Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi ve zümrüt rengi gözleri olan bir çocuk.

Melodinin delici tatlılığı kalbinin sızlamasına ve gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

O gece hiç titreyen ışık görmemişti ama bakışlarını kalenin mazgallarına doğru kaldırdığında neredeyse

Yaşasaydı o çocuğun olabileceği adamın gölgesini gördüğüne yemin edebilirdi. Gözyaşlarını kırıpştırmak için geçen sürede,

Hem onu hem de şarkısını hafızasında hüzünlü bir yankıdan öteye bırakmayarak ortadan kaybolmuştu.

Kısa bir süre sonra Ailbert, Ejderha'nın ilk talebini yaşlı meşenin gövdesine sabitlenmiş olarak buldu.

"Bu bir lanet," diye mırıldandı Ross, Auld Tavis'in sataşmalarıyla kabadayılığı elinden alınmış bir halde.

"Evet, lanet," diye yineledi babası, sert yüzü her zamankinden daha da uzun görünüyordu.

Lachlan Nessa'yı koruyucu tutuşunu sıkılaştırdı. "Nessa ve benim acı çekmemiz hiç adil görünmüyor. Biz küçüktük

"Lanet yapıldığında daha çocuktular."

Auld Tavis ona kemikli bir parmak salladı. "Evet, ama babanın günahları oğlunun üzerine kalacak."

Mırıldanarak onaylayan kalabalıktan birkaç kişi göğüslerine gizlice çarpı işareti attı. Kraliyet bu tür şeyleri yasaklamış olabilir.

rahipleri ve tartanları vardı ama on beş yıllık demir yumruklu İngiliz yönetimi bile onları Tanrılarından vazgeçiremedi. Gwendolyn

Tavis'in ya da vil ager'ların onun Kutsal Kitap'tan değil Euripides'ten alıntı yaptığını fark ettiklerinden şüpheliyim.

Kitty'yi nazıkçe kenara iten Gwendolyn, ateş ışığının çemberine girdi ve sertçe, "Pish, posh. Böyle bir şey yok

lanetler gibi. Ya da ejderhalar."

Kalabalık gürültülü bir protestoyla patladı ama Gwendolyn yılmayı reddetti. "Aranızda hiç bu Ejderha'yı gören var mı?"

Bir anlık dalgın sessizliğin ardından Ian Sloan ikiziyle bakıştı. "Takla atarken çıkardığı gürültüyü duydum."

Ham seslendi. "Tepemizden geçerken kanatlarının dalgalanışını hissettim." "Ve nefesinin kokusunu da aldım," diye ekledi Norval.

"Kükürt gibiydi

doğrudan Hel'in ateşinden. Ve ertesi sabah, tarlam kavrulmuştu."

"Kavrulmuş mu yoksa yanmış mı?" Gwendolyn Ailbert'in elinden vel um demetini kaptı. "Eğer işkencecimiz gerçekten bir ejderhaysa

Bu saçma talepleri nasıl yazıyor? Pençelerinde bir quil mi tutuyor? Bir sekreter mi çalıştırıyor?"

"Herkes onun bir anda ejderhadan insana dönüşebileceğini biliyor," diye ısrar etti yaşlı bir dul. "Neden, aramızda bile dolaşabilir bu gece."

Komşu komşudan uzaklaşıp şüphe dolu bakışlar atarken, Gwendolyn kısa süreligine gözlerini kapattı ve kendini toparlamaya çalıştı

dünyanın bir yerlerinde matematikçilerin
Ruler's Analysis Infinitorum, filozoflar tartışıyorlardı

Adam Smith'in *Ahlaki Duygular Teorisi* ve pudralı saçları ve ipek terlikleriyle güzel kadınlar etrafta dönüyordu.

yaldızlı balo odalarında, onlara tapan adamların kollarında.

Ailbert'e döndü ve adamın sağduyusuna hitap etmeyi umdu. "Senin bu 'Ejderha'nın zalim bir ejderhadan başka bir şey olmadığına inanıyorum.

aldatmaca. Bence birileri asla geri alınamayacak bir şey için kendinizi cezalandırma arzunuzdan acımasızca faydalaniyor."

Ailbert'in asık suratı etrafındakileri yansıtıyordu. "Küçümsemek gibi olmasın ama sizi buraya okumaya çağırdık, düşünmeye değil."

Gwendolyn ağzını kapattı ve krem rengi Vel um yaprağı açılarak tanıdık kibirli erkeksi karalamayı ortaya çıkardı.

"Görünüşe göre Lord Dragon acıkmış. Eğer zahmet olmazsa, taze bir geyik eti ve bir sürahi yıllanmış viski istiyor.

." Adamlardan birkaçı başlarıyla onayladı.

Ejderha'nın tehditleri ne kadar şeytani olursa olsun, içki konusundaki zevkine kusur bulamazlardı, "ve..." Gwendolyn duraksadı, buz gibi sesi fısıltıya dönüşüyor. "... bin pound altın."

Sözlerini karşılayan soluklar daha dehşet verici olamazdı. Yıllardır fısıldanan bir şey vardı.

Vil çağında birisinin reislerine İngilizlere ihanet etmesinin bedeli bir sterlindi.

Ailbert bir ağaç kütüğünün üzerine ağır ağır çöktü ve solgun yanaklarını ovuşturdu. "Peki bin doları nasıl bulacağız?

Lanet olası pound mu? O İngiliz sülüklerinin, kasamızdaki son şilin ve peni'ye kadar kanımızı emdiklerini bilmiyor mu?

para cezaları ve vergileri?"

"Oh, biliyor," dedi Gwendolyn usulca. "Sadece bizimle oynuyor, bir kedinin şişman, sulu bir kızın etrafında dönüp durduğu gibi dönüp duruyor.

fare."

Ross asık bir suratla, "Onu mideye indirmeden önce," diye ekledi.

"Peki ya altını teslim etmezsek?" Ailbert yalvaran gözlerini Gwendolyn'e kaldırdı, sanki o bir şekilde

Ejderha'nın merhametli tehditleri.

Gwendolyn mektubun geri kalanını tararken kısa bir süre yalan söylemeyi düşündü ama gözlerinin ona ihanet edeceğinden korktu. "Diyor ki Bal ybliss'in sonunu getirecek."

Melodram fırsatını asla kaçırmayan Kitty gözyaşlarına boğuldu ve Nessa ile Glynnis kendi işlerini bıraktılar.

kendilerini birbirlerinin kollarına atmak için.

Ailbert kütükten kalkıp açıklığa doğru yürüdü. "Eğer ona altın veremiyorsak, ona sunabileceğimiz başka bir şey olmalı.

Şeytan. Bizi bir süreliğine rahat bırakmasını sağlayacak bir şey."

"Ama ne?" Ross sordu. "Aramızda on pound toplayabileceğimizden şüpheliyim."

Birdenbire Auld Tavis'in vıraklayan sesi hepsini büyüledi.

Ejderhanın kanatları kıyameti getirsin

ve ateşli nefesi mezarını mühürlesin.

Masum kanı dökülene kadar

intikam başınıza gelsin.

Bu, vil çağındaki çocukların ebeveynlerinin dizleri dibinde öğrendikleri bir ilahiydi. Klanın kendi reisinin ettiği lanetti.

son nefesini verirken. Bu Gwendolyn'i ürpertmemeliydi ama ürpertti.

"Ne diyorsun ihtiyar?" Ross, Tavis'i tuniğinin önünden tutup kaldırarak sordu.

Ross'un kabadayılığı Tavis'in gözlerindeki sinsî pırıltıyı azaltamadı.

"Hepiniz biliyorsunuz ki bu Ejderha

MacCul ough'un kendisi, ona ihanet edenleri cezalandırmak için mezardan döndü. Eğer gerçekten ondan kurtulmak istiyorsanız.

laneti kır."

Ross Tavis'i yere indirirken Ailbert'in gözleri soğuk ve mesafeliydi.

"Masum kanı," diye mırıldandı. "Belki de bir

Bir çeşit kurban." Bakışları yavaşça yüzlerden oluşan çemberi dolaşırken, iri gözlü yeğeni Marsali

yeni doğmuş bebeği göğsüne yatırdı.

"Oh, Tanrı aşkına!" Gwendolyn, Izzy'nin yaratıcı küfür yeteneğine sahip olmayı dileyerek haykırdı. "Canavarın yaptığı şey bu mu?

Bizi buna mı sürükledin? İnsan kurban etmeyi düşünmek mi? "

Nişanlandığı on dört yaşındaki genç kızdan henüz bir kız çocuğu olan Ross parmaklarını şıklattı.

kırmızı yüzü parlıyordu. "Masum kan. Bir bakire!"

Ross kalabalığı tararken gözleri kısıldı. Bal ybliss'teki kızların çoğu reşit olduktan kısa bir süre sonra evlenmişti.

on iki. Bakışları kısa bir süre Glynnis ve Nessa'nın üzerinde oyalandıktan sonra hızla Kitty'ye kaydı.

"Oh, hayır yapamazsın!" Gwendolyn kız kardeşini arkasından iterek haykırdı. "Küçük kız kardeşimi birilerine yem yapamazsın.

kötü ruhlu dolandırıcı!"

Kitty kendini Gwendolyn'in elinden yavaşça kurtardı. "Her şey yolunda, Gwennie. Beni ejderhaya yediremezlerdi zaten.

çünkü ben ... Yani . . . Nial ve ben" -başını eğdi- "bunun bir zararı olmayacağını söyledi."

Gwendolyn'in kalbi sıkıştı. Kucağını Kitty ile paylaşan çilli delikanlı kıpkırmızı kesildi, sonra da

Gölgeler.

"Ah, kedicik," dedi Gwendolyn yumuşak bir sesle, kız kardeşinin asi buklelerinden birini düzeltmek için uzanırken. "Sana öğretmeye çalışmadım mı

çok daha fazlasını hak ediyordu?"

"Kızma," diye yalvardı Kitty, Gwendolyn'in avucunu yanağına bastırarak. "Sadece sonumun böyle olmasını istemedim..."

Sen.

Kitty duraksasa da Gwendolyn kelimeyi sanki yüksek sesle söylemiş gibi duydu. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını sildi.

gözleriyle baktı, elini nazıkçe ama sertçe Kitty'nin elinden çekti.

Ejderhanın vel um'unu avucunun içinde buruşturdu ve rahat yatağından ayrılacak kadar aptal olmamayı diledi. Babasının bile

geçici akıl sağlığı bu deliliğe tercih edilirdi.

Ross'un üzerine atılarak kâğıt parçasını göğsüne yapıştırdı ve onun sırtışından eskisinden daha fazla nefret etti.

Çocuklar. "Bal ybliss'te bakire bulma konusunda iyi şanslar. Tek boynuzlu at bulma ihtimalin daha yüksek. Ya da bir ejderha!"

Arkasını döndüğünde, sadece Kitty'nin ağlama sesiyle bozulan tuhaf bir sessizlik açıklığının üzerine çöktü. Rüzgar bile

nefesini tutmuş gibiydi.

Gwendolyn arkasını döndüğünde kendini soğuk ve değerlendirci gözlerle karşı karşıya buldu. Çocukluğundan beri tanıdığı yüzler yabancıların yasaklayıcı maskelerinin içine kapanmıştı.

"Hayır," dedi Gwendolyn, istemsiz bir adım geri çekilerek. "Herhalde yapacağınızı düşünmüyorsunuzdur..."

Ross ona tepeden tırnağa baktı, cömert kıvrımlarını değerlendirdi.

Kız kardeşler. "Ejderha bir süre bununla yaşayabilir, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı bir başkası. "Onu bir öğün yiyebilseydi uzun süre başımıza bela olmazdı."

"Yeterince acıkırsa onu yiyebilir bile."

Kitty'nin sızlanmaları feryada dönüşürken Glynnis ve Nessa umutsuz bir çabayla kalabalığın arasından ilerlemeye başladılar

Gwendolyn'in yanına ulaşmaya çalışırken, vil ager'lar her adımda daha da kalabalıklaşarak ona doğru ilerlemeye başladılar.

"Oh, hayır yapamazsın!" diye bağırdı, onların her biri için iki adım atmaya başladı. "Senin için korkunç bir fedakârlık yaparım.

aptal Dragon çünkü ben ... Ben ..." Kendisini bir ejderhaya yem etmemeleri için bir neden bulmak için telaşla etrafına bakındı.

Var. Kitty'ye yanan bir bakış fırlatarak, "Ben bakire değilim!" diye ağzından kaçırdı.

Bu şaşırtıcı açıklama onları duraksattı. Glynnis ve Nessa bile şaşırmış görünüyordu. "Neden, ben en ahlaksız fahişeyim

bu kötü çağda. Buradaki herhangi bir erkeğe sorabilirsin." Gwendolyn'in şalı omuzlarından kayarak Nessa'ya doğru bir parmak salladı

son sevgilisi. "Lachlan'la bile yattım. Ve babasıyla!" Bu umutsuz iddia Ailbert'in asık suratlı karısından boğuk bir nefes almasına neden oldu.

Ama inanmayan bakışlarını birbirlerine çeviren kalabalık yeniden harekete geçmişti.

"Ve Glynnis'in son iki kocası! Ve Peder Throckmorton!"

Sessiz bir şükran duasıyla nefes alarak

Küçük adam *bu* itirafı duymak için etrafında değildi, Gwendolyn koşmak için döndü. Eğer malikâneye ulaşabilirse, Izzy

bir iğneden ve Medusa benzeri bakışlarından başka bir şey kullanmadan en zorba Ross'u bile durdurabilirdi.

Gwendolyn, Marsali'nin geniş göğsünün boğucu yumuşaklığına çarptığında ancak üç adım atabilmişti. O sırada

Gwendolyn gözlerini yavaşça kaldırarak kadının anaç gülümsemesiyle buluştuğunda korkması gerekenin Bal ybliss'in erkekleri olmadığını fark etti, ama kadınlar.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

KÖYLÜ KADINLAR Gwendolyn'i Ejderha'nın zevki için hazırlarken, ağlama sesleri neredeyse sesleri bastırıyordu.

Marsali'nin kulübesinin panjurlu pencerelerinin dışındaki fırtınanın gürültüsü.

Kitty en yüksek sesle ağlayan oldu, Glynnis ise

Nessa mendilini ve elbisesinin eteğini kullanarak parlayan her bir gözyaşı damlasını akmadan önce sildi. Bunun için

Lachlan'ın onu kızarmış bir burun ya da şişmiş gözlerle görmesi. Gwendolyn'in kız kardeşlerinin onun kaderiyle ilgili daha tutkulu protestoları

Marsali ve arkadaşlarından hem daha ağır hem de sayıca daha az olduklarını fark ettiklerinde hızla yatışmıştı.

Kitty özellikle delici bir feryat koparıırken Gwendolyn dişlerini sıktı.

"Sen çok asil ve cesursun, Gwennie! Kendini feda etmek için

Kendini bizim için bu şekilde ifade et."

"Belki Lachlan senin onuruna bir şarkı besteler," diye önerdi Nessa.

"Parmakları bir şarkının telleri üzerinde oldukça çeviktir.

clarsach." Gwendolyn, Nessa'nın kasvetini dağıtan hülyalı yarı gülümsemesinden onların oldukça çevik olduklarını anladı başka yerlerde de.

"Evet, seni asla unutmayacağız," diye yemin etti Glynnis sulu bir iç çekişle. "Gwendolyn kararlı bir şekilde, "Buna fırsatınız olacağından şüpheliyim," dedi.

sabaha kendi yatağıma dönmek için her türlü niyeti taşıyorum."

Ama Marsali ve arkadaşlarının başka fikirleri vardı. Gwendolyn ateşin önüne koydukları tabureden her kalkmaya çalıştığında, onlar

onu tekrar aşağı ittiler. Pratik yün elbisesini çoktan çıkarmışlar ve onu beyaz keten bir giysinin içine daha fazla doldurmuşlardı.

bakire bir kurbana uygun.

Diğer kadınlar başındaki örtüyü çekiştirip saç örgülerini çözerken, Hay Nine onun yüzüne baktı. "Onun

Annem çok güzeldi. Ne yazık ki kız kardeşleri gibi güzel değil."

Yaşlı kadının sözleri Gwendolyn'e sadece hafif bir acı verdi. Uzun zaman önce kendini akıllı kız kardeş olmaya bırakmıştı.

efsanevi g zelliikteki bir aileden geliyor.

Büyükanne alt dudağını tuttu ve ağzının içine baktı. "Yine de tatlı gamzeleri ve güzel dişleri var," dedi,

Kendi sarı kütüklerini göstererek.

"Ve güzel altın sarısı sa lar," dedi Marsali, kirli tırnaklarını parıldayan kütlede gezdirerek. Kendi fare kahverengisi

Saçlarının bukleleri, yıkanmamı  teller halinde yüzünün etrafında asılı duruyordu.

"Keşke bu kadar  ı man olmasaydı," diye tersledi Ailbert'in karısı, Gwendolyn'in kocasına sevgili olarak sahip çıkma girişiminin acısını hâlâ çıkartıyordu.

Gwendolyn, iri yarı kadının kuru zeminde kendisinden sekiz ta tan daha ağır olduğunu söylememek için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Gün.

"İyi ki se ilmi sin, genç kız," dedi Marsali nazikçe, k  edeki be iğe doğru şefkatli bir bakış fırlatarak.

Bebek kız, Ejderha'nın açgözlü pençelerinden güvende uyuyordu.

"Ne de olsa neredeyse yirmi be  ya ındasın. Yeterince umudun yok.

"Bu yaşta koca bulamazsın."

Gwendolyn, "Ben hem Glynnis'ten hem de Nessa'dan daha gencim," diye belirtti.

"Evet, ama Glynnis zaten iki kocasını gömdü ve Nessa da bu çağda istediği delikanlıyı seçebilir."

Kitty umutla, "Belki Auld Tavis Gwennie'yi geline götürür," diye önerdi.

Gwendolyn  rperdi. "Hayır, teşekkür ederim. O ya lı alçak tarafından  ld r lmektense bir ejderha tarafından yenmeyi tercih ederim."

Marsali Gwendolyn'in saçlarını pırıl pırıl bir örtü gibi omuzlarına yayarken, bir gök gürültüsü kulübeyi sarstı,

onları zıplattı. Gwendolyn ani titremelerini gizlemek için ellerini kucağında kavu turdu.

"Babam için endi elenmene gerek yok," diye güvence verdi Nessa. "Biz ona göz kulak oluruz."

Gwendolyn, "Onun sorumluluğunu en son sana verdiğimde," dedi, "sen kasap arabasıyla gittiğinde geceliği alev almıştı.

"Yeğenimi ocağa çok yakın otururken bıraktım."

Glynnis mendilini indirdi. "Ama bu sefer ona ben yardım edeceğim."

"Görünmez 'kırmızı ceketlilerle' savaşmak için kar fırtınasına girmesine izin veren sensin.

Claymore. Ben onu bulamadan neredeyse donarak ölüyordu," diye hatırlattı Gwendolyn kız kardeşine.

Ellerini birbirine dolayarak panik patlamasıyla savaştı. Kitty'nin artık ona ihtiyacı olmadığı acı verici bir şekilde ortadaydı, ama ne

Ona bir şey olursa babama ne olacaktı? Izzy'nin çabuk sinirlenmesi bir saatten fazla sürmezdi.

Kafası karışmış yaşlı ruhu gözyaşlarına boğmak için.

"Ejderha diye bir şey yoktur," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Babamın sabah kahvaltısını kaşıklamak için zamanında evde olacağım. kasesine yulaf lapası."

Büyük bir gürültü girişleri salladı ve Gwendolyn'in şiddetle irkilmesine neden oldu. Ama Gwendolyn'in yüzündeki suçluluk ve dehşet karışımı ifadeyi görene kadar

Ancak diğer kadınların kül rengi yüzlerini görünce, gürültünün gök gürültüsü değil, yumrukların masaya vuruşundan kaynaklandığını anladı.

Kapı.

Onun için gelmişlerdi.

Ellerini önden bağlamış olmalarına rağmen, Gwendolyn kalabalığın başında acımasızca yürüdü ve

sürüklendi. Rüzgâr saçlarını yanaklarına doğru acıtıcı ipler halinde savurdu.

Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve gök gürlüyordu.

ve büyük bir canavarın aç hırıltısı gibi kabardı. Kendini onun gelişine hazırlamış olmasına rağmen

yağmurun ilk soğuk damlaları yüzüne çarptı.

Yağ damlaları çetenin meşalelerini cızırdatıp püskürtüyordu ve Gwendolyn nemli zift kokusunu alabiliyordu.

Ross ve Ailbert iki yanında yürüyor, onu uçurumun kenarına doğru kıvrılan dik ve dar patika boyunca yönlendiriyorlardı.

Gwendolyn, Weyrcraig Kalesi'nin yasaklayıcı gölgesi üzerlerine düşene kadar dümdüz ileriye baktı.

Uçurumun tepesindeki kale, çürümüşlüğüyle bile ürkütücü bir güzelliğe sahipti. Bu gece kalenin holünde hiçbir ışık yanıp sönmüyordu.

odalar, onları karşılayan hayalet gibi gayda sesleri yoktu. Yine de bir zamanlar Gwendolyn'in aziz kalesi olan bu yer

Rüyalar kâbuslara dönüşmüştü ve onu dehşete düşürüyordu.

Ailbert nefesinin altından küfretti ve Ross'un kaslı

Uzuvları bir titremeyle ona ihanet etti. Onu tekrar harekete geçirdiklerinde, Gwendolyn ilk kez tökezledi.

onu yakaladı.

Vadinin korunaklı duvarlarını arkalarında bıraktıklarında, fırtınanın tüm öfkesi üzerlerine çöktü. Yağmur Gwendolyn'in üzerine yağıyordu,

İnce keten bornozu vücuduna yapıştırdı ve onu iliklerine kadar ıslattı. Sürükleyici yağmurla birlikte rüzgarın uğultusu da arttı.

son meşaleleri de söndürerek onları neredeyse karanlıkta bıraktı. Adımlarını hızlandıran vil ager'lar gökyüzünü taradılar, sanki

Kıyametlerinin alevden kanatlarla çalkalanan bulutların arasından gelmesini bekliyordı.

Ross ona sert bir sarsıntı verdi ve Gwendolyn sertçe tek dizinin üzerine çöktü. Keskin acıyı görmezden geldi ve kendini

kalabalığın onu ezmesinden korkarak hareket etmeye devam etti. Yaşadıkları panik elle tutulur bir hal almıştı.

boğazını sıktı. Dehşete mi kapılsın yoksa şükür mü etsin bilemedi.

Yaklaşık on beş yıl önceki İngiliz top ateşi, önlerindeki gölgelerden ortaya çıktı.

Bu kez bocalayan Gwendolyn değil, Vil Ager'lardı.

Bu geceye kadar, Ejderha'ya sunulan sunuların hepsi kapıların dışında bırakılmıştı. Bir avuç cesur ya da aptal delikanlı dışında

daha az cesur akranlarından gelen bir cesareti kabul edecek kadar, o kasvetli sabahtan beri bu kapılar arasından kimse geçmemişti

On beş yıl önce, köylüler lordlarının ve ailesinin cesetlerini Hil tarafına taşıdıklarında.

Gwendolyn bir an için kurtulabileceğine inandı. Kutsal olmayan mabedine girmeye cesaret edemeyeceklerine inanıyordu.

kale avlusu.

Ama bu, Ross kapılardan birini paslı menteşelerinden sökmeden önceydi. Yağmur Ailbert'in çelimsiz vücudundan gözyaşı gibi akıyordu.

"O zaman bu işi bitirelim!" diye bağırırken yanaklarını sıktı.

Gwendolyn, onu kapılardan geçirirlerken ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı. Sadece birkaç dağınık sesle konuşacak zamanı vardı.

nemli likenle kaplı taşlar; akan mermerden giysiler içinde başsız bir kadın heykeli; bir dizi geniş

parçalanmış bir kapıya çıkan kaldırım taşı basamaklar.

Onu avlunun kalbine sürükledikten sonra, Ross'un yıkık dökük, otlarla kaplı avluda bir delik bulması uzun sürmedi.

kaldırım taşları. Lachlan ona bir balyoz verdi ve Ross güçlü bir vuruşla yere bir tal kazık çaktı.

Ailbert, Gwendolyn'in ellerini arkasına bağladı, göğsüne, beline ve kalçalarına bir ip geçirerek onu kalın şafta bağladı

"Tanrı ruhuna merhamet etsin, genç kız." diye mırıldandı.

"Eğer beni burada bırakırsan, merhamete ihtiyacı olan *benim* ruhum değil, senin ruhun olacak," diye ısırды gevrek dişlerinin arasından.

"Özellikle de ben

ve döndüğünüzde kemiklerimden başka bir şey bulamayacaksınız."

"Ejderha sabah olmadan onlarla dişlerini karıştırıyor olacak," Ross hırladı.

Yüzüne tüküremeden önce gökyüzü patladı. Göklerden çatallı bir alev dili indi, alevin sahibi

yılan gibi bir kuyruğun gürültülü çatırtısı.

" Bu Ejderha!" diye bağırdı bir kadın. "Onun için geliyor!"

Hel'in boğazından güçlü bir kükreme dökülüyor gibiydi. Kulakları sağır eden uğultusu artarak devam etti ve vil agerların kaçışmasına neden oldu.

ve Gwendolyn'i Ejderha'nın merhametine bıraktı.

Gwendolyn gözlerini kapatıp çığlık atmaya başladığında ne olduğunu söyleyemedi. Tek bildiği o korkunç kükremenin

tam olarak çığlığıyla aynı anda.

Bağlarından kurtulup yığıldı ve dehşetten gevşedi. Omurgasına bastıran sert kazık, korktuğu tek şeydi.

onu ayakta tutuyor.

Yağmurun hafif bir pıtırtya dönüştüğünü, tehditkâr olmaktan çok melankolik olduğunu fark etmesi birkaç uzun dakikasını aldı. Yağmurun

Gözlerini açmak için cesaretini toplaması daha da uzun sürdü.

Bunu yaptığıında, tek arkadaşının köşedeki başsız kadın heykeli olduğunu fark etti.

Kendini kimsesiz ve terk edilmiş hissediyordu. Bir panik düğümünün etrafında dönüp durdu. En azından hâlâ aklı başındaydı.

Şimdilik.

O küçük kızın sesi geçmişte bir yerlerden geliyordu; o titretilen wil -o'-the-wisps'e inandığı bir zamandan

Bataklıklara ve bataklıklara dadanmış, bodur bataklıklar kendilerini yakışıklı erkeklere dönüştürebiliyordu.

Masum kızların mahvolmasına ve gözleri zümrüt renginde olan bir çocuğun onu melek sanmasına neden olabilir.

Gölgeleri araştırdı ve bir anda yalnız olmadığını fark etti. Biri... ya da bir şey... onu izliyordu.

Onu.

Gwendolyn, gücünün son kırıntılarına mal olsa da, kendini dik durmaya zorladı ve gerçek bir canavarla karşılaşmayı reddetti.

ya da hayali, dehşet içinde sinerken.

"Sana inanmıyorum, biliyorsun," diye seslendi. Boğazından çıkan boğuk hırıltıdan utanarak

Tekrar. "1761 yılındayız, 1461 değil ve ben senin batıl inanç saçmalıklarıyla korkutabileceğin cahil bir köylü değilim!"

Meydan okuyan sözlerini sadece yağmurun fısıltısı karşıladığında, akıl sağlığının bir yerlerde bozulup bozulmadığını merak etti

kaleye olan o işkenceli yolculuk sırasında.

Gözlerinden akan saç tellerini silkeledi. "Bilmenizi isterim ki ben bir bilim ve rasyonel düşünce öğrencisiyim. Ne zaman

Peder Throckmorton Londra'ya gitti ve bana Kraliyet Doğal Kaynakları Geliştirme Derneği'nin broşürlerini getirdi.

Deney Yoluyla Bilgi!"

Avluda bir rüzgâr esti, sözlerini alıp götürdü ve kollarındaki tüyleri diken diken etti. *İşte orada.* İçinde

Sol köşede bir şey hareket etmişti, değil mi? O izlerken bile, biçimsiz bir şekil ayrılmaya başlıyordu

gölgelerin arasından kendini gösterdi. Tüm vücudu, yağmur ya da soğukla hiçbir ilgisi olmayan, kemiklerine kadar işleyen bir ürpertiyle titremeye başladı.

"Sen yoksun," diye fısıldadı, bunu yeterince sık söylerse doğru olması için dua ediyordu. "Sen yoksun. Sen gerçek değilsin. I

sana inanmıyorum."

Tüm içgüdüleri onu gözlerini kapatmaya ve karanlığın içinden yavaşça çıkan şeyi uzaklaştırmaya zorluyordu. Ama o şey

Bir zamanlar onu Izzy'nin saç bezlerinden birini bir şişe yağa batırıp yakmaya iten aynı lanet olası merak - Izzy o sırada

gözünü kırpmasına bile izin vermezdi.

Sonunda, omuzlarının muhteşem genişliği etrafında dalgalanan simsiyah kanatlar ya da gümüşü duman değildi

Gwendolyn'in felaketi olduğunu kanıtlayan şey burun deliklerinden akıyordu. Bu onun yüzüydü -herhangi birinden daha korkunç ve güzel bir yüz

hayal etmiş olabilir.

Gözleri yuvalarından fırlamadan ve baygınlık geçirmeden önce
gördüğü son şey o yüz oldu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

KENDİSİNE EJDERHA DİYEN ADAM, vil ager'ların bıraktığı adaklara şaşkın bir inançsızlıkla bakarken dudaklarından yuvarlandı ve bir yağmur suyu birikintisinde tıslayarak can verdi.

"Kadınları kendinizden geçirmenizle ün kazandığınızı biliyorum," dedi arkadaşı, gölgelerin arasından çıkıp

"Ama daha önce seni gördüğümde hiç böyle olmamıştım."

Ejderha kazığın etrafında dönmeye başladı; uzun, siyah pelerini her adımda ayak bileklerine dolanıyordu. "Kutsal helde ne var

Bana bir kadın getirmelerini mi istedin? Tek istediğim bir geyik eti ve kemiklerimi ısıtacak bir sürahi viskiydi.

sefil bir gece."

"Kemiklerinizi ısıtacağına bahse girerim." Arkadaşı kadının dolgun göğüslerini ve geniş kalçalarını takdirle inceledi.

"Bir zamanlar I. George'un metresi olan açık sözlü büyük teyzem Taffy'nin deyimiyle 'iyi bir yetiştirici'."

Üzerinde cüppeden çok şalvara benzeyen şeffaf bir kumaş vardı. Yağmur tenine giydirilmişti ve bir erkeğin hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Alaca bir meme ucunun gölgesi utangaç bir şekilde elbisenin arasından

Bal sarısı saçlarının ıslak telleri göğsünün üzerine dökülüyordu.

Onu da en az arkadaşı kadar hevesle süzdüğünü fark eden Ejderha, pelerini çıkarıp

Nefesinin altında küfrederek etrafını sardı.

Bayıldığında öne doğru yığılmıştı. Tek parmağıyla çenesini hafifçe yukarı kaldırarak güçlü çenesini ortaya çıkardı.

ama zorluyordu. Yanaklarında hafif bir gamze vardı. Dudakları dolgun, teni yumuşak ve yapağı gibi beyazdı.

"Lanet olası vahşiler," diye mırıldandı, kızın bağlarını çekiştirerek.

"Onu bir tür kurbanlık kuzu gibi bağlayıp bırakıyorlar. Yapmalıydım tabancamı getir ve hepsini vur."

"O zaman hediyelerinden hoşnut olmadığınızı düşünebilirler."

Arkadaşına karanlık bir bakış fırlattı. Yağmur yeniden ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı ve onu kalın gözlüğündeki yağmur damlalarını kırpiştırmaya zorluyordu.

Kirpikler. Islak ipler, onları çözme çabalarına direniyordu. Kadının yumuşak etine oydukları ham olukları gördüğünde

Kollarının üst kısmını sıkarken tekrar küfretti, bu sefer daha vahşice. Adam kadının bileklerine masaj yaparak kanı geri çekmeye çalışırken, kadın inledi.

Son ipler de koptu. Kadının dizleri çökerken, adam onu kollarının arasına aldı ve kaleye doğru yola koyuldu.

Arkadaşı aniden ayıldı. "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer yüzünü görürse...?"

Soruyu yarım bıraktı ama Ejderha böyle bir davranışın tehlikeli sonuçlarını çok iyi biliyordu.

Arkasını döndü, kadının altın rengi saçları kolunun üzerinden akıyordu. "Onunla ne yapmamı önerirsin?"

Terk edilmiş bir kedi yavrusu gibi bu fırtınada boğulsun diye onu burada mı bırakacaksın?"

Gök gürültüsünü andıran bir çatırtı arkadaşının tepkisine kulaklarını tıkadı ve kadının vücudunda şiddetli bir sarsıntı yarattı. O anda

Gökyüzü bir başka sağanak yağmuru serbest bırakarak dikiş yerlerinden yarılmış gibiydi. Ejderha titreyen yavruyu kucakladı.

kadını göğsüne yasladı ve kaleye doğru koştu, onu inine taşımaktan başka çaresi kalmamıştı.

Gwendolyn gözlerini açma zahmetine katlanmadan gerindi, ama memnuniyetle mırıldandı. Hiç hayal etmemişti

Tam tersine, o şey hantal bir şekilde dışarı çıkmadan önceki sonsuzluk titreşiminde

Karanlığın içinde, etinin alevle kemiklerinden ayrıldığını ya da kaynatılarak soyulduğunu hayal etmek için bolca zamanı vardı. asit.

Yan yattı, yanağını şişman, kabarık bir desteğe dayadı. O dikenli, tüylerle dolu kene ile karşılaştırıldığında

Kitty ile paylaştığında, sanki bir tüy yuvasının üzerinde uyuyormuş gibi hissediyordu.

Sandal ağacı ve baharatın baş döndürücü tutsüsü

onu. Belki de bir ejderhanın belinde değil, cennetteydi, diye düşündü.

Kasıldı, kendine geldi. Yumuşak huylu Rahip Throckmorton bile her zaman yardımın tehlikeleri hakkında daha çok vaaz vermişti.

cennetin zevklerinden daha fazla. O ana kadar ikisine de inandığından emin değildi. Ama o da ejderhalara inanırdı.

Doğrulup gözlerini açmadan önce sakinleştirici bir nefes aldı. Bakışları çevresini incelerken, o nefes

Ciğerlerinden saf bir şaşkınlık iç çekişiyle kaçtı. Burası kesinlikle daha bereketli ve daha çökmüş bir cennetti.

dindar papaz hayal etmeye cüret etmişti!

Gece mavisini satenden oluşan parıltılı bir havuzun içinde yüzüyordu. Buruşuk yatak örtüleri, beyaz badanalı dört direkli bir yatağı örtüyordu.

Oymalı sütunları hayali bir girdapla yukarı doğru çıkıyordu. Yanan mumlar yatağı çevreliyordu; kokulu değil, kokulu balmumu, eriyen

Onları kucaklayan ayaklı şamdanın zarif kollarından aşağı bir çağlayan halinde dökülüyordu. Musluklardan titrek bir ışık halesi yayılıyordu.

Gwendolyn'in gözlerini tavanın yuvarlak kubbesine resmedilmiş duvar resmine çekerek gökyüzüne baktı.

Çıplak kadınlar, hem tanrıçalar hem de ölümlüler, soluk pastel çayırlarda oynuyor, pembe tenlerinin coşkulu bolluğu

Gwendolyn'in Kitty kadar ince hissetmesini sağlıyordu. Persephone vardı, baharı bırakıp kalbini dünyanın efendisine teslim etmişti.

karanlık; Ariadne sevgilisine canavarın labirentinden rehberlik ediyor; Aşk Tanrısı izlerken Psyche çiçeklerle dolu bir yatakta uyanıyor

Güzel yüzü meraklı gözlerinden sonsuza dek saklanmıştı.

Gwendolyn boynunu büktü, onların utanmaz şehvetinden öylesine etkilenmişti ki çarşafın omzundan kaydığını bile hissetmedi.

Kendisine ait olmayan keskin bir nefes sesi duymasaydı bunu hiç fark etmeyebilirdi. Aşağı baktı, onun

Yatak örtülerinin altında Psyche kadar çıplak olduğunu fark ettiğinde derisi şokla karıncalandı. Çarşafı kapıp

çenesinden yavaşça başını kaldırdı.

Mum ışığı yatağa bir kurban sunağının kutsal ışıltısını veriyor, ama odanın köşelerini örtülü bırakıyordu.

karanlık. Yine de yalnız olmadığını biliyordu.

Keşke Rahip Throckmorton'ın vaazlarına daha fazla dikkat etseydim diye düşündü. Belki de cennette değildi.

Belki de bu çökmekte olan çardak, bedeninin karanlık zevkleri kılığına bürünmüş sonsuz bir işkence yeri idi.

Gwendolyn karmakarışık saçlarını sallayarak gözlerini kaçırdı.

"Sadece en kötü türden bir korkak bir kadını gölgelerden gözetleyebilir. I kendini göstermeye cesaret et."

Boğuk bir ayak sesi duydu ve anında yaptığına pişman oldu. Eğer bu Hel ise, onun efendisiyle tanışmak üzereydi.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

"AĞLAMAYA VE BATTANİYENİN ALTINA SİNMEYE GEREK YOK.

Ben bir ejderha ya da canavar değilim. Sadece bir insanım."

Gwendolyn gözlerini kısarak köşeye baktı ve çarşafı göğüslerine bastırdı, o dumanlı baritonun okşaması bir şekilde daha

kendi çıplaklığından daha büyük bir tehditti. Sahibi kısa bir süre sonra durduğunda korkmuş mu yoksa rahatlamış mı olduğunu bilemedi.

Gölgelerden oluşan perdesinden çıkmanın bir yolunu arıyordu. Mumların karamsar titreşimi gözlerinin alışmasını engelliyordu. Çok az şey seçebiliyordu

kayıtsız bir zarafetle duvara yaslanmış karanlık bir figürden daha fazlasıydı. "Eğer battaniyelerin altına siniyorsam, efendim," dedi, "bunun nedeni bazı

utanmaz çapkın elbiselerimi çaldı."

"Ah, ama o kadar utanmaz bir çapkın olsaydım, onları çalmama gerek kalmazdı. Teslim olurdun

onları yürekten."

Kırılmış İngilizcede alaycılığını yumuşatacak bir çapak izi yoktu. Gwendolyn, kendi iradesine rağmen, bir görüntü tarafından kuşatılmıştı.

Güçlü, erkeksi eller ıslak kumaşı çıplak bedeninden sıyrıyordu. Pek de ilgisi olmayan bir ürpertiye gizlemek için dişlerini sıktı.

korkusuyla. "Beni korkaklıkla suçlamaya cüret ediyorsun ama gölgelerde saklanan, yüzünü gösteremeyecek kadar korkak olan sensin."

"Belki de tedbirli davranmama neden olan kendim için duyduğum korku değil, sizin için duyduğum korkudur."

"Yüzüne bakmak bu kadar korkunç mu? Beni delirtecek mi yoksa taş a mı çevirecek? "

"Zaten seni bayılttı, değil mi?"

Gwendolyn parmak uçlarını şakaklarına dokundurdu ve kaşlarını çatı, o anı hayal meyal hatırlamaktan başka bir şey yapamadı

Avludaki an - yağmur kokusu, kanat çırpışları, gümüşü bir duman girdabı... ve onun yüzü. Bir yüz daha da

imkansızlığı yüzünden korkunçtu. Anıyı yakalamak için çabaladı ama anı eriyip gitmişti, yabancından daha zordu.

Gölgelerin arasından onunla alay ediyordu. "Kimsin sen?" diye

sordu.

"Bal ybliss'in zavallıları bana Ejderha der," diye cevap verdi.

"O zaman sana şarlatan diyeceğim. Çünkü ancak bir şarlatan böylesine zalim bir aldatmacayı gerçekleştirebilir."

"Beni yaraladınız leydim," dedi, ama sesindeki kahkaha iması onu sadece eğlendirmeyi başardığını söylüyordu.

Daha dik oturdu ve nemli bir bukleyi omzunun üzerinden attı. "Bir hanımefendi olmadığımı bilmeni isterim."

Kulakları onun hareketlerine o kadar uyumluydu ki neredeyse kaşını kaldırdığını duyduğuna yemin edecekti.

"En azından tam anlamıyla değil," diye düzeltti. "Babamın hiçbir unvanı yok."

"Cüretimi bağışlayın. Bu yayla vahşileri için çok yaygın olan kaba bir dilde konuşmuyorsunuz, bu yüzden doğal olarak varsayıldı..."

"Annem bir hanımefendiydi. Bir Lowland baronunun kızıydı. Ben dokuz yaşındayken öldü." Gwendolyn çenesini kaldırıp

Zamanın azalttığı acı.

"Sizin asalet eksikliğiniz benim için bir eksiklik değil, çünkü sizi temin ederim ki ben bir centilmen değilim."

Bunu bir güvence mi yoksa uyarı olarak mı algılaması gerektiğinden emin değildi.

Gwendolyn, elini uzatmadan önce çarşafın altına bir göz atmaya cesaret etti.

Onunkini hayal ettiği kadar tatlı ve alaycı bir gülümseme. "Ben de öyle anladım. Eğer öyle olsaydın, hâlâ kıyafetlerimi giyiyor olurum."

"Ve hala veremden ölme tehlikesiyle karşı karşıya." Sesi sertleşti.

"Bu da beni bir soruya götürüyor

kendi. Nasıl oldu da sırlıslıkla bir halde kanlı avlunun ortasında bir kazığa bağlandın?"

Gwendolyn kaskatı kesildi. "Değerli yalnızlığınızı rahatsız etme nezaketsizliğinde bulunduğum için beni bağışlayın Lord Dragon. Ben sadece

Tırnaklarınızı ocağa dayamış, sıcak bir fincan kedi kanının tadını çıkarırken oturduğunuzu hayal edin.

kalabalığın bağırıışlarını duydum. "Lanet olsun!" diye homurdanmış olmalısınız. 'Sanırım birileri başka bir insan kurbanını

kapımın eşiğinde.' "

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Gwendolyn titremeye başladı. Ama cevabı nihayet geldiğinde, bir çingirak sesi kadar kuruydu.

ejderha kemikleri. "Aslında, kargaşayı duyduğumda güzel bir kadeh şarabın tadını çıkarıyordum. Kedicik kanından uzak durmaya yemin etmek zorunda kaldım.

çünkü bana hazımsızlık verdi." Gwendolyn bir kibritin göz kamaştırıcı parıltısıyla gafil avlandı. Kibritin alevi o daha

göz kırpabildi, onu karanlığın içinde parlayan bir uç ve cheroot dumanının kokusuyla baş başa bıraktı. "Demek vil ager'lar seni buraya sürükledi.

sağanak yağmurda uçuşuma attım, seni o kazığa bağladım ve ellerimde ölüme terk ettim." Homurdandı. "Bir de kalkmışlar

bana bir canavar."

Gwendolyn gözlerinin olması gereken yere odaklandı ve onun görünmez bakışlarını tutmaya çalıştı. "Onları nasıl kınayabiliyorsun anlamıyorum.

kendi açgözlü taleplerinize cevap verirken."

Karanlıktan bir duman bulutu yükseldi ve bir öfke parıltısı ortaya çıktı. "Bir parça geyik eti ve bir sürahi

viski, lanet bir kadın değil."

"İstedğin bu değildi, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Ani durgunluğu onu dikkatli adımlar atması konusunda uyardı. "Seni bu kadar az önemsiyorlarken neden onları savunuyorsun?

Sizi bir çuval çöpten daha önemsizmişsiniz gibi bir kenara mı attılar?"

"Çünkü onlar aptal, eğitimsiz ve yanlış yönlendirilmişler, ama sen cahilleri avlayan kötü ruhlu bir zorbada başka bir şey değilsin.

batıl inançlar ve masum insanları terörize etmek!"

Çerağın parlayan ucu, sanki bir öfke anında onu söndürmüş gibi kayboldu. "Cahil olabilirler. Ama çok uzaktalar

masum değiller. Onların ellerinde benden daha fazla kan var."

O ana kadar Gwendolyn kendisini kaçırmanın İngiliz olduğuna yemin edebilirdi ama konuşmasına hafif bir çapak karışmıştı

Tutkusuyla, ay ışığının fundaların üzerinden süzülmesi gibi.

"Kimsin sen?" diye tekrar fısıldadı.

"Belki de bu soruyu soran ben olmalıyım," diye önerdi, sesi öncekinden daha da kısıktı. "Hangi isimle

Seni aramalı mıyım?"

Hayal kırıklığı onu cesaretlendirdi. "Bana kim olduğunu söylemeyi reddediyorsun ama seni arayacak isim sıkıntısı çekmiyorum."

"Korkak gibi mi? Bul y? Şarlatan?" diye sordu.

"Alçak. Düzenbaz. Alçak," diye ekledi.

"Hadi ama," diye ikna etti. "O küçük çevik dilinden daha fazla hayal gücü beklerdim."

Alt dudağını ısırđı, Izzy'nin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurmak istiyordu. "Benim adım Gwendolyn.

Gwendolyn Wilder."

Bir rüzgâr odaya doğru esip mumları söndürünce nefesi kesildi. İlk başta onun gittiğini düşündü,

Onu karanlığa terk etti, ama sonra oradaydı, bir kez bile dokunmadan onu her yönden kuşattı. Nefes aldı

Sandal ağacı ve baharat kokusu, sarhoş edici olduğu kadar kaçınılmaz bir şekilde erkeksiydi. O anda, tam olarak biliyordu

Nerede olduğunu.

İni. Odası. Yatağı.

"Neden sen?" Fısıltısı garip bir aciliyetle yankılandı. "Neden seni seçtiler?"

Gwendolyn'in kulaklarına, sözleri kasıtlı bir zalimlik gibi geliyordu. *Neden daha güzel birini seçmemişlerdi? Birini*

Daha ince? Daha çok Glynnis, Nessa ya da Kitty gibi biri mi?

Gözlerini kapattı, yanaklarının yandığını görmediği için şükretti. "Beni seçtiler çünkü bakireler

Bal ybliss'teki ejderhalardan daha nadirdir."

Adamın eli kızın nemli saçlarını okşarken, haince bir şefkatle, kıza hiçbir şey söylemeden, bir şey yapmanın daha tehlikeli olabileceğini hatırlatıyordu.

Bir canavarın merhametinden çok bir adamın merhametinde olmak. "Bin pound. Bugünlerde masumiyete biçtikleri fiyat bu mu?"

Onun vermediği bir cevabı beklemedi. Bir rüzgâr daha çıktı, sonra yine karanlık. Ama bu sefer Gwendolyn

onun gittiğini biliyordu. Dizlerini göğsüne bastırdı ve artık göremediği duvar resmine baktı.

Hayatında hiç hissetmediği kadar yalnızdı.

Ejderha bakirelerin tadını hiçbir zaman pek önemsememişti.

Etleri nefis derecede yumuşak olabilirdi ama onlara kur yapmak hem cazibe hem de sabır gerektiriyordu.

bir süredir bol miktarda sahipti.

Kalenin derinliklerine doğru ilerlerken, parçalanmış taşların ve eski kan lekelerinin üzerinden bir saniye bile düşünmeden geçti.

düşündü ve kötü talihine lanet okudu. Bu ayrıntılı aldatmacanın bir kadını inine çekmesini hiç istememişti. Özellikle de bir

Şimdi onu yatağından alıkoyan kadın kadar çıldırtıcı bir kadın.

Onu o buruşuk yatak örtülerinin üzerine yatırdığında, pelerinini açtı ve ıslak çarşafı üzerinden sıyırmaya başladı.

sadece onu ısıtmayı düşünmüştü. Ama teninin her bir karlı santimi ortaya çıktıkça, her zamanki kopukluk

Ona bu kadar iyi hizmet etmişken onu terk etmişti. Kendi bedeni ilkel bir ateşle kavrulmuştu, bu ateş belini büküyor ve

Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Gözleri onun göğüslerinin solgun, cömert kürelerinde oyalandığında yeterince işkence olmuştu, ama

Kendini onun kalçalarının arasında bulacağını bildiği yumuşak, sarı tüylere bir göz atmaya çalışırken yakaladığında çarşafı üzerine çekmişti.

Mum ışığında nöbet tutup kızın bilincinin yerine gelmesini beklerken, acaba gerçekten

Duyarsız bir kadının ırzına geçmeye kalkışacak kadar canavarlaşmıştı.

Adımlarını uzattı ve bir tutam nemli saçını gözlerinden uzaklaştırdı. Gerçek bir şey olduğundan değil

Tutsağı hakkında "duyarsız". Avluda onu uyardığı gibi, en duyarlı yaratıklardan biriydi.

Kraliyet Deneyle Doğal Bilgiyi Geliştirme Derneği'nin broşürlerini yutan bilim ve rasyonel düşünce.

Ejderhalara inanmıyordu ve ona da inanmıyordu. Bu hakareti pek hoş karşılayamazdı, çünkü kendisi

Kendine de inanmıyor.

Özgürlüğü ve hayatı için yalvarırken o büyük, mavi gözlerinin yaşlarla dolmasını bekleseydi

büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Açgözlülüğü yüzünden onu azarlamaya bile cüret etmişti. Eğer hala bir erkek olsaydı onu utandırabilirdi.

Vicdan.

Köşeyi döndüğünde kızın cüretkarlığı karşısında başını sallıyordu ki, ellerini kurutmak için çok az umudu olduğunu fark etti.

çünkü cömertçe döşenmiş berjer koltuğu, sıcacık ateşi ve bir şişe portosu yok.

Yeraltı odası bir zamanlar kale zindanına giriş odası ve muhafızlar için bir sığınak olarak hizmet vermişti. Paslanmış baltalar,

kil mızraklar ve geniş kılıçlar nemli taş duvarları süslüyor, odaya bir ortaçağ işkencesinin sıcak cazibesini veriyordu.

oda. Ama odanın kasvetli havası, Ejderha'nın koltuğuna yaslanmış, çorapları ve koltuğunun üzerinde

Ayakları taş ocakta çıtırdayan ateşe doğru uzanıyordu. Nemli frakını kırmızı ve siyah bir ekoseyle değiştirmişti. A

Alnına tünemiş beyaz tüylerden oluşan bir kokartla süslenmiş gösterişli ekose şapka, gaydayı mükemmel bir şekilde tamamlıyordu dizine yaslanmıştı.

Ejderha ocağa doğru ilerledi ve ocak taşlarının üzerinde kadeh kaldıran tüylü gri kedinin uykulu bakışlarına maruz kaldı. O da

Toby'yi, devasa kedinin kaledeki fare nüfusunu azaltmaya yardımcı olacağı umuduyla yanına aldı. Ama Toby ve fareler

bir çeşit centilmenlik anlaşmasına varmış gibiydiler. Fareler gelişecek ve Toby yirmi üç saat uyuyacaktı.

bir gün.

Ejderha oturacak bir yeri kalmayana kadar ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Söylenmemiş sözleri duymazdan gelerek

arkadaşının gözlerindeki soru. "Eğer o boruları öttürerek parapetlerin etrafında dolaşmaya devam edersen, Tupper, biz

kesin olarak öğrendim."

"Aksine," diye yanıtladı Tupper, Porto şarabı kadehini kendini beğenmiş bir edayla kaldırarak. "Ben oldukça tahammül edilebilir bir kavalcıyım. Hiç melemem. Ve

vil agers beni hayalet sanıyor."

Ejderha başını salladı. "Bu lanetli ülkeye ve onun saçma sapan şeylerine neden bu kadar aşık olduğunuzu anlayamıyorum.

tuzaklar."

"Sevilmeyecek ne var?" Tupper, Highlands'e vardıklarından beri etkilemek için aldığı sahte çapak büyüyerek haykırdı

Her kelimeyle daha da kalınlaşıyor. "Puslu sabahlar? Buzullar arasında dalgalanan ısıltılı yanıklar? Halkının tuhaf cazibesi? "

"Sis mi? Çil mi? Nem mi?" diye karşı çıktı Ejderha, ateşe daha da yaklaşarak.

Tupper ona, melek yüzüyle kesinlikle çelişen sinsi bir bakış fırlattı. "Evet, ama ısıtacak güzel bir kızla

Yatağınız, soğuk ve rutubet bile katlanılabılır olabilir."

"Eğer az önce yatağımda bıraktığım 'güzel kızzan' bahsediyorsanız, sizi temin ederim ki soğuk ve rutubet

yalnız bir gecede onun soğuk kmsemesinden daha iyi bir yoldaştır."

İlgisini eken Tupper sandalyesinde öne doğru eğildi ve merhametli bir şekilde çapağı bıraktı. "Peki bu adam hangi korkunç suı işledi?

kız senin gibilere yem olmayı hak etmeyi taahhüt etti mi?"

Ejderha, Toby'nin itiraz hırıltısını duymazdan gelerek ağır ağır ocağın kenarına çöktü. "Hiçbir suçu yok. O masum."

Tupper homurdandı. "Belki onun gözünde öyle, ama vil ager'ların gözünde değil.

Peki o ne? Bir katil mi? Hırsız mı?" Kahverengi gözlerinde umutlu bir pırıltı belirdi. "Bir fahişe mi?"

"ok şanslı olmalıyım. En azından bir fahişeyle ne yapacağımı bilirdim. Durum bundan çok daha kötü. Onun bir fahişe olmasını istemişler.

fedakarlık." Ejderha, ilişkilerinde kullanmak için çok az nedeni olan bir kelimeyi oluşturmakta zorlanırken çenesinin sertleştini hissedebiliyordu adil seks ile. "*Bakire* bir kurban."

Tupper başıını geriye atıp kahkahalarla kkremeden önce bir süre ona baktı. "Bakire mi? *Sana* bir

Bakire mi? Oh, bu paha biçilemez!"

"Pek sayılmaz. Vil agers onun bin pound değerinde olduğunu düşünüyor."

Tupper aniden ayıldı. "Size bu kozu oynamak için çok erken olduğunu anlatmaya çalıştım. Onlara zaman vermeliydin.

talepleriniz için endişelenmeyin. Birbirinize bakmaya ve aralarından kimin o unutulmuş hazineye sahip olabileceğini merak etmeye başlama zamanı

cel ar'ına gömüldü." Sitem dolu i çekişi şapkasının sarkan tüylerini karıştırdı. "Ama ben kimim, Theodore

Tuppingham, küçük bir vikontun uyuşuk oğlu, ateş pskrenlerin ağzını kapatmış bir adamı

Louisbourg'daki toplar? Kraliyet tarafından kahramanlıklarından dolayı şövalye ilan edilen ve bir servet biriktiren bir adam.

hızlı zekası ve kendi hayatını umursamaması? Smkl korkakların soyundan geliyorum. Tek yapmam gereken

Unvanımı miras almak, gut hastalığı ve kalp çarpıntısı olan bir babadan daha uzun yaşıamak demektir." Tupper kadehi sallayıp şarabı kaldırım taşlarına sıratırken

Ejderha onu elinden aldı. "Porto şarabı içmemelisin,
biliyorsun. İnsanı saçmalatıyor."

"Ve seni kara kara düşündürüyor," diye karşılık verdi Tupper, bardağı geri alıp kurulayarak.

Ejderha parmaklarını Toby'nin pelüş yelesine gömdü. Daha sevimli bir kedi olsa mırıldanırdı ama Toby'nin bıyıkları

muhteşem bir alaycılıkla seğirdi. "Ne yapacağımı şaşırdım, Tup. Onunla ne yapacağız?"

Tupper sandalyeye geri oturdu. "Yüzünü gördü mü?" "Tabii ki görmedi. Aptal olabilirim ama salak değilim."

"O zaman belki de o haşin İskoçyalılardan biri kılığına girip onu geri götürmek için çok geç değildir.

vil age."

"Ve ne? Onu, elbisesine iştirilmiş bir notla meydanda bırakıp, 'Bu nefis bakire için çok teşekkür ederim,

ama ben güzel ve lezzetli bir fahişeyi tercih ederim'?" Homurdandı.

"Onları kandırabilirsin

ama onu kandırmak için çok geç. O

zaten benim açgözlü bir şarlatandan başka bir şey olmadığımı inanıyor."

"Sizi ifşa etmeye cüret ederse onu ateşli gazabınızla tehdit edemez misiniz?" Tupper parmaklarını şıklattı. "Peki ya benim ejderhaya dönüştüğü söylentisi? Özellikle bununla gurur duyuyordum."

"Ve bana kendi gölgesinden korkan akılsız bir kız önerselerdi işe yarayabilirdi." Başını iki yana salladı.

İsteksiz bir hayranlıkla karışık bıkkınlık. "Bunu kandırmak o kadar kolay olmayacak. Eğer gitmesine izin verirsek, bütün vilayet çağını

başımıza yıkılacak. Ve ben buna hazır değilim. Henüz." Odayı adımlamak için ayağa kalktığı anda, Toby kendini tüm vücuduyla esneme hareketine verdi,

Ejderha'nın boşalttığı ocağın her santimini kaplıyordu. "Görünüşe göre, gelişen listeme adam kaçırmayı da eklemekten başka çarem yok. günahlar."

"Yani onu tutmak niyetindesiniz?"

"Şimdilik. Ama yüzümü asla görmemeli."

Tupper bardağı dudaklarına götürdü ama boş olduğunu hatırladı.

"Peki ya yaparsa?"

Ejderha arkadaşını inceledi, dudakları acı bir gülümsemeye büküldü. "O zaman bu dünyada daha karanlık şeyler olduğunu keşfedecek.

ejderhalardan daha fazla. Unutmamalısın, Tup.
Sen bir hayaletsin. Ben *de* öyleyim."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

GWENDOLYN ertesi sabah uyandığında hem kızgın hem de açtı; bu tehlikeli bir kombinasyondur.

En iyi haliyle, ki şu anda kesinlikle öyle değildi. Lord Ejderha'nın ölümünü düşünmek için huzursuz bir gece geçirmişti. ve her uyandığında burnunda onun kokusuyla uyanması da yardımcı olmamıştı.

Artık karanlıkta olmadığı için rahatlamış bir şekilde doğrulup oturdu. Yüksekçe bir yere yerleştirilmiş yuvarlak demir ızgaradan tereyağlı bir güneş ışığı süzülüyordu.

. Dün gece, tüm duyuları onu esir alan kişi tarafından kuşatılmıştı ve dalgaların sesini fark etmemişti.

çok aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Şimdi adamın onu denize bakan kale kulelerinden birine, bir kuleye götürmüş olması gerektiğini anladı.

Yıllar önce İngiliz top ateşinden en kötü şekilde kurtulmuş.

Yataktan fırladı, saten çarşafı sanki Romalıların giydiği togalardan biriymiş gibi etrafına sardı.

tavandaki yarı tanrıçalar. Keten cüppesi yerde ıslak bir yığın halinde duruyordu. Gwendolyn başını salladı. O

Ejderha'nın kuruması için giysiyi asacak kadar mantıklı olmasını beklemek çok fazlaydı.

Çarşafı arkasında bırakarak odanın etrafında dönerken, havada uçuşan toz zerrecikleri burnunu gıcıkladı. Bu

abartılı yatağın, saten çarşafının ve ayaklı şamdanlarındaki balmumu mumların bir

Çorak ve bakımsız bir çölde lüks bir vaha. Dudaklarına üstün bir gülümseme dokundu. Lord Dragon özünde bir canavar olabilir ama kesinlikle onun yaratık konforunu takdir etti.

Solmuş lambri kaplamalar ve soyulmuş badanalar odanın panelli duvarlarını kaplıyordu. Burnunu motheaten bir perdenin arkasına soktu ve eski bir mahzen buldu. Onun esneyen kuyusundan kaçmakla ilgili aklına gelebilecek tüm fikirler kovulmuştu.

içine gevşek bir sıva parçası düşürdükten ve bir sıçramanın yankısını bile duymadıktan sonra. En azından o kurtulacaktı.

Lord Dragon'dan lazımlığını boşaltmasını isteme zilletine düştüm.
Yine de şeytani bir sırtışla, onun onurunu kırmak için
kendi onurunu feda etmeye değebileceğini düşündü.
Köşede örümcek ağlarıyla süslenmiş ahşap bir kuş kafesi asılıydı, kuşun
sahibi çoktan uçmuştu - ya da Gwendolyn öyle sanıyordu.
parmak uçlarında durarak kafesin parmaklıklarından içeri baktı ve
zeminde toplanmış minik kemik yuvasını gördü.
Kafesten uzaklaştı. O kırılğan cesette çok acınası, çok ihanete uğramış
bir şey vardı. Bir zamanlar
şarkı söylemesini dinlemek, temizliğini yapmak için birinin geri
döneceğine güvenen neşeli, cıvıl cıvıl bir yaratığa aitti.
şarkı söylemesini dinlemek, temizliğini yapmak için birinin geri
döneceğine güvenen neşeli, cıvıl cıvıl bir yaratığa aitti.
kafes ... onu beslemek için.
Gwendolyn bir anda odada neyin eksik olduğunu fark ederek
etrafında döndü.
Bir kapı.
Duvarların etrafında dönüyor, talihsiz kuşun kanatlarını demir
parmaklıklara vurması gibi o da onlara vurmak istiyordu.
Kimsenin geri gelmeyeceğini anladığında kafesi kapattı. Neredeyse
Ejderha'nın karanlık bir büyü yaptığına inanacaktı.
onun üzerinde. İstedici gibi girip çıkmasına izin verecek, ama onu
tutsağı olarak tutacak şeytani bir büyü.
Sonsuza dek.
Paniğinden utanarak duvara yaslandı. Bu yerin nesi vardı? Artık o
büyülü kale değildi.
Bir zamanlar öyle olduğuna inanmıştı, ama yine de her kıızlık hayalini
uyandırma gücüne sahipti. Bu fantezileri
babasına bakarak geçirdici yılları hatırladı. Babasını ilk kez
düşündüğünü fark edince daha da utandı.
Dün gecedен beri.
Onun için tek umudu sık sık yaşadığı hafıza kayıplarıydı. Eğer kırık
zihni geçmişte dolaşmaya karar verirse
Belki de onu özlemeyecekti bile. Bu düşünce onu umduğundan daha az
rahatlattı.
Doğruldu. İkileminin çözümü gerçekten de oldukça basitti.
Panellerden biri kapı olmalıydı.

Odanın etrafında tekrar dönmeye başladı, bu sefer tırnaklarını kullanarak her paneli sırayla açtı. Kısa süre sonra kendini

Bir cesaretlendirme gıcırtısı bile duymadan başladığı yerde.
Ejderha onu zincire vurmuş olabilirdi.

kale zindanındaki wal.

"Tanrı'nın ayak tırnakları," diye yemin etti ve midesi hayal kırıklığıyla guruldarken panele doğru yığıldı.

Uzaktan gelen şarkı sesi kulaklarına doldu. Gwendolyn başını eğdi, şarkının sözlerini ve melodisini tanıdı

Tanıdık bir şarkı, ama şarkıcının sesi değil.

Jenny Claire'in güzel saçlarını

seviyorum. En güzel kadın o.

Ama kıza kur yapmak için,

Onun üç kardeşinin kıcına

tekmeyi basmalıyım.

Gwendolyn irkildi. Şarkı sadece korkunç derecede akortsuz olmakla kalmıyor, aynı zamanda Auld Tavis'inkinden daha kalın bir İskoç çapağıyla söyleniyordu. O sırada

Gwendolyn kulağını önce bir panele, sonra diğerine dayadı, ta ki bir ıslık sesi ile ödüllendirilene kadar.

yaklaşan ayak sesleri.

Bir elinde çarşafı tutmaya devam ederken, çılgınca etrafta bir silah aradı. Bulabildiği tek şey kuş kafesiydi. Bir eliyle

Cansız sakininden mırıldanarak özür diledikten sonra onu zincirinden kopardı ve kendini panelin yanındaki tahtaya sıkıştırdı,

boştaki eliyle kafesi başının üzerinde tutuyordu. Bırakalım da Lord Ejder kendi tuzağına yakalanmaktan nasıl hoşlanıyormuş görsün!

Panel tıkladı, sonra içeri doğru sallandı. Açıklıktan bir adam eğilerek geçti. Cesaretini kaybetmesine fırsat kalmadan,

Gwendolyn kuş kafesini adamın kafasının arkasına indirdi.

Adam kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldı.

"Oh, hayır!" Taşıdığı tepsi kendisiyle birlikte yere düşerken Gwendolyn pişmanlıkla değil ama dehşetle haykırdı,

bir sepet crossbuns ve bir sürahi dumanı tüten çikolata.

Yatağın altına yuvarlanmadan önce crossbun'lardan birini kurtarmak için çabaladı, ancak zengin çikolatayı durdurmak için hiçbir şey yapamadı döşeme tahtalarına sızmasını engelliyor.

Çöreğin üzerindeki tozu üfledi ve esirini incelerken dişlerini kabuğuna geçirdi. Lord Ejderha pek de öyle görünmüyordu.

Bir çikolata birikintisinin içinde yerde yüzükoyun yatıyordu, değil mi? Kadın ayağıyla onu dürttü ama adam kıpırdamadı. Kadın

Onun sersemliğinden yararlanıp kaçması gerektiğini biliyordu ama merakı her zaman korkusundan daha güçlü olmuştu. O yapamazdı

Ejderha'nın yüzünü bir kez olsun görmeden buradan ayrılamazsın.

Çarşafı göğsüne bastırarak diz çöktü ve adamın gevşek bedenini hantalca itti. Adam sırt üstü yuvarlanırken, kadın

bir gıcırtyı bastırarak geri çekildi.

Telaşının yerini hemen başka bir duygu aldı; tanımlaması bir anını aldı.

Hayal kırıklığı.

Bu mu? Kötü çağa dehşet saçan vahşi canavar *bu* muydu? Dumanlı baritonuyla tüyler ürperten adam *bu* muydu?

çıplak teninin üzerinde çağlayan? Baharat ve sandal ağacı kokusu huzursuz rüyalarına musallat olan adam *bu* muydu?

Ayrılmış dudaklarından bir horultu kaçtı ve iyi kesilmiş bıyığının kum rengi tüylerini dalgalandırdı. Başındaki saçlar eşitti

Solgundu ve tepesi çoktan incelmışti. Her ne kadar frakının bir omzuna ekose bir örtü örtmüş olsa da

Yanakları açık renkti ve doğma büyüme bir İngiliz'in doğal allığıyla lekelenmişti. Cömert çevresi inciye zorluyordu

kruvaze yeleşinin düğmeleri. Burnu yuvarlaktı, ağzı yumuşaktı, yüzü kesinlikle hoştu.

Gwendolyn saçmaladığı için kendini azarlayarak yavaşça ondan uzaklaştı. Ne de olsa ne bekliyordu ki? Bazı

Şeytani bir gülümsemesi ve delici gözleri olan yakışıklı, kara kara düşünen bir haydut mu?

Korkunç bir lanetin altında çalışan karanlık bir prens

sadece bir genç kız öpücüğüyle kırılabilir miydi? Canavarın bir erkekten başka bir şey olmadığı ortaya çıktığı için rahatlamış olmalıydı. Ve bir

Hem de çok sıradan bir tane.

Başını sallayan Gwendolyn açık panele doğru geri geri gitti. "Elveda, Lord Ejderha," diye mırıldandı. "Çünkü bir daha

karşılaşacağımızdan şüpheliyim."

"Yerinde olsam bundan o kadar emin olmazdım." Bir çift sıcak el, arkadan omuzlarına kapandı ve yivli saçlarını okşadı.

kolonlarının kemeri. "Tam tersine, hayatım, sanırım bir süre daha birbirimizin arkadaşlığından zevk almaya hazır olsak iyi olur. zaman."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Ejderha, emirlerine itaat edilmesine alışkın bir adamın otoritesiyle, "DÖNME," diye emretti.

Gwendolyn ona karşı çıkmak istedi, ama parmak uçlarının ince baskısı, onun her şeyi yapabileceği konusunda onu uyardı.

Onunla işbirliği yapsın ya da yapmasın, emrini uyguluyordu. Onunla tam teşekküllü bir kavgaya tutuşma ihtimalinden hoşlanmıyordu,

Özellikle de üzerinde sadece vücudundan aşağıya doğru kayma eğilimi gösteren bir çarşaf varken.

Baş döndürücü izlenimlerden oluşan bir girdabın içinde, onun bir görüntüsünü oluşturmaya çabaladı. Adam ondan en az bir kafa daha uzundu,

Belki daha fazla. Zayıf, uzun parmakları ve özenle kesilmiş tırnaklarıyla bir aristokratın ellerine sahipti. Siyah saçları ellerinin arkasını tozlandırıyordu.

Ellerini. Onun kokusunu içine çekerken, ki bu koku şimdi Hint keneviri dumanının kışkırtıcı kokusuyla karışmıştı, ne kadar aptalca davrandığını fark etti.

kuş kafesi ile dövdüğü adamı, sadece varlığı bile içindeki tüm sinirleri harekete geçiren Ejderha ile karıştırmış olmasıydı.

Vücudum farkındalıkla karıncalanıyor.

Diğer adam oturdu, inledi ve başının arkasını ovuşturdu. "Arsız

küçük pislik beni pusuya düşürdü," diye mırıldandı.

Göğüs cebinden çıkardığı mendili yanağındaki çikolatayı

silmek için kullandı. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

Ejderha kuru bir sesle, "Bir kadın söz konusu olduğunda nadiren olur," dedi.

Adamın gözlerini katliama diktiğini hissedebiliyordu.

onun kahvaltısı olması gerekiyordu. "Anladığım kadarıyla crossbun'lara ve çikolataya pek düşkün değil."

"O' bir hayvan gibi kafese kapatılmaktan hiç hoşlanmıyor," diye karşılık verdi Gwendolyn.

Hala onun kollarında olduğunu unutacağına dair boş bir umut.

Dumanlı kıkırdaması ensesini okşadı. "Kendini şımartılmış bir evcil hayvan olarak düşünmek daha hoş olmaz mıydı?"

"En şımartılmış evcil hayvanların bile, kötü muamele gördüklerinde ya

da uzun süre mahrum bırakıldıklarında sahibinin boğazını parçaladıkları bilinmektedir.
dikkat."

"Uyarınızı dikkate alacağım, ancak sizi ilginçlikten mahrum etmek gibi bir niyetim olmadığından emin olabilirsiniz."

Gwendolyn bu oldukça endişe verici açıklamayı tam olarak sindiremeden, arkadaşına doğru başını salladı. "Shall I make the Tanıştırayım mı, Tup, yoksa sen mi?"

Adam ayağa kalktı, geyik yavrusu dizli pantolonundaki çapraz çörek kırıntılarını ve kuş kafesi parçalarını fırçaladıktan sonra

ona mahcup bir selam verdi. "Theodore Tupperingham, leydim, hizmetinizdeyim. Ama umarım bana Tupper dersiniz. Al my arkadaşlar yapar." Gözleri, o küçük bir kızken babasının birlikte avlandığı spaniel cinsi köpeğinkilerle aynı ciddi kahverengiydi.

"Gwendolyn Wilder," diye sertçe cevap verdi. "Ve korkarım siz ve *Bay Tupperingham olduğunuz* sürece sizi bir dost olarak görmem mümkün değil.

arkadaşınız beni rehin tutmakta ısrar ediyor."

"Hoşbeşi tamamladığımıza göre ..." Ejderha bir elini uzattı. "Tupper, kravatın."

Tupper, boynuna dolanmış fırfırlı hisse senedine şaşkın bir bakış attı. "Eğri mi?"

Ejderha'nın uzun süredir acı çeken iç çekişi Gwendolyn'in saçlarını karıştırdı.

"Oh!" Tupper haykırdı ve kravatını çıkarıp Ejderha'nın avucuna koydu.

Gwendolyn onunla ne yapmak istediğini anladığında, ciddi bir şekilde mücadele etmeye başladı. "Eğer gözbağı ile oynarsan," dedi mırıldandı, keten parçasını gözlerinin üzerine katlayarak, "Ellerini bağlayacağım.

Bu da çarşafı sıkı sıkı tutmanızı biraz daha zorlaştırabilir."

Gwendolyn'in onun iradesine teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Onu kıyafetsiz görmesi yeterince utanç vericiydi.

kızaran Bay'ın önünde onunla alay etmesine izin vermeyecekti. Tupperingham.

Ona karşı sert davransaydı, onu küçümsemek daha kolay olurdu, ama o, kızın

Saçlarının ipeksi telleri gözbağının düğümüne dolanmadı. Kolundan tutup onu yatağa doğru yönlendirirken

Gergin tutuşu sabrının sonuna geldiği konusunda onu uyardı. "Bizi yalnız bırak, Tupper.

Bayan Wilder ile konuşmak istiyorum. Yalnız."

Tupper, "Ona kızmana gerçekten hiç gerek yok, delikanlı," dedi. "Eğer daha dikkatli olsaydım-"

"Kuş kafesini bone niyetine takmazdın. Gergin bir bakıcı gibi etrafta dolanmayı bırakabilirsin, Tupper.

Misafirimize işkence etmek ya da ırzına geçmek gibi bir niyetim yok. Yine de," diye bitirdi karanlık bir şekilde.

Panelin korkunç klik sesi çok erken geldi.

Gwendolyn'in dizlerinin arkası yatağa dayanırken Ejderha, "Otur," diye emretti.

Gwendolyn oturdu, çenesi isyankâr bir açıya ayarlanmıştı.

Ejderha'nın çizmelerinin ölçülü adımlarından volta atmaya başladığı anlaşılıyordu. "Eminim anlamışsınızdır, Bayan Wilder.

Weyrcraig Kalesi'ne zamansız gelişiniz sizin için olduğu kadar benim için de büyük bir talihsizlik. Gitmenize izin verebilseydim, verirdim. Sen bir

İhtiyacım olmayan ve karşılayamayacağım bir oyalanma."

"O zaman neden beni eve göndermiyorsunuz? Sizi temin ederim ki orada bana ihtiyaç var," dedi, bunun hâlâ doğru olduğunu umarak.

"Çünkü ben de en az senin kadar bu işin tutsağıyım. Uğruna emek verdiğim her şeyi yok etmene izin vermeyi reddediyorum-"

aniden, sesindeki tutkuyu temizleyerek, "son birkaç aydır.

Bal ybliss ile işim bitene kadar misafirim olarak kalmanız yeterli olacaktır."

"'Misafiriniz' mi?" Gwendolyn inanmaz bir kahkahayla yankılandı.

"Misafirlerinizi her zaman bir odada kilitli mi tutarsınız?

Kapılar mı? Ve sizin gibi bir adamın, sadece çok fakir olanların yaşadığı, ölmekte olan bir Highland vilayetiyle ne gibi bir 'iş' olabilir?

yoksa ayrılamayacak kadar katır kafalı mı?" Aklına yeni bir düşünce geldi. "Lanet yüzünden mi? Siz ve Bay Tupperingham lanetten haberdar mıydınız?

ve Bal ybliss'in hileleriniz için kolay bir av olacağına mı karar verdiniz?

"

Adamın adımlarını yavaşlattığını duyabiliyordu. "Bir lanetten belli belirsiz bahsettiğini hatırlıyor gibiyim." Adam durakladığında, kadın bunu zarif parmağıyla o küstah ağzına vurduğunu hayal etmek kolaydı. "Ah, evet, şimdi hatırladım. Görünüşe göre klanın

Kendi reisi, son nefesinde Bal ybliss'in iyi insanların başına kıyameti getirdi. Söyleyin, Bayan Wilder, sadece

Klan üyeleriniz böyle korkunç bir kaderi hak etmek için ne yaptı?"

"Önemli olan ne yaptıkları değildi. Önemli olan ne yapmadıklarıydı." Gwendolyn başını öne eğdi ve adamın gölgesini göremediği için şükretti.

Gözlerinde utanç vardı. "Reisimiz Bonnie Prens Charlie ve davasının gizli bir sempatizanıydı. Prens'in ihtiyacı olduğunda

Cul oden'deki yenilgisinden sonra saklanacak bir yer arayan MacCul ough ona Weyrcraig Kalesi'nde sığınma teklif etti."

"Yanlış yönlendirilmiş olsa da asil bir dürtü."

Gwendolyn başını kaldırdı. "Yanlış yola mı sapmış? Sanmıyorum. MacCul ough bir hayalperestti.

İngiliz tiranlığından kurtulmuş, gerçek kralının bayrağı altında birleşmiş bir İskoçya hayal edin."

"Ama ne pahasına, Bayan Wilder? En görkemli rüyaların bile gün ışığında küle dönüşme ihtimali vardır."

Gwendolyn'in tutkulu inkârı boğazında düğümlendi. Gwendolyn'in harabelerinde gömülüyken reisini savunamazdı.

onun rüyası. Başını tekrar eğdi ve çarşafın bir katıyla oynadı.

"Cumberland Dükü bir şekilde

Prens'in saklandığı yer. Charles gecenin karanlığında kaçtı ama Cumberland reisimize ihanetinin bedelini ödetmeye kararlıydı.

Kraliyet. Bunun üzerine o ve askerleri toplarını hilalden yukarı çekerek kaleye ateş açtılar."

"Ve sanırım bu, MacCul ough'un sadık klanının şeflerinin savunmasına koştuğu, davulların gürlediği ve gaydaların

lordlarına karşı kılıç kaldırmaya cüret eden her kırmızı ceketlinin sonunun geldiğini haykırıyorlardı."

"Klan onu savunmaya gelmedi," dedi yumuşak bir sesle. "MacCul ough tek başına ayakta durmak zorunda kaldı."

"Onları lanetlemesine şaşmamalı," dedi Ejderha alaycı bir kahkaha atarak.

"Korkuyorlardı!" Gwendolyn ağladı. "O vilayet çağındaki her erkek, kadın ve çocuk Cumberland'in düşmanlarının neden

Kasap'tı. Cul oden'de yaralıları toprak İskoç kanıyla kıpkırmızı olana kadar nasıl katlettiğini duymuşlardı."

"Böylece Bal ybliss'in köylüleri, evlerinde sürgülü kapılarının ardında toplanırken, lairdleri ve ailesi

katledildi." Her nasılsa, sözlerindeki mutlak duygusuzluk onları daha da lanetleyici hale getirdi.

"Müdahale etmezlerse Cumberland'ın onları bağışlayacağına inanıyorlardı." "Ve yaptı mı?"

"Yataklarında öldürülmediler. Evleri yerle bir edilmedi." Göz bağı yüzünün kızarmasını gizleyemedi.

yanaklarına sürünüyordu. "Karıları ve kızları tecavüze uğramadı ve İngiliz askerlerinin bebeklerini doğurmaya zorlanmadı.

aylar sonra."

Ejderha tekrar adımlamaya başladı, sesinin boğuk kontrpuanı onu büyülüyordu. "Ama başardıkları azıcık altın

Kraliyet tarafından vergi adı altında el konuldu.

Onları bir klan olarak birbirine bağlayan her şey

inançları, tartanları, silahları yasaklandı. En gençleri ve en güçlüleri Bal ybliss'ten kaçarken, geride kalanlar

Sonraki on beş yılı omuzlarının üzerinden bakarak, kendilerine vaat edilen kıyametin gelmesini bekleyerek geçirdiler.

bir intikam meleği gibi gökyüzüne yükselip onları yok edecek." "Tüm bunları nereden biliyorsun?" Gwendolyn fısıldadı.

"Belki de o melek benimdir." Kız, adamın kendisiyle mi yoksa onunla mı alay ettiğine karar veremeden adam güldü. "Ya da belki de ben sadece bir

Köhne bir meyhanede zavallı, yaşlı bir İskoçyalıya içki ısmarlayan fırsatçı bir şeytan. Belki de

Bal ybliss'in sırlarını kulağıma fısıldadı, buna sizin yaşınızdaki birisinin sakladığı bin sterlin de dahil.

reislerine ihanet ettikleri için kazanmışlardı. Hatta belki de bana MacCulough klanının rozetinin alev püskürten bir

ejderha."

Gwendolyn ona inanmayı umutsuzca isteyerek, "Belki de inanmıştır," diye kabul etti. "Ne de olsa hiç kimse sarhoş bir adam kadar

Highlander."

"Tupper'ı birkaç kadeh Porto şarabından sonra hiç görmediniz."

"Umurumda da değil. Beni bırakmanı istememin pek çok nedeninden biri de bu."

"Yani buna geri döndük, öyle mi?"

Babamın yüzünün bir görüntüsü, neden onu giydirmeye ve karnını doyurmaya gelmediğini merak ederken şaşkınlıktan buruşmuş.

Gwendolyn'in aklına yulaf lapası geldi. "Ailem ne olacak? Onların duygularını hiç mi önemsemiyorsun? Onlara benim

öldü mü? "

Sesini yumuşatan bir öfke notası vardı. "O vahşiler sürüsü seni kaçırdığında değerli ailen neredeydi?"

Fanilaya sarılmış sıcak bir tuğla ile yataklarında sıkışmış. Asil fedakarlığı için ona teşekkür ederek. Söz veriyorum

Aşıklar onun şerefine şarkılar yazıyor. Onu asla unutmamaya yemin ettiler. Gwendolyn Swal'ın borcu vardı, sessizliği yeterince kınandı.

"Tam düşündüğüm gibi," dedi. "Gördüğüm kadarıyla, benim ellerimde onlarınkinden daha güvendesin."

Gwendolyn bunun söylediği en büyük yalan olduğunu düşündü. "Peki ya senin küçük maskaralığını ortaya çıkarmayacağıma söz veririm?"

Adamın yanağını kavrayan parmaklarının tatlı şokuna hazırlıksızdı. "Yalan söylemiş olursun."

Adam başparmağını kızın alt dudağında gezdirirken, kız gözbağının altındaki gözlerini kapattı ve eritici etkiyi inkar etmeye çalıştı onun dokunuşuyla.

"Bana inanıyormuş gibi yapamaz mısınız?" diye fısıldadı. "Çok inandırıcı olabilirim."

"Eminim yapabilirsin," diye mırıldandı. "Ama çok uzun zamandır kimseye güvenmedim ve içimden bir ses bana güvenirsen çok kötü olacağımı söylüyor."

Seninle başlamak aptallık olur." Geri çekildi, sesine kırılmış resmiyet geri döndü. "Eğer onu bayıltmayacağına söz verirsen,

Tupper'ı daha fazla kahvaltı ile yukarı göndereceğim. Kaldığınız süre boyunca ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Gwendolyn ayağa fırladı. Çarşafın bir köşesini omzuna attı ve çenesini genel bakışa doğru itti

son yorumunun yönü. "İhtiyacım olan çok şey olacak. Yiyecek taleplerinizi iki katına çıkarmanızı şiddetle tavsiye ederim. Sizin gibi

Görünüşümden de anlaşılacağı üzere, iştahlı bir kadını ve iştahımın tatmin edilmesini bekliyorum."

Boğazına bir şey takılmış gibiydi, bu da cevabının boğuk çıkmasına neden oldu. "Bunu bir ayrıcalık olarak görüyorum. Umarım beni bu göreve hazır bulacaksınız."

"Hapsedildiğim sürenin geri kalanını bu paçavrayı giyerek geçirmemi bekleyemezsiniz herhalde." Bunu yapmasına gerek yoktu.

Her zaman giydiği cızırtılı yünle kıyaslandığında, serin satenin çıplak tenine mutluluk gibi geldiğini biliyordu.

"Kesinlikle hayır. İstedığınız zaman çıkarabilirsiniz."

"Ayrıca uzun saatlerimi renklendirecek bazı eğlencelere de ihtiyacım olacak. Kitapların uyarıcılığını

İğne işi. Onlardan düzinelerce var. Günde iki ya da üç tane yediğim olmuştur."

"Ah, böylece sizin doyurucu iştahınıza geri dönüyoruz."

Gwendolyn, ellerini yüzüne götürmeden önce adamın ellerini bağlayacağına inanmasaydı

sırf ona zehirli bir bakış fırlatmanın hazzını yaşamak için gözlerini bağladı. "Başka bir şey var mı Bayan Wilder?" diye sordu. "Bir şeyler ayarlayabilirim.

biraz müzikal eğlence için. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü

Vauxhal Bahçeleri'ndeki muzaffer performanslarından yeni çıkmış müzisyenler belki de?"

"Başka bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Onun panele doğru hareket ettiğini duyana kadar bekledi.

"Henüz" diye ekledi.

Gwendolyn taht benzeri yatağa doğru çöktü ve asil havasını korumayı umuyordu. Bu da eğer o

mesafeyi yanlış değerlendirmemişti ve yere düşerek soğuk çikolata birikintisinin içine düştü.

Onu esir alan kişinin zengin kahkahası odaya yayıldı.

Gwendolyn öfkeyle göz bağını çözdü, ancak Ejderha'nın uçtuğunu fark etti.

+ + +

Kısa bir süre sonra Gwendolyn yatağın ayak ucuna tünemiş, ıslak çarşafına tutunmuş ve panele bakıyordu ki

sürünerek açıldı.

Tupper ürkek bir kaplumbağa gibi kafasını odaya soktu. "Eğer yine kafama vuracaksanız, bayan, lütfen

Önce tepsiyi bırakmama izin verir misiniz? Beyaz un ve İsviçre çikolatası, dünyanın bu özel köşesinde oldukça zor bulunuyor.

Highlands."

"Şimdilik güvendesiniz Bay Tupperingham. Kuş kafeslerim bitti."

"Rahatladım. Her ne kadar dayak yemek, geçen sefer çok fazla şarap içtiğim için yaşadığım baş ağrısını aklımdan çıkarmış olsa da

Gece."

Tepsiyi yatağın üzerine koymak için hareket ettiğinde, ona geniş bir alan bırakarak, birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar. Onun köpek yavrusu gözleri ve

Gwendolyn onun yeterince zararsız görüldüğünü düşündü. Ama onun Şeytan'ın adamlarından biri olduğunu unutmayı göze alamazdı.

Minyonlar.

"Anladığım kadarıyla efendiniz bize katılmayacak." Gwendolyn kayıtsızmış gibi davranarak çapraz silahlardan birini dürttü.

"Oh, o benim efendim değil. O benim arkadaşım," diye yanıtladı Tupper, ona narin bir porselen fincan uzatarak.

Onu aldı ve derinliklerinden yükselen çikolata aromasının tadını çıkardı. İlk yudum tam bir mest ediciydi. "Yardım edemem ama

"Böyle biriyle nasıl tanıştığınızı merak ediyorum"- onu esir alanın yüzüne vurma dürtüsüne karşı dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

"gizemli fel ow."

Tupper kıkırdadı. "Bu uzun bir hikaye ve büyük teyzem Taffy her zaman çok konuştuğumu söylerdi. Seni sıkmak istemem."

Gwendolyn çorak odayı işaret ederek, "Lütfen yap," diye yalvardı. "Başka ne yapmam gerekiyor? "

Adam tereddüt eder gibi görüldüğünde, gözlerindeki benzer ışıltıyı fark ederek ona bir crossbun teklif etti. Hiç vakit kaybetmeden

yatağın karşı köşesine oturup tereyağlı ekmekten bir parça koparmakta gecikmedi. Gwendolyn kendine yardım etti.

arkadaşça davranmak ve onu kendisine güvenmeye teşvik etmek için bir çöreğe. Eğer Ejderha'yı yenmeyi umuyorsa

kendi ininde, onun hem güçlü hem de zayıf yönlerini öğrenmek zorunda kalacaktı. "İki yıl önce Pal Mal'daki kumarhanelerden birinde tanışmıştık," dedi Tupper.

İtiraf etti, çiğnemesine yeterince uzun süre ara verdi

Buruşuk yeleğindeki kırıntıları temizlemek için.

"Neden şaşırmadım ki?" Gwendolyn gülümsemesinin asitli tatlılığını bir yudum daha çikolatanın arkasına sakladı.

"Arka odalardan birinde tek başıma kendimi kafamdan vurmaya hazırlanıyordum-" Gwendolyn'in dehşet içinde soluk soluğa kalması üzerine durakladı.

Ona yüreklendirici bir gülümseme verecek kadar uzun bir süre.

"Dediğim gibi, arka odalardan birinde kendimi vurmaya hazırlanıyordum.

başını-" Tekrar durakladı, ağzı açık kalmıştı.

Gwendolyn öne doğru eğildi ve elinin ucundaki isme dua etti.

dili dışarı fırlayacaktı. "- Ejderha içeri girdi."

"Ve seni durdurdu mu?"

Tupper başını şiddetle salladı ve ağzına bir lokma çörek atarak konuştu. "Oh, hayır. O sadece benim sarjörümü düzgün bir şekilde bastırmayı ihmal etti ve kafam kadar ayağımı da havaya uçurma ihtimali vardı. Tabancayı elimi tuttu, bu şerefi kendi sopasıyla yerine getirdi, sonra da geri verdi." Gwendolyn çapraz silahını indirdi, ağzı açık kaldı. "Madem bu kadar uzlaşmacı olmaya kararlıydı, neden sadece seni vurdu mu?"

Tupper kıkırdadı. "O zamanlar kafam çok iyiydi ve beni ayıltan şeyin onun gerçekçi tavrı olduğuna inanıyorum.

Kendime acımam. Görüyorsunuz, Eddingham Markisi iyi olmadığımı anladıktan sonra tüm sesli harflerimi çalmakla tehdit etmişti.

Onlar için. Beni mahvetmeye niyetliydi. Skandal babamı öldürecekti. Tabii ki, bu o kadar da

Trajedi, çünkü huysuz yaşlı keçi beni her zaman hayatının ve ölümünün en sefil hayal kırıklığı olarak gördü.

beni vikont yapardı. Ama mal varlığının tamamı topraklarına bağlı ve bir unvan çok işe yarardı.

Ben borçlular hapisanesinde çürürken."

Gwendolyn başını salladı. "Lütfen bana Ejderha'nın kumar borçlarını ödediğini söyleme."

"Tam olarak değil." Tupper'ın ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama markiyile bir zar oyununa girdi."

"Şafak sökene kadar." Başını iki yana salladı. "Markiz kadar gözyaşlarına boğulan yetişkin bir adam görmemiştim.

kayıplarını telafi etme şansı yoktu. Ve sizi temin ederim ki bu kayıplar oldukça sarsıcıydı. Güneş doğmaya başladığında, yeni arkadaşım

Döndü ve kazancını bana verdi. Ben de borçlarımı ödemesi için markize geri verdim. O zaman

Ne yaptığımızı anlayınca sesli harflerimi yırtıp yüzümüze fırlattı ve onları yutmamızı umduğunu haykırdı."

"Ejderha kazancın hiçbirini kendine saklamadı mı?" "Bir peni kadar bile değil."

Gwendolyn çiğnemeyi bıraktı. "Öyleyse neden böylesine iyiliksever bir ruh, başka hiçbir şeyi olmayan zavallıları avlamayı seçsin?"

Sırtlarındaki paçavraları mı? Kendi kumar borçlarını ödemek için paraya mı ihtiyacı var? "

Tupper bir kahkaha attı. "Bence değil. Onun dünyanın en zengin adamlarından biri olduğunu söyleyenler var."

ağzını kapattı, bıyığı suçlulukla seğiriyordu. Neredeyse onun yuvarlak, kurnaz olmayan yüzünün içine çekildiğini görebiliyordu.

Shel.

Ayağa fırladı ve yataktan uzaklaşmaya başladı. "Beni senin hakkında uyarmıştı. Bana senin daha zeki olduğunu söyledi.

ve senin yanındayken dilimi korumaya özen göstermeliyim."

Gwendolyn ayağa fırladı, çarşafın kenarına takılıp düştüğünde felaketi kıl payı önledi. "Kesinlikle yapamazsın

Beni rehin alan adam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığım için beni suçlayın Bay Tupperingham. Lütfen gitmeyin.

yalvarırım!"

Tupper ona bir parmak salladı. "Beni bu konuda da uyarmıştı. Eğer beni alt edemezsen, muhtemelen seni büyülemeye çalışacağını söyledi.

O gamzelerin ve o güzel ağzınla bana."

Gwendolyn zekası yüzünden suçlanmaya alışkındı ama daha önce hiç kimse onu güzel olmakla ya da

Büyüleyici. "Böyle bir şey mi söyledi? "

Tupper paltosunun cebini karıştırarak kâğıt, kalem, bir şişe kum ve bir şişe mürekkep çıkardı. "Bana dedi ki

Bunları sana bırakıyorum. İhtiyacınız olan her şeyin bir listesini yapmanız gerektiğini söyledi."

Eşyaları yatağın üzerine fırlattı ve panele dalarak onu bir kez daha yalnız bıraktı. Gwendolyn kırtasiye malzemelerini tanıdı.

Ejderha'nın talepleri için kullandığı pahalı vel um'un aynısıydı.

Başparmağı ve işaret parmağı arasındaki kremsi yaprağı okşadı, düşüncelere dalmıştı. Yakın zamandaki karşılaşmalarına rağmen

Ejderha'nın gerçek doğasını çözmeye dün gece olduğundan daha yakındı. Eğer o gece ne gördüğünü hatırlayabilseydi

.....Ama hafıza ondan kaçmaya devam etti ve onu

O zamandan beri öğrendiği çelişkili gerçeklerden başka bir şey yoktu.

O, kazancını dağıtan bir kumarbaz, saçını çektirmemek için büyük özen gösteren bir kabadayı, kızına sahip olan bir hırsızdı.

Tamamen onun merhametine kalmıştı ama masumiyetini almak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Yatağa çökerek başparmağını alt dudağına götürdü,

Tıpkı Ejderha'nın daha önce yaptığı gibi. Tanrı aşkına!

Onun sorunu neydi? Kendini Nessa kadar akılsız hissetmeye başlamıştı. Onun küstahlığı karşısında öfkelenmek yerine hafızasında ilk kez bir aynaya özlem duyuyordu.

Bu saçma özlemden kurtulduktan sonra mürekkebin kapağını açtı, kalemi içine daldırdı ve karalamaya başladı. Eğer Ejderha

Onu tutsak olarak tutmaya kararlıydı, o zaman ona eşlik etmenin zevkini pahalıya ödetecekti.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Bal ybliss'in ıssız sokaklarında bir KADININ ÇIĞLIĞI yankılandı.
Köylüler evlerinden çıktıklarında

Gecelikleri ve gecelikleriyle kulübeye girdiklerinde Kitty Wilder'ı ay
ışığında villanın ağzında dururken buldular,

Sanki eski meşenin gövdesinde titreyen ok kalbine saplanmış gibi
göğsünü sıkıyordu.

Üç genç delikanlı onu teselli etmek için acele ederken kendi
ayaklarına takıldılar ama ona önce kız kardeşleri ulaştı. Glynnis ve

Nessa titreyen genç kızı kollarının arasına aldı, anne tavuklar gibi
gıdıkladılar, asık suratlı Ailbert uzandı ve

oku kaba ağaç kabuğundan çıkardı. Kalabalıktan sessiz bir mırıltı
yükseldi. Demircinin onlara bir şey söylemesine gerek yoktu.

okun sapından dalgalanan fildişi kağıdın bir teslim bayrağı olmadığını
fark etti.

Son yirmi dört saat boyunca Weyrcraig Kalesi uğursuz bir sessizlikten
başka bir şey vermemişti. Pek çok kişi bu durumdan

lanetin bozulduğunu ve Ejderha'nın başka bir talihsiz vil çağına eziyet
etmeye gittiğini umarken, hiç kimse

Geçmişteki günahlarını bir şekilde daha karanlık ve daha da lanetleyici
bir günahla birleştirdiklerine dair gizli korkularını dile getirdiler.

Ilık bahar güneşi dün geceki fırtınanın tüm izlerini silmiş, yürüyüşleri
sırasında onları ele geçiren çılgınlığı

gerçek olmaktan çok kabus gibi görünüyor.

Ancak bu çılgınlığın sonuçları artık inkar edilemezdi-
Gwendolyn Wilder gitmişti ve onun zavallı, deli babası

günlerinin geri kalanını hiç gelmeyecek tanıdık bir ayak sesi duymayı
bekleyerek geçirecekti.

Ailbert, gazeteyi avucunun içinde tutarak, Kitty'nin eşliğinde vilayetin
dar sokaklarında acımasız bir geçit törenine öncülük etti.

Wilder'ın hıçkırıkları. Bal ybliss'te İngiliz Kraliyeti tarafından korunan
tek kulübenin önüne kadar yürüdü ve

Kapıya vur.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve onları altın bir lamba ışığıyla yıkadı. "Aman Tanrım, dostum, ne oldu?"

Peder Throckmorton kekeledi, gece şapkası ters takılmıştı ve tel çerçeveli gözlükleri bir kulağından sarkıyordu.

"İkinci geliş mi? "

Ailbert konuşmadı. Sadece kâğıt parçasını adamın burnunun altına doğru itti.

Peder onu uzaklaştırdı. "Peki bu ne? Senin o canavar Ejderha'dan başka bir mesaj mı?" Başını iki yana salladı. "I

Sabırlı bir adam olmak için çabalıyorum ama yorucu bir yolculuktan yeni döndüm ve böyle pagan saçmalıklarına ayıracak vaktim yok.

Neden gidip o sevgili, tatlı Wilder kızını uyandırmıyorsun ve benim de güzel bir uyku çekmeme izin vermiyorsun?"

Tam kapıyı yüzlerine kapatmak üzereydi ki Ailbert ayağını kapı ile pervaz arasına sıkıştırdı. "Çok minnettar oluruz

Eğer bu notu bizim için okursan. O kadar minnettarız ki, elinizde tuttuğunuz lambayı kırıp yakmayı aklımızdan bile geçirmeyiz. yazlık yere."

Peder öfkeyle soludu, sonra Ailbert'in elinden kâğıdı aldı. Vil agers onu duymak için yaklaşırken

"Gayda çalan hayaletler" diye mırıldanarak gözlüklerini düzeltti. Tarlalarınızı yakan ejderhalar

nefeslerini. Sivri kulaklı öcüler bebeklerinizi çalıp kendi bebeklerini bırakıyorlar. Bu kadar kolay av olmanıza şaşmamalı.

Papistler mi?"

Ross, babasının omzuna asılarak, "Buraya vaaz vermeye gelmedik, ihtiyar," diye hırladı.

Throckmorton yaralı bir kokuyla okumaya başladı. " 'Bal ybliss'in iyi insanları" -rahip sözünü kesmeye başladı, sonra

"Daha önce sabrımı zorlamış olsan da, sana iki hafta süre vermeye karar verdim.

bin pound talep ettim.' "

Bu açıklama yeni soluklar ve iniltiyle karşılandı. Peder bile şaşırmış görünüyordu. "Binlerce

Pound mu? O hain MacCul ough'un hayatı için Kraliyet'in ödediği ödül bu değil miydi? "

"Bu kısır bir dedikodudan başka bir şey değildi," diye mırıldandı Ailbert. "Bu kötü çağda hiç kimse o kadar altın görmemiştir."

Throckmorton akıllıca bir hareketle dikkatini gazeteye verdi. " 'O zamana kadar şunlara ihtiyacım olacak: beş düzine yumurta, bir yarım düzine yuvarlak peynir, on biftek ve böbrek turtası, üç düzine bisküvi, on iki somun gevrek ekmek, beş kilo tütsülenmiş mezgit balığı, bir torba soğan, bir çuval yulaf ezmesi, yedi şalgam, yirmi beş elma, iki düzine yulaf keki, bir geyik eti, üç kilo taze koyun eti, üç düzine patates, bir baş lahana, on dört ...' "

Throckmorton'un anlattıkları nefes almak için bir an bile duraksamadan devam edince Ailbert'in ağzı açık kaldı. O

Kağıdı bakanın elinden kaptı, sonra da sağdan sola doğru taradı. Okumayı bilmesine gerek yoktu.

Her iki tarafın da kenarından kenarına kadar aynı dikkatsizce yazılmış zarif karalamayla kaplıydı.

"Bir de dipnot var," dedi peder, lambayı kaldırıp kâğıdın arkasına bakarak. " 'Son zamanlarda

" diye okudu, " 'Sizi uyarmalıyım ki, bundan sonra davetsiz hediyeler sadece bin pound değil, aynı zamanda sefil hayatlarınız da. "

Ross çenesini babasının omzuna dayadı, geniş yüzü en tepedeydi. "Bütün bunları isteyecek cesarete sahip olduğuna inanabiliyor musun?

O Wilder kızını yedikten sonra daha tok olacağını düşünebilirdin."

Hay Nine kırışmış başını salladı. "Belki de sadece iştahını kabartmıştır. Benim oğlum Gavin de böyleydi. Ne kadar çok yerse daha fazlasını istedi." İç çekti. "Rahip sonunda pes edenin kalbi olduğuna yemin etti, ama ben hep o sonuncusu olduğuna inandım.

bir lokma haggis onu öldürdü."

Rahip Throckmorton'un dehşete kapılmış bakışları yüzlerindeki asık suratı dolaştı. "Tanrı aşkına," diye fısıldadı, "ne oldu da yaptın mı?"

Kitty Wilder kendini kız kardeşlerinin kollarından kurtardı, yüzü kirli gözyaşı izleriyle kaplanmıştı. "Zavallı kız kardeşimi pis yaşlı Dragon, yaptıkları bu! Ve utanmalılar!"

"Sus kızım," diye mırıldandı Nessa, onu arkasından çekiştirerek.
"Gwennie hepimiz için kendini feda etti ve bunu yapmaktan çok memnundu.
O!"

Peder şaşkınlıkla kırmızı çerçeveli gözlerini kırıştırdı. "O zavallı
çocuğu bu Ejderha'ya mı verdin? Neden?"

"İçinizde bir tutam bile akıllı olan tek kişi!"

"Böyle konuşmaya devam edersen," diye tersledi Ailbert, "Ejderha'nın
güzel ve sulu bir Presbiteryen sevebileceğini düşüneceğim."

"Biraz cılız biri," dedi Ross, cüssesi merdiven sahanlığına uğursuz bir
gölge düşürene kadar öne doğru eğilerek, "ama biz

Hay Nine'nin onu eve götürmesine ve biraz haggis ile
şişmanlatmasına her zaman izin verebilirsiniz."

İyi kalpli peder hiçbir uyarıda bulunmadan geriye doğru zıpladı ve kapıyı
yüzlerine çarptı.

Ailbert şiddetle küfrederek arkasını döndü. "Bizi o mankafayı kırmaya
ıkna eden mankafanın boynunu sıkmak isterdim.

lanet olası lanet." İşte tam o anda, kalabalığın kenarlarında sessizce
uzaklaşmaya çalışan Auld Tavis'i gördü.

"Ve şimdi orada!"

En küçük oğlunu işaret etti. Lachlan yaşlı adamı ensesinden yakaladı. İki
büklüm kefeninin içinde

Auld Tavis her zamankinden daha da çürüyen bir ceset gibi
görünüyordu.

"Bu sadece bir öneriydi," dedi Auld Tavis, Lachlan onu merdiven
sahanlığına doğru çekiştirirken hırıltılı bir ses tonuyla. "Zarar vermek
istememedim.

o."

"Onu taşlayalım derim!" Ross bağırdı.

Ailbert başını salladı. "Artık bunun bir anlamı yok. Olan oldu artık."

Ross tiksintiyle başını sallarken Lachlan rahatlamış Tavis'i yere indirdi.

"Ama ne yapacağız?" diye sordu Marsali, küçük kızını göğsüne
bastırarak.

Ailbert kaşlarını çatarak elindeki kâğıda baktı, uzun yüzü öncekinden
daha da asıktı. "Yumurta toplamaya ve süt sağmaya başla

İnekler. Beslenmesi gereken bir ejderha var."

Gwendolyn'in tutsaklıktaki ikinci günü sarsıcı bir gümbürtü ve boğuk bir yeminle başladı. Yatakta doğruldu, kırıışık saçlarını salladı.

saçlarını tam zamanında gözlerinden çekerek panelin birinin arkasından hafifçe kapandığını gördü. İlk içgüdüğü ona bir şey fırlatmaktı ama

Gözleri ızgaralı pencereden sızan şafağın inci gibi parıltısına alıştığında, öfkesi şaşkınlığa dönüştü.

Böyle bir hareketin onu olduğu gibi çıplak ve pembe bırakacağını hatırlamadan önce neredeyse çarşafı geri fırlatıyordu

doğduğu gün. Buruşuk ve çikolata lekeli ipeği beceriksizce bir düğümle etrafına bağladıktan sonra

yatağa uzandı ve inanmayan gözlerle odayı inceledi.

O uyurken, biri kulesine gizlice girmiş ve onu bir prenses için uygun bir çardak haline getirmişti. Sanıyordu ki

Lord Ejderha'nın emirlerini yerine getirecek hırslı bir klanı olması onu şaşırtmamalıydı. O şaşırdı

Tüylü küçük ayaklarının pıt pıt sesi onu uyandırmamıştı.

Odada dolaşıyor, dalgın dalgın şuna buna dokunuyordu. Pencerenin altındaki duvara yaslanmış bir masa vardı.

şarap sateninden bir örtüyle örtülmüştü. Tek bir sandalye onu oturmaya ve üzerine yayılmış ziyafetten pay almaya davet ediyordu.

dünkü crossbuns ve çikolatadan oluşan kahvaltıyı fakir yemeği gibi gösterdi. Kavrulmuş elma, haşlanmış yumurta,

tereyağlı gevrek ekmek ve yulafli kekler, birbirine karışan kokuları kadar nefis görünümüleriyle bir tabağı paylaşıyordu. Gwendolyn

gevrek ekmeğin tadına baktı ama hayatında ilk kez yemek ilgisini çekmedi.

Ocak, fare pisliklerinden ve örümcek ağlarından temizlenmiş ve düzenli bir kütük yuvasıyla döşenmişti. Kalaylı bir çıra kutusu

şöminenin üzerine tünemişti. Ayakta duran şamdandaki mum fitilleri de değiştirilmişti.

Gwendolyn küçük ama yüksek bir masanın üzerinde seramik bir leğen, bir yığın temiz bez ve bir sürahi ılık su buldu. O

yaklaştı ve kokladı, yarı yarıya suyun sandal ağacı ve baharat kokulu olmasını bekliyordu. Ama bu tatlı bir çiçek kokusuydu.

Burnuna gelen koku.

Leğene biraz su döktü ve yüzüne biraz sıçrattı ama bu onu uyanıkken gördüğü rüyadan uyandırmayı başaramadı

hayatının ne hale geldiğini.

Köşeye yığılmış kitapları gördüğünde bu hayal daha da tatlı bir hal aldı. Eskiydiler, kapakları çatlamıştı ve

Ciltleri yıpranmıştı ama Gwendolyn'e göre bu sadece küflü sayfalar arasında kozalanmış kelimeleri daha da güzelleştiriyordu

daha değerliydi. Swift'in basılmış eserlerinin birinci cildi, Pope'un *Kilit Tecavüzü'nün* ilk baskısı, Daniel Defoe'nun

Roxana. Ama bu romanların hiçbiri ruhunu Colin Maclaurin'in *Akışkanlar Üzerine İnceleme'sinin* bir kopyası kadar heyecanlandırmamıştı.

Sanki omurgası hiç kırılmamış gibi.

Gwendolyn yere oturdu ve kitapları kucağına çekti. Bütün gün orada oturabilir, kitapları karıştırmaktan memnun olabilirdi.

Eğer karşı köşedeki bir renk sıçraması gözüne çarpmasaydı, soluk sayfaları.

Yavaşça ayağa kalktı, kitaplar kucağından yuvarlanıyordu. Eski bir deri sandık duvarın dibine çömelmiş, kapağı açık bir şekilde duruyordu.

tüm cömertliğini serbest bıraktı. Gwendolyn sanki görünmeyen bir el tarafından çağırılmış gibi ona doğru sürüklendi, etrafını saran rüya gibi pus

Her adımda derinleşiyor.

Hareket ettiğinin farkında bile olmadan, kendini kutsal bir varlığın önünde değersiz bir yalvarıcı gibi diz çökmüş buldu.

sunak. Cazibesine karşı koyamayarak iki elini de sandığa daldırdı ve iki avuç dolusu pembe-beyaz çizgili

poplin ve etek ucu fırfırlı kapitone bir kombinezon. Daha sonra kiraz kurdeleyle süslenmiş beyaz muslin bir elbise ortaya çıktı ve ardından metrelerce

ve gözleriyle mükemmel uyum sağlayan bir renk tonunda metrelerce pilili tafta. Elinde çoktan zarif saks elbisesi vardı.

aniden şaşkınlıktan uyandığında çarşafı göğsüne çarptı.

Elbisenin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Böyle güzel şeyler asla onun gibi harika kızlar için dikilmezdi. Onlara uyması için yapılırdı.

Glynnis ve Nessa gibi güzeller. Gwendolyn'in dudaklarına hüznü bir gülümseme değdi, Kitty'nin sevinç çılgınlıklarını hayal etti.

böylesine göz kamaştırıcı bir kıyafet dizisi ile sunulacaktı.

Gwendolyn bagajın kapağını kapatması gerektiğini biliyordu ama ellerini pelüş kumaşın içine sokmaktan kendini alamadı.

samur bir manşonun yumuşaklığı. Gwendolyn'in annesi için böyle bir kıyafet muhtemelen gençliğinde sıradan bir şeydi. Ama Leah Wilder

bir Highland'ın küstah genç kâhyasıyla evlenmek için bu kadar lüksten vazgeçtiğinde tek bir pişmanlık kelimesi bile etmemiştir.

Yanına sadece Izzy adında sadık genç bir mutfak hizmetçisini aldı. Gwendolyn'in babası ona bir çocuk vereceğine söz verdiğinde

Bir gün kendi servetine sahip olsaydı, annesi kollarını ona dolayacak, yanağından öpecek ve sevgisinin ve

Değerli küçük kızları, ihtiyaç duyacağı tek hazinelerdi.

Gwendolyn gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı. Ejderha bu kadar güzel şeyleri nereden bulmuştu?

Avucunun üzerindeki gerdanlık. Açgözlü gözlerini Bal ybliss'e dikmeden önce başka kaç kasabayı yağmalamıştı? Ve o muydu

Ona bir ziyafet sunarak kasten alay mı ediyorsun?

Sandığı kapatmaya başladı ama tereddüt etti, bakışları kapitone bir kombinezona takıldı.

Görünmez gözler tarafından izlenmediğinden emin olmak istercesine etrafına suçlu bir bakış fırlatarak çarşafın düğümlerini çözdü,

kombinezonun içine girdi ve onu kalçalarının üzerine kadar çekti.

Sanki onun için dikilmiş gibi duruyordu, hatta inatçı bir

ipek kurdelelerini çekerek yerine sabitledi. Mavi ipekten bir iç giysiyi inceledi ama sonra reddetti, bir iç giysiye ihtiyaç duyacağından korkuyordu.

bayan hizmetçinin dantel ağını çözmek için.

Sakal elbisesini bir kez daha eline aldı. Taftayı germek ya da zarif elbisenin dikişlerini sökmek gibi bir arzusu yoktu.

Giysi. Derin bir nefes çekerek elbiseyi başının üzerine indirdi.

Parıldayan bir bulut halinde etrafına yerleşerek

Kollarını dirsek hizasındaki kolların içine sokmak için manşetlerde pilili bellere doğru genişledi.

Gwendolyn yavaşça kollarını uzatarak elbisenin kusursuz uyumuna hayran kaldı. Belini bağlayan bir korse olmasa bile

En ufak bir sıkışma ya da dikişlerini ayırma eğilimi yoktu. Etrafında döndü, kendini etrafındaki tafta girdabı kadar zarif ve havadar hissediyordu

Ayak bilekleri.

Beyaz muslin elbisenin bedenini süsleyen kiraz rozetleri ona göz kırıyor gibiydi ve o daha ne olduğunu anlamadan

Kese elbiseyi bir kenara bırakıp müslin elbisenin içine girdi. Sonunda bir elbisenin içine girene kadar elbise üstüne elbise denedi.

Elinde dantel bir önlük, kurdeleli lavanta rengi ipek bir çanta ve parlak renklerden yapılmış altı çift ayakkabıyla bitkin bir yığın

Fas.

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi, sevinç ve umutsuzluk arasında gidip geldi. Ejderha hangi tuhaf büyüü yapıyordu?

Bir günden fazla bir süredir onun büyüü altındaydı ve adam onu çoktan kibirli ve anlamsız bir yaratığa dönüştürmüştü.

gazlı bez ve kurdeleler için kitapları küçümsedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, dumanlı baritonunun yankısı zihnini doldurdu.

Kendinizi şımartılmış bir evcil hayvan olarak düşünmek daha hoş olmaz mıydı?

Belki de onu tam olarak bu hale getirmek istiyordu. Kendi kendine dedi ki, hiçbir şeyin

Ne kadar lüks olursa olsun, kule hâlâ onun mahzeniydi ve o da hâlâ onun tutsağıydı. Onu abartılı ikramlarla şımartabilirdi,

Ama bunların hiçbiri onun reddettiği tek hediyeyle, özgürlüğüyle kıyaslanamazdı.

Gece ona geldi.

Gwendolyn derin uykusundan yalnız olmadığına dair esrarengiz bir kesinlikle uyandı. Ne kıpırdadı ne de kendini ele verdi.

Bir nefes fısıltısı kadar bile olsa, yine de varlığı, denizin karaya karşı her zaman var olan mırıltısı kadar inkar edilemezdi.

Kayalar.

Bu gece, ilk karşılaştıkları gece gibi aysız değildi ve onun gözlerindeki belli belirsiz parıltıyı seçebiliyordu.

ızgaradan süzülen hayalet ışık. Masanın yanındaki sandalyede arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını uzatmış görünüyordu.

ondan önce.

Gwendolyn ayağa kalktı, bagajdaki en mütevazı geceliği giymeyi ve başını örtecek bir şapka takmayı tercih ettiği için şükretti

Saç. Onun varlığının kendisini ne kadar tedirgin ettiğini belli etmek istemedi. "İyi akşamlar Lord Dragon. Bu akşam

ben uyurken beni gözetlemekten daha önemli işleri var. Mesela gökyüzünden inip masum insanları

çocuklar pençelerinizde."

"Çocuklarla hiç ilgilenmedim. Genelde değerlerinden daha fazla baş belası olurlar."

"Ben de senin benim hakkımda aynı kararı vermeni umuyordum."

"Değerinizin ne olabileceğine henüz karar vermedim, ancak kendinize biçtiğiniz değerin çok ötesinde olduğundan şüpheleniyorum."

Gwendolyn kaşlarını çatı, karanlığın sadece onu daha net görmesine, ona nüfuz etmesine borçlu olduğu garip düşüncesiyle kuşatılmıştı

Derisinin altında daha da derinlere inerek, ona karşı çarşaf ve gururundan başka bir şey giymediği zamanki kadar savunmasız hale geldi.

"Peki neden geldin?" diye sordu, tek savunması buz gibi soğukkanlılıktı.

"Belki de benim takdirimin tadını çıkarmak için

"Bana bahsettiğin tüm o nadide hediyeler için?" "Seni memnun ettiler mi?"

"Umurunda mı?"

Adamın sesindeki dalgın çatık kaşları neredeyse duyabiliyordu. "Garip bir şekilde, öyle buluyorum."

"Kıyafetler çok güzel," diye itiraf etti geceliğin boğazındaki saten kurdelelerle oynarken. "Ama yardım edemem ama merak ediyorum

Böyle bir kadın kıyafeti hazinesine nasıl sahip oldunuz?" "Bir zamanlar tanıdığım bir kadına aitti."

"Sevdiğin bir kadın mı?" Gwendolyn sordu, kelimeleri söylerken bile onu ses vermeye zorlayan şeyin ne olduğunu anlayamamıştı

Böyle cesur ve uygunsuz bir soruya.

"Derinden," diye cevap verdi tereddüt etmeden.

Gwendolyn onun sözlerinin kendisinde yarattığı merak duygusunu gizlemeye çalışarak güldü. "Elbiselerin, bir zamanlar

mükemmel uyum. Tabii ki, tanıdığınız çoğu kadının aksine, elbisemin ağırlığını taşımak için büstiyere ya da çantaya ihtiyacım yok.

etekler," diye ekledi ve moda kadınları için pazarlık yapmayı çok zorlaştıran dolgulu çerçevelere ve geniş çemberlere atıfta bulundu arabalar ve kapı girişleri.

Sesinde eğlence yoktu. "Tanıdığım kadınların çoğunun bu kıyafetleri giydiği hiç aklınıza geldi mi?

Kendilerini size daha çok benzetmek için işkence aletleri mi? Daha yumuşak, daha dolgun.

... bir erkeğin dokunuşuna daha mı davetkâr? "

Gwendolyn isteseydi bile onun sorusuna cevap veremezdi.

Zar zor nefes alabiliyordu. Sadece minnettar olabilirdi.

Üzerinde sadece çarşaf olmadığına şükretti, çünkü çarşaf kesinlikle gevşek avuçlarından kayacaktı.

Onun sıkıntısına aldırmadan devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse, vücudunda biraz daha fazla et olduğunu fark etmemiş bile olabilirim.

Eğer bunu bu kadar düzenli bir şekilde belirtmek zorunda kalmasaydınız, kesinlikle moda olarak kabul edilenden daha fazla kemik olurdu."

Gwendolyn sesini bulduğunda, bu düzensiz bir fısıltıydı. "Bunun başkalarını zahmetten kurtardığını uzun zaman önce keşfettim."

"Ne kadar da uygun," dedi acımadan ve merhamet göstermeden. "Eminim bu sayede kendi duygularınızı riske atma zahmetinden de kurtulmuşsunuzdur.

Biz ölümlülerin geri kalanı bunu yapmak zorunda kalıyor."

Gwendolyn daha dik oturdu, gözlerindeki yaş pırıltısını görmemesini umuyordu. "Unuttunuz mu efendim? Siz artık

ölümlü. Sen bir canavarsın."

Esprili bir karşılık vermeye hazırdı. Adamın gölgelerin arasından çıkıp kendisine doğru gelmesine hazırlıklı değildi, yüzünün parçalanmış bakışlarını ortaya çıkarıyor.

Adam yatağa uzandı, ikisini de gölgede bıraktı ve kadın adamın başparmağının yanağını okşadığını hissetti.

gözlerinden dökülen tek damla yaşı uzaklaştırdı. "Hiç aklınıza geldi mi Bayan Wilder, ikimiz de efsanevi yaratıklarız.

Ben bir ejderha, sen bir bakire misin? Zamanın başlangıcından beri, bakirelere mucizevi güçler bahşedilmiştir. Onlar

tek boynuzlu atları büyülemek, lanetleri bozmak..." Kadın bunun imkânsız olduğunu düşünse de, adamın sesi daha da boğuklaştı. "... bir adam getir

dizlerinin üstüne çöktü. Ama kimin daha büyük bir güce sahip olduğunu göreceğiz; senin mi benim mi?"

Beklediği son şey adamın eğilip dudaklarını onunkilere değdirmesiydi. Öpücüğü kuru, hatta iffetliydi ama

ruhunun derinliklerinde hasret dolu bir özlem uyandırdı. Adam uzaklaştığında, gömleğini tutup onu geri çekmek istedi.

Onun karanlığın içinde kaybolup gitmesini istemediğinden, kendini sabitlemek için yatağın direğini kullanarak ayağa fırladı. "Eğer güçlerim gerçekten çok büyüksünüz efendim, o zaman böyle bir öpücüğün sizi hayvandan insana dönüştürmesi gerekirdi."

Panelin önünde durakladı, yüzü hâlâ ay ışığı ve gölgeden oluşan bir örtüyle kaplıydı. "Ah, ama unutuyorsun ki

seni öptüm. Beni karanlık büyümden kurtarmak için beni öpmek zorundasın."

Onu bu cesur meydan okumayla baş başa bırakarak, kendisini doğuran gecenin içinde kayboldu.

Ejderha, Weyrcraig Kalesi'nin en yüksek noktasında durmuş, çok az şey görmüş bir adamın gözleriyle denize bakıyordu.

yatıştırıcı gelgitlerinin verdiği rahatlık. Dalgaların kıyıyı yaladığı noktayı geçtikten sonra, mürekkep gibi sular

ama Ejderha onların aldatici sakinliğine aldanmadı. Keskin kayalıklar ve batık kayalar

Bir adamın kalbini etinden ayıran şey, o yumuşak kabarıklıkların altında gizliydi.

Elleri, onu ötesindeki büyük hiçlik uçurumundan ayıran taş mazgalın üzerine kapandı. O izledi

Ay bulutlarla flört ederken, gece gökyüzünde parlak ışık cepleri oluşturuyor ve ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bu kadar ilüzyondan bile çekinmeden önce.

Koşullar onu geceleri yaşayan bir yaratığa dönüştürmüştü, ama bu durumu hafifletebileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Esirinin uyumasını izleyerek huzursuzluk duyuyordu.

Bir çocuk gibi derin ve eşit nefes alıyordu, sert çenesi gamzeli bir gülümsemenin kışkırtıcı ipucuyla yumuşamıştı. Dalları

Altın, sandıktan çıkarmış olması gereken o gülünç şapkadan kaçarak yanağının pembe yumuşaklığını okşamıştı.

Bir bacağını çarşafın dışına atmış, geceliğinin kalçasının kıvrımına kadar yükselmesine neden olmuştu.

İlk uyandığında konuşamayacağından korkmuştu, çünkü ağzı arzudan kurumuştu.

Ay ışığı ona ihanet etmeden önce kaçması gerektiğini biliyordu, yine de oyalandı - onunla alay etti, alay etti, onu itti

Ta ki o güzel, gururlu gözleri yaşlarla dolana kadar.

Hem ay ışığını hem de gururunu riske atarak ona gitmişti.

Ama bu çılgınlık, onu bu çılgınlığa sürükleyen delilikle karşılaştırıldığında hafif bir dengesizlikten başka bir şey değildi.

dudaklarına kendi dudaklarıyla dokunmak. Bir yudumdan fazla olmayan bir tat çalmak için.

-Kendini çok uzun zamandır inkar ettiği bir nektardan. Bu

Onu sırt üstü yatağa yatırıp dilini ağzının eriyen tatlılığına sokmamak için elinden geleni yapıyordu.

Yanan gözleri gökyüzünü aradı ama denizin sunduğundan daha fazla teselli bulamadı. Şimdiden korkmaya başlamıştı

Ona yalan söylediğini. Çünkü öpücüğü onu bir canavardan bir insana dönüştürmeyecek, bunun yerine içindikileri açığa çıkaracaktı.

ve onu sonsuza dek bir canavar olarak damgalamak.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

GWENDOLYN ertesi sabah uyandığında ayaklarının dibinde bir boji vardı.

Uzun ve huzursuz gece boyunca deliksiz bir uyku çekmişti ve bacaklarının felç olmadığını fark etmesi için gözlerinin kararması gerekti yorgunluktan, ama ölü ağırlığından. Gözlerini açtığında yırtık pırtık bıyıkları, kırılmış saç tutamları ve sarı gözleri gördü kötü niyetli yarıklara daraldı. Çığlık atarak yataktan fırladı.

Kendini kapı paneline yaslayamadan o şey ortadan kaybolmuştu. Ama sallanan çarşaf

Yatağın ayağı, saklandığı yer konusunda çok az şüphe bırakıyordu.

Gwendolyn bir elini göğsüne bastırdı ve aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ederek nefesini tutmaya çalıştı. Erkekler ve

Canavarlar bitmek bilmeyen gece boyunca uykusuna musallat olmuştu. Birbiri ardına gördüğü puslu rüyalarda

Ejderhayı kollarının arasına davet etti, onu öpmek mi yoksa yemek mi istediğini asla bilemedi ya da umursamadı. O inanmış olabilir

Gece yarısı karşılaşmalarının sadece bir rüya olduğuna yemin etmeseydi, dilini üzerinde her gezdirdiğinde hala onun tadını alabiliyordu.

Dudaklar.

"Ejderha diye bir şey yoktur," diye mırıldandı nefesinin altından. "Ve bogie diye bir şey de yok."

Bu cesur ifadeye rağmen, yatağa yaklaşmadan önce bagajdan katlanmış bir şemsiye çıkardı.

Dizlerinin üzerine çöktü, şemsiye titreyen elinde çılgınca titreşiyordu. Akıl sağlığını yeniden kazanmaya yetecek kadar

Acaba davetsiz misafir korkunç bir fare olabilir mi?

Çarşafın bir köşesini kaldırırca şeyin ona saldıracağından korkarak, şemsiyeyi yatağın altına süpürdü ve nazikçe dürttü

o giderken. İnsanlık dışı bir hırıltı kulaklarına ulaştı ve kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Gwendolyn yavaşça ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. O şey her neyse (ve artık ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi.

biliyordu), onunla birlikte kulede kapana kısılmıştı. Çılgılığı bir kurtarma iması uyandırmayı başaramamıştı. Kısa bir süre atlamayı düşündü.

yatağa uzanıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı, ama sesinin yarattığı bir tür çılgınlığa sürüklemesinden korkuyordu.

kana susamış bir çılgınlık.

Çılgınca kulenin etrafına bakındı. Bir kaçış yolu bulmak için daha önce yaptığı aramalarda ızgaralı bir pencereden başka bir şey bulamamıştı.

ulaşma umudu yoktu. Ama bu, Lord Ejderha ona nazikçe bir masa sağlamadan önceydi. Ve üstüne koyması için bir sandalye.

o.

Gwendolyn tam olarak bunu yaptı. Birkaç dakika sonra hem kendisi hem de sandalye masanın üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti. Eğer yapabilseydi

Masanın üzerindeki pozisyonundan ızgarayı gevşeterek sandalyeye tırmanabilir ve dairesel ızgaradan geçebilir.

Pencere.

İlk başta paslı demirin kımıldamayacağından korktu. Ama şemsiyeyle yaptığı birkaç kararlı dürtme, antik

toz haline getirdi. Bir hapsirliği geri çekerek, son bir şiddetli bıçak darbesi daha indirdi.

Sallanan ızgarayı tuttu, ama parmaklarının arasından kayarak pencerenin dışında bir yere şangırdayarak düştü.

Ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle. Ya da yaşayan ölüleri, diye düşündü, yatağa gergin bir bakış fırlatarak.

Parmak uçlarında durdu ve pencereden aşağı baktı, tek çıkış yolunun doğrudan dalmak olmadığını keşfederek rahatladı

çalkalanan denizin içine. Aslında manzara ona umduğundan daha fazla umut verdi; denizin üç metre altında değildi.

Pencerenin önünde taş bir korkulukla çevrili dar bir yürüyüş yolu vardı.

Kalbi hızla atmaya başladı. Geçide ulaşabilirse, paramparça olmuş merdivenlerden birine tırmanmak mümkün olabilirdi.

Yere inen merdivenler. Ve eğer yere ulaşabilirse, Lord Dragon'un elinden kaçarak

sonsuz dek pençeler.

Tereddüt etti, adamın ona verdiği hediyelere son bir kez daha özlemle bakmak istedi. Hiçbir şey almamaya kararlıydı.

giydiği gecelikten ve hayatının geri kalanını "acaba" diye düşünerek geçirebileceği kadar tatlı bir öpücüğün anısından başka bir şey yoktu.

sadece hayal etmişti.

Pencereyi inceledi. Zamanında daha dar yerlerden kıpırdayarak çıkmıştı. Çocukken, bir keresinde pencerenin altına saklanmıştı.

Ross ve arkadaşları ormanda gezinirken, onu eşekleri yapmaya niyetlenmişlerdi.

gürültülü bir Pin-the-Tail oyunu.

Şemsiyeyi masanın üzerine bırakarak sandalyeye tırmandı. İki kolunu da pencereden uzattı ve

Dış duvarın pürüzlü taşına basarak, ayak parmakları merdivenin en üst basamağını zar zor sıyrana kadar kendini yukarı çekti.

sandalye. Yükselen güneş uzaktaki dalgalara karşı parıldıyor ve ona nefes kesici bir manzara sunuyordu. Deniz bu sabah sakindi.

Dalgalar kükremek yerine birbirlerine şefkatli sözler fısıldıyordu. Denizin tuzlu tadı üzerine döküldü, yıkadı

sandal ağacı ve baharatın baştan çıkarıcı aroması.

Kendine güveni yerine gelen Gwendolyn ciddi bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Daha yeni kalçalarını delikten geçirmeye başlamıştı ki duyduğunda.

Güm. Güm. Güm.

Dondu kaldı. Lord Ejderha'dan kurtulma hevesiyle yatağın altındaki canavarı neredeyse unutmuştu. Ama o

onu unutmamış gibiydi.

Neredeyse kendini onun bakış açısından görebiliyordu - ayakları havada çaresizce sallanan sulu bir lokma.

Pencereden yarı içeri yarı dışarı. Derin bir nefes çekti ve kalçalarını yerinden çıkarmak için çılgınca bir çabayla kollarıyla itti.

Kımıldamayı reddettiler. Sadece ileriye doğru hareket edemiyordu, geriye doğru da hareket edemiyordu.

O şeyin yerden geçen yastıklı ayaklarının uğursuz *güm güm* sesleri kesildi. Gwendolyn kıpırdanmayı bıraktı ve

nefes alıyor, yerden masaya, masadan sandalyeye sıçrarken önsezili bir tıkırtı duyuyordu. Gözlerini kapadı ve sıkı

İskoçya'nın en büyük faresinin jilet gibi keskin küçük dişlerini ayak bileğine geçirmesini bekliyordu.

Sarkan ayak parmaklarına bir şey dokundu; kuzu tüyü kadar yumuşak, pelüş bir sıcaklık. Başka bir sesle gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kulaklarına denizin mırıltısı kadar rahatlatıcı ve kusursuz bir ses ulaştı; derin bir mırıltı.

Gürleyen müziğe o kadar odaklanmıştı ki, bir drol sesi duyulana kadar kulenin kapısının açıldığının farkında değildi

"Her zaman söylediğim gibi, Tupper. Bu oda kesinlikle şatodaki en güzel manzaraya sahip."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

EJDERHA'NIN kulenin kapısını açtığında görmeyi umduğu SON ŞEY Bayan Wilder'ın cömert, ama düzgün, pencerenin halkası tarafından kusursuz bir şekilde çerçevelenmiş.

Sonunda şafak sökerken rüyasız bir uykuya dalmış, ancak bir kadının boğuk çığlığıyla uyanmıştı. Yuvarlanıp gitmişti.

ve desteğini başının üzerinde sürükledi, bunun sadece onu rahatsız eden birçok kabustan birinin yankısı olduğunu varsaydı

Buraya geldiğinden beri. Ama sonra gürültülü bir çınlama onu derme çatma arkadaşının üzerinde dimdik durmaya itti.

Esirinin kendi yarattığı korkunç bir kaderle karşılaşmasından korkan adam, hızla gömleğini ve pantolonunu giyip yukarı koştu

Merdivenleri çıktı, ikinci sahanlıkta eşit derecede yıpranmış bir Tupper'la karşılaştı.

Ona ulaşmaya o kadar kararlıydı ki yüzünü korumayı aklına bile getirmemişti.

Görünüşe göre Bayan Wilder gerçekten de kendi yarattığı bir kaderle karşılaşmıştı, ama bu korktuğu kadar korkunç değildi. En azından

O ve Tupper için.

Geceliğinin firfırlı eteklerinden çıkan bacakları, masadan yaptığı derme çatma merdivenin üzerinde sallanıyordu.

ve sandalyeye oturarak her ikisine de krem si dişi buzağ ılar ın oldukça ş ok edici bir görüntüsünü sundu. Ejderha arkasına baktığında

Tupper'ın kurnaz olmayan kahverengi gözleri tarç ınl ı bisküviler kadar yuvarlaktı.

Ellerini üzerlerine vurma dürtüsüne direnerek arkadaşının dirseğini tuttu ve onu odadan çıkardı. "Neden

Yürüyüş yoluna gidin ve oradan ne yapabileceğinize bakın."

Tupper omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Bu taraf çok daha ilgi çekici görünüyor. Daha iyi olmaz mıydı?"

"-Tam olarak istediğimi yaptın mı?" diye bitirdi Ejderha ve onu merdivenlere doğru pek de kibar olmayan bir şekilde itti.

Alt dudağını somurtkan bir çocuk gibi dışarı çıkarmasına rağmen, Tupper itaat etti.

Ejderha odaya geri döndü. Daha da fazlası

Bayan Wilder'ın yaşadığı ikilemden daha dikkat çekici olan, Toby'nin

sandalyenin en üst basamağında dengede durarak

Büyük, yün kafasını kadının ayak tabanlarına dayadı. Ejderha başını eğmiş, şaşkınlıkla onu dinliyordu. Huysuz canavar gerçekten mırıldanıyordu!

Kedi bıyıklarını küçümseyici bir şekilde oynattı, sonra masaya yaklaşırken ona boyun eğdi.

Gwendolyn orada öylece asılı kaldı, hareketsizliği onun orada olduğunu bildiğinin bir işaretiydi.

"Sanırım şemsiyenizi unuttunuz, Bayan Wilder," diye seslendi, bir parmağını şemsiyenin saçaklarında gezdirerek.

onsuz yere inmek çok daha zor olacak."

"Kendimi kayalara çarparak öldürmeyi umuyordum," diye cevap verdi, sesi boğuktu ama duyulabiliyordu. "O zaman ben de daha fazla acı noktelerinize katlanmak zorunda kalmayacağım."

Ejderha'nın dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni tekrar içeri çekmeye çalışayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben diğer tarafa gidiyordum." "Ben de öyle anladım."

Sandalyeyi kaldırdı ve ustalıkla masanın üzerine çıktı. Solgun ayakları boş yere havada makas atarak tutunmaya çalışıyordu. O ellerini ayak bileklerine dolayarak onları sabitledi.

"İşte böyle, Bayan Wilder. Korkmayın. Her şey yolunda. Sizi şimdi yakaladım."

Gwendolyn, tam da bu nedenle, hiçbir şeyin bir daha doğru dürüst olamayacağından korkuyordu. Ejderha'nın sesi daha rahatlatıcıydı.

kedinin mırıltısından daha gürültülüydü, ama bu bir yalandı. Çıplak ayak bileklerinin etrafında kıvrılan sıcak avuç içleri güvenlik vaat ediyordu ama tek tehlikeydi. Daha önce don giymeyi ihmal ettiğini dehşetle hatırlayınca utancı daha da arttı.

Geceliğin içine kayıyor. Eğer o güçlü, zayıf parmakları başıboş kalırsa

...

"Tupper diğer taraftan geliyor," diye bilgilendirdi onu. "Yere kadar inmesi ve tekrar yukarı tırmanması gerekecek.

Bu yüzden sana ulaşması birkaç dakika sürebilir. Belki bacaklarını iyi kavrarsam . . . ?" Onun

Elleri baldırlarına doğru ilerledi.

"Hayır!" Gwendolyn şiddetle kıvrılarak bağırdı. "Bay Tupperingham gelene kadar beklemeyi tercih ederim, lütfen."

"Beklerken, kendinizi şu anda içinde bulunduğunuz duruma nasıl geldiğinizi açıklamak ister misiniz? açıklamak ister misiniz? açıklamak ister misiniz?"

İç çekti. "Uyandığımda ayaklarımın üzerinde bir tür hayvan oturuyordu."

"Bunu yapan sadece Toby olabilir. Serseri dün gece kapınız aralıkken odanıza girmiş olmalı."

Gwendolyn, Ejderha'nın gece ziyaretini ve nefeslerinin birbirine karışmasını düşünmek istemiyordu.

bir öpücük olabilirdi, ama öyleydi.

"Kedi korkun var mı?" diye sordu ona.

"Tam tersine, aslında onlara oldukça düşkünüm." Kediye bir goblinle karıştırdığını itiraf edecek değildi. "I

onun bir sıçan olduğunu düşündüm."

Ejderha güldü. "Eğer uyandığımda ayaklarımın üzerinde neredeyse iki taş ağırlığında bir sıçan bulsaydım, en yakın

Pencereyi de." Gwendolyn'in nefes alış veriş, adam elindeki çubukla dalgın dalgın teninde bir desen çizmeye başladığında kesik kesik bir hal aldı.

parmağının ucuyla. "Sanırım seni kendim aracılığıyla geri çekmeye çalışmalıyım. Tupper herhangi bir ilerleme kaydediyor gibi görünmüyor."

"Hayır, sanırım şimdi geldiğini duyuyorum," diye neşeyle seslendi, ancak gerçekte duyduğu şey uzaktan gelen seslerdi.

Taşlar çarpıyor ve küfürler savruluyor.

Doğal olarak onun isteklerini görmezden geldi ve kollarını sıkıca kalçalarına doladı. Bu sadece keskin bir çekiş gerektirdi

Kaslı kolları onu kucağına almak için kayıyordu.

Gwendolyn kendini arkadan kadife ve çelikten bir mengenenin içinde buldu. Adamın kolları beline dolanmıştı.

Kalçaları, sırtının yumuşaklığına bastırıyordu. Etek ucundaki kuyruklar, gömleğini bağlamayı ihmal ettiği konusunda onu uyarıyordu. Eğer

Döndüğünde, yanağı adamın göğsüne bastırılmış olacaktı, ten tene.

Ama o bunu asla kabul etmeyecekti. Onun da en az kendisi kadar tutsak olduğunu anlaması sersemlemiş bir anını aldı.

"Şimdi zor durumda olan benmişim gibi görünüyor," dedi

kuru bir sesle. "Sorun nedir, Lord Ejderha?" diye sordu. "Hiç mi

Cebinizde göz bağı mı var? "

"Korkarım kelepçelerime ve dokuz kuyruklu kedime yer açmak için onları çıkardım."

"Belki Air'i ikna edebilirsin. Tupperingham'ı kravatını sana tekrar ödünç vermeye ikna edebilirsin."

"Eğer o beceriksiz hödük gelirse bunu yapabilirim....."

O zaman ikisi de onu duydu, yine de yeminlerinin çoğunu merhametli bir şekilde duyulamaz hale getirecek kadar uzaktı.

Kedi, içinde bulundukları durumdan yararlanarak masanın üzerine atladı ve onların labirentinde ilerlemeye başladı.

Ayak bilekleri.

"Sanırım Toby senden hoşlandı," dedi Ejderha. "Huysuz ihtiyar canavarın mırıldadığını daha önce hiç duymamıştım."

Kedi başını sertçe Gwendolyn'in bacağına vururken, "Boyuna posuna bakılırsa, onu bir kedi sanmadığıma şaşırdım," dedi.

bir mastiff."

Ejderha kollarından birini kızın belinden açtı ve boştaki elinin boğumlarını kızın kıvrımları boyunca izledi.

col arbone. Karanlık bir beklentiyle ürperdiğini hissetti.

"Seni korkutanın Toby olduğunu öğrendiğime sevindim," diye mırıldandı kulağına. "Benden korktuğunu sanmıştım.

kaç."

"Yapsaydım beni suçlayabilir miydin?"

"Hayır," dedi hafifçe, "ama yine de yapardım."

Gwendolyn, adam hafifçe çekistirene kadar gecelik başlığını taktığını unutmuştu. Saçları etrafına döküldü.

ipeksi bir çağlayan halinde omuzlarına döküldü. Adam yüzünü ona gömerken, Gwendolyn bir özlem dalgasına karşı gözlerini kapattı.

"Eğer beni hayal kırıklığına uğratırsanız, efendim, yüzünüze bakmayacağıma söz veriyorum," diye fısıldadı. "Eğer bir çeşit savaş yarası ya da trajik

Gözlerimden saklamaya çalıştığınız doğum lekesi, mahremiyet arzuunuza saygı duyacağım. Ve sizi temin ederim ki ben kelime."

"Neredeyse bana kendi erkeğim olmayı diletiyorsun," diye mırıldandı, ensesini ortaya çıkarmak için bir avuç saç şefkatle tırmıkladı.

Gwendolyn, ona sadece parmaklarıyla dokunmuş olsaydı buna dayanabilirdi. Ama dudaklarını Gwendolyn'in dudaklarına değdirdi.

savunmasız bir deri parçası. Orada oyalandılar, nemli ve sıcaktılar, onu eriten bir tatlılıkla okşuyorlardı. Gwendolyn asla

Bir ejderha tarafından yutulmanın bu kadar dayanılmaz derecede lezzetli olabileceğini hayal bile edemezdi. Bu onu her lokmasını sunmaya teşvik etti. onun zevki için et.

Adamın ağzı boğazının sütununu sıyırmak için ensesinden uzaklaştığında, kadının gözleri kapandı ve başı geriye düştü. sözsüz teslimiyet.

Ejderha, şefkat ve gücün karşı konulmaz bir bileşimiyle kızın çenesini avucunun içine alarak yüzünü sadece

Ağzını onunkine değdirmesine yetecek kadar.

Gwendolyn hâlâ bakire olabilirdi ama artık bir bakirenin ağzına sahip değildi. Ejderha onu kendine mal etti,

Alevden dönen bir dille dudaklarının yumuşaklığını delip geçti. Dudaklarının her santimetresinde binlerce benzer titreşimi yalayarak canlandırdı.

Teni. Göğüsleri karıncalandı ve şişti. Kolunu kadının beline doladı ve kalçalarını kadının sırtına yasladı.

Onu kollarında döndürmeye cesaret etseydi bile, gözlerini açabileceğini sanmıyordu. Göz kapakları ağırlaşmış gibiydi.

Herhangi bir büyüden ya da lanetten daha güçlü bir büyü. Onu büyüleyen öpücüğünün büyüü değildi, ama

Sıradan - onun sert, yumuşak dokusu; onun tatlı, tuzlu tadı. Kadının dili sırayla onu tatmak için dışarı çıktığında, adam

Boğazının derinliklerinde inledi ve onu daha da yakınına çekti.

"Diyorum ki, yaşlı fel ow, genç kızı kurtarmak için çok mu geç kaldım?" Tupper'ın neşeli sesi pencereden geldi ve onları bir bir tutam soğuk su.

"Hayır," dedi Ejderha suratsızca, uzanıp Tupper'ın boynunda sallanan kravatu çekiştirirken. "Sen sadece zaman."

Tupper, Gwendolyn'in odasındaki pencere ızgarasını tamir etmeyi bitirdikten sonra, kalenin gölgelerinden çıkıp

Ejderha onu ilk buldukları avluda volta atıyordu. Yıkık dökük binaların üzerinden süzülen sabah güneşine rağmen

arkadaşının yüzü gece yarısı kadar siyahtı. Uzun bir nefes çekerken ince burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

ağzının köşesine sıkıştırılmış cheroot üzerinde.

Tupper bıyığının ucunu gergin bir şekilde çekiştirdi. "Küçük randevunuzu bölmek istememiştim. Yalvarırım eksikliğimi bağışlayın.

takdir yetkisi."

Ejderha onun ağzındaki çerotu kaptı. "*Senin sağduyu eksikliğin mi? Beni rahatsız eden *senin sağduyu eksikliğin* değil.*

-Bu benim. Benim hakkımda ne düşünmeli? Kendimi onunla her yalnız bulduğumda, sandığı canavar gibi üzerine atılıyorum.

Yatağında bir kadın olmadan o kadar uzun zaman mı geçirdim ki, karşıma çıkma talihsizliğini yaşayan ilk masumu avlamak zorundayım?

yol?" Çerağını fırlatıp attı ve volta atmaya devam etti. "Medeni insanlar için uygun bir arkadaş olmamam şaşırtıcı mı?"

Tupper onun yanına geldi. "Bu tam olarak doğru değil, biliyorsun. Büyük teyzem Taffy seni çok sever. Diyor ki

Aklına, küçük bir kızken babasının sahip olduğu o muhteşem, yüksek gerilimli taş iyonu getirdi." Tupper başını salladı ve iç geçirdi.

üzgün bir şekilde. "Tabii ki, damatlardan birinin üç parmağını kopardıktan sonra zavallıyı kafasından vurmak zorunda kaldılar."

Ejderha adımlarına ara vererek ona alaycı bir bakış attı. "Bunu paylaştığın için teşekkür ederim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Avlunun geri kalanını üç uzun adımda kat etti ve Tupper'ı ona yetişmek için koşuşturmaya zorladı. "Seni gerçek y

Kendini bu kadar azarlamamalısın," diye onu teselli etmeye çalıştı Tupper. "Sanki geceliğini başından aşağı atmışsın da

onunla masada sevişiyorsun. Sadece masum bir öpücük çaldınız. Bunun ne zararı olabilir ki?"

Ejderha, arkadaşına öpücüğün masum olmadığını ve kendisine zarar vermesinden korktuğunu açıklayamadı.

ona yapılmıştı, ona değil. Gwendolyn'in dilinin utangaç bir hareketle kendi diline değmesi kanını her şeyden daha fazla kaynatmıştı.

Londralı bir fahişenin cesur kucaklaması. Ona ejderha nefesinin tadına baktırmayı düşünmüştü ama

onun için yandı.

Avlunun kalıntıları üzerinde hâlâ hüküm süren heykelin önünde durdu. Afrodit, Yunan aşk tanrıçası,

Neredeyse on beş yıldır hiçbir aşkın yaşamadığı bu avluda ne yazık ki yersiz görünüyordu. Eğer kafası uçurulmamış olsaydı

Cumberland'ın toplarından biri tarafından vurulmuş olsa, diye düşündü, rüzgârda onun alaycı kahkahasının dalgalanışını duyabilirdi.

"Buradan uzaklaşmalıyım," dedi yumuşak bir sesle, elini tanrıçanın omzunun çıplak kıvrımında gezdirerek. "Önce ben kendi kafamı kaybederim."

Tupper ona, "Vil ager'lara altını bulmaları için iki hafta süre vermiştik," diye hatırlattı.

"Yaptığımızı biliyorum," dedi Ejderha, Afrodite'in harap olmuş güzelliğine sırtını dönerek. "Ama bu demek değil ki

Onlarla birlikte, değil mi? Tarlalarında birkaç duman tenceresi yak. Kale pencerelerinde birkaç meşale yak. Çalın kanlı

kulakları kanayana kadar gayda çalmalarını istiyorum. Birbirlerinin boğazına sarılmalarını istiyorum, ta ki bana o piçi getirmeleri için yalvarana kadar.

Bunca yıldır o altını saklıyordum."

Tupper zekice bir selam çaktı. "İçlerine Tanrı korkusu salacağım konusunda bana güvenebilirsiniz."

Ejderha arkasını döndü, yüzü öylesine acımasız çizgilerle belirlenmişti ki Tupper bile aceleyle geriye doğru bir adım attı. "Onlar Tanrı değil korkmak zorunda. O benim."

Onuncu Bölüm

TUPPER yayla gecesini yarararak geçti, sinsi adımlarına yükselen ayın benekli ışığı rehberlik ediyordu. O sırada

tek bir tanesini bile yerinden oynatmamaya dikkat ederek gevşek kayalardan oluşan bir rafın üzerinden geçerken, nabızı heyecanla hızlandı.

Tehlikeyi hiçbir zaman pek umursamamıştı, ama dramdan hoşlanırdı, bu da tanışana kadar hayatında az bulunan bir şeydi.

Ejderha'yı iki yıl önce o oyun helinde bulmuştu. Skandal korkusu kadar amaçsız varoluşundan duyduğu can sıkıntısı da

Düello tabancasının ağzını şakağına dayamasına neden olmuştu. Her ne kadar ikisi de o geceden bahsetmemiş olsalar da

O zamandan beri, Ejderha'nın tetiği çekmeye asla cesaret edemeyeceğini bildiğinden şüpheleniyordu.

Arkadaşının müdahalesi olmasaydı, ya borçlular hapishanesinde çürüyor olacaktı ya da evinde ölene kadar içiyor olacaktı.

Londra'da zarif bir şekilde döşenmiş bir şehir evinde, kötü bir adamla romantik bir ilişkiye girmekten başka

ve babasının ona miras bıraktığı gut ve hazımsızlık. Vikont'un ona bir ev satın alma girişimi

Kraliyet Donanması'ndaki görevi, Tupper'ın ilk seferinde deniz tutması ve gemisini terk etmesiyle felaketle sonuçlanmıştı.

babasının en eski arkadaşlarından biri olan bir amiralin örgülü paltosunun üzerindeki hesaplar. Her ne kadar

Deniz tutması zamanla azalmıştı ama babasının hor görmesi hiç azalmamıştı.

Tupper neredeyse babasının onu şimdi görmesini dileyecekti - siyahlar içinde, ormandaki çalılıkların arasında sürünerek

Bir yaprağı kırıdatmak ya da bir dalı kırmak gibi. Hayatında ilk kez bir görevi olan bir adamdı. Yapraklar seyreلمeye başladığında,

Onu ağaçtan ağaca atlamaya zorlarken, adımlarının artık ağır aksak ve hantal değil, hızlı ve hızlı olmasına hayret etti.

Amaç.

Dar bir vadiden atlarken, siyah pelerini arkasında dalgalandı ve sanki uçabilecekmiş gibi hissetmesine neden oldu. Umuyordu ki

Dragon pelerini ödünç almış olmasına aldırmadı. Kılık değiştirmesine çok ihtiyaç duyduğu bir hava kattığını düşünüyordu.

Ağaç kümesini geride bırakarak, taşlarla dolu bir çayırdan geçmeye başladı ve kayalıktaki çıkıntıya güvenerek

Onu aşağıdaki vadinin içine sıkışmış vil çağından saklamak için dış etekler. Kalın otları taradı, ateşi yakmak için iyi bir yer aradı.

Kolunun altına sakladığı tütsü kabı. Tütünün parlak parıltısı ve dumanı köylüleri yataklarından kaldırır, onları

Ejderha'nın onlara karşı bir saldırı daha yaptığına inanıyorlardı.

Planlarının güzelliği de burada yatıyordu. Bal ybliss sakinleri o kadar batıl inançlı ve suçluluk duygusundan o kadar muzdaripti ki

sadece onların doğurgan hayal güçlerine korku tohumları ekerek, onları korkunç bir doğaüstü gücün iş başında olduğuna ikna etmekte.

hayatlarını. O zaman süt kesilirse, bebek sancıyla inlerse ya da kedi öksürerek tüy çıkarırsa, bu kesinlikle Ejderha'nın yapıyor.

Tupper tüttürme kabını kalın bir ot yığınının üzerine yerleştirdi ve cebinden bir çıra kutusu çıkararak kıkırdadı

Nefes. Eğer vil ager'lar kükürdü kükürt ve dumanı ejderha nefesi sanacak kadar aptallarsa, o zaman bunu hak etmişlerdir.

uykusuz geceleri. Çakmak taşını çıraya vurdu, sonra eğilip alevini tütsünün fitiline değırdi.

"Sen misin, Nial? Uyandığımda gitmiştin. Neden beni ormanda tek başıma bıraktın?"

Tatlı bir kadın sesinin ahenkli tınları kulaklarını okşarken, Tupper doğruldu, alev ölene kadar püskürdü.

Yavaşça dönüp kendisini yaramazlık yaparken yakalayan kadına baktı.

"Sen Nial değilsin!" diye suçlayıcı bir şekilde haykırdı ve bir adım geri çekildi. "Hayır, değilim. Öyle olsaydım, seni kesinlikle yalnız bırakmazdım."

Ay ışığında ona bakan kadın, krem kadar açık teni ve koyu renk bukleleriyle bir orman perisiydi. Eteğı lekeliydi

Çimenlerle kaplı, saçları dağınık, elbisesinin düğmeleri yanlış iliklenmişti ama bakımsızlığı onu daha da çekici kılıyordu. Bir kadın gibi görünüyordu.

Kadın olmaya çalışan asi bir çocuk.

Ağızındaki gül goncası hâlâ başka bir adamın öpücüğüyle şişmiş bir kadın, diye hatırlattı kendine.

Ellerini kalçalarına koydu ve ona cesurca baktı. "Sizi daha önce hiç Bal ybliss'te görmedim, efendim. Ve tüm erkekleri tanıyorum. orada yaşayanlar."

Tupper cevap vermeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

Giysilerine utançla baktı. "Umarım etrafta hep böyle göründüğümü düşünmüyorsunuzdur. Ben sadece. . .

biraz yuvarlandı."

Tupper bakışlarını kadının göğüslerinin yumuşak kabarıklığından uzaklaştırdı, dili her geçen dakika daha da bağlanıyordu. "Bir süredir

Ara sıra benim de takla attığımı bilir. Bir keresinde çok fazla Porto şarabı içmiştim ve atımdan yuvarlanarak bir atlının kucağına düşmüştüm.

Faytonuyla parkta dolaşan bir bayan." "Peki bu hanımefendi ona aşık *olduğunuzu* mu düşünüyordu?"

Tupper'ın onun ısıltılı kahverengi gözlerinin sıcaklığının tadını çıkarması neredeyse tam bir dakika sürdü.

Highland Rose, onunla flört ediyordu. *Onunla*. Theodore Tupperingham, küçük bir vikontun hantal oğlu.

"Eğer öyleyse," diye cevap verdi, "bunu bir polis memuru çağırmak için bağırarak ve şemsiyesiyle kafama vurarak gösterdi."

Kızın dudaklarında neşeli bir yarım gülümseme belirdi, çünkü ful kollu ve boğaz kısmı dantelli siyah ipek gömleğini ve

paçaları, dizlerini saran pantolonu, ayak parmaklarını iğrenç bir şekilde sıkı ama ona atılgan bir hava veren parlak çizimleri

katlanmak zorunda kaldığı tüm acılara ve pelerininin zarif kıvrımlarına değdi.

Bakışları tekrar adamın yüzünde gezinirken gülümsemesi solmaya başladı. "Kim olduğunu biliyorum." Gözleri ıslık ıslık parlamaya başladı.

ondan uzaklaşmaya başladığında havuzlar. "Sen Ejderha'sın!"

Tupper bunu inkâr etmek üzereydi ama kızın gözlerindeki huşu parıltısı onu durdurdu. Hayatı boyunca, daha önce hiç bir kadın ona öyle bak.

Daha ne yapacağını bilmeden karnını içine çekmiş, göğsünü şişirmiş ve "Evet, genç kız. I

Ejderha'yım."

Kız dehşet içinde çığlık atarak çayırdan kaçsaydı ya da kızın

Dragon kel, hafif göbekli bir İngiliz'di. Ama onun yerine yaptığı şey kendini kollarına atmak oldu.

"Sen!" diye bağırdı, küçük yumruklarıyla göğsüne vurarak. "Sen kız kardeşimi yiyen sefil yaratıksın!"

Yumruklardan biri yeni içbükey olan karnına değdiğinde, göğsü güçlü bir *vınlamayla* indi. Umutsuzca

Tüm vil çağı ayağa kaldırmadan önce onu susturarak göğsüne doğru çekti ve bir eliyle ağzını kapattı.

"Kız kardeşini ben yemedim," diye tısladı kulağına. "O yaşıyor ve iyi ve bunu kanıtlayabilirim. Bana senden bile bahsetti. Sen de

En genç Catriona olmak. Ama o sende başka bir şey var. Um-Katie? Cat?" Adam çılgınca hafızasını yoklarken, kadın

Keskin küçük dişlerini avucuna kan akıtacak kadar sert bir şekilde sapladı ve elini geri çekti.

"Kitty," diye tükürdü, sevimli kedi adaşından çok öfkeli bir kaplan gibi kıvranıyordu.

"Kitty! Tabii ya! Nasıl unutabilirim ki? Sen Kitty'sin ve kız kardeşlerin de Glenda ve"

"Nel ie! Babanla birlikte malikânede yaşıyorsun, o da bir kaç kart *eksik whist* oynuyor!"

Kitty çırpınmayı bıraktı ama ona dik dik bakmaya devam etti. "Glynnis ve Nessa. Ve babam hiçbir zaman whist'i önemsemedi, sadece

faro. Acımasızca hile yapıyor ama Gwennie onu güldürdüğü için kazanmasını sağlamamız gerektiğini söylüyor." Kız, Gwennie'nin fırfırlı

Gömleğinin önü, sözlerinin önemini kavramaya başladıkça gözleri bulutlanıyordu. "Gwennie . . . ? Olabilir mi? Gerçekten yaşıyor mu?"

"

"O yaşıyor ve iyi," dedi Tupper nazikçe, Kitty'nin ellerini kendi elleriyle kapatarak. "Kalede misafirim olarak kalıyor ve

güzel kıyafetleri, bolca yiyeceği ve okumak istediği tüm kitapları var."

Kitty ona doğru sarktı, kirpiklerinin ipeksi dalgaları ağlayacakmış gibi dalgalanıyordu. Tupper ağlayacağından korktu.

Eğer onun o güzel gözlerinden bir damla yaş süzülmesini izlemek zorunda kalsaydı, kendisi de hıçkıra hıçkıra ağlardı.

Ama yine de narin çenesini titretmeye devam etti ve kirpiklerinin altından ona tuhaf bir şekilde boğucu bir bakış fırlattı.

"Gwennie'nin yemeğiniz yerine metresiniz olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

"Sizi temin ederim ki o da öyle biri değil," diye itiraz etti Tupper aceleyle ve ondan uzaklaştı. "Ben seninle uzlaşmadım.

Kız kardeşim. Namusu, şatoda bırakıldığı gece olduğu kadar sağlam." Aralarında tanık olduğu ateşli öpüşmeyi hatırlayarak

Gwendolyn ve Ejderha sadece o sabah, Tupper bu iddiayı daha ne kadar sürdürebileceğinden emin değildi.

Kitty içini çekti ve başını salladı. "Çok yazık. Eğer bir genç kızın iyice uzlaşmaya ihtiyacı varsa, o da bizim Gwennie'dir."

Kadının açık sözlülüğü karşısında şok olan Tupper, açık tenine lanet ederek kızarmasını gizlemek için arkasını döndü.

"Demek Ejderha sensin." Kadın küstah bir bakışla onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve emmeye vakit bulamadığı için pişmanlık duymasına neden oldu.

tekrar karnına saplandı. "Bir anda insandan ejderhaya dönüşebildiğiniz doğru mu?"

"Sadece Salı günleri ve her ayın ikinci Pazar günü."

Kadın yaklaştıkça adam ondan uzaklaşmaya başladı, kadının gözlerindeki yırtıcı parıltıdan tedirgin olmuştu. "Ve sen de bir

Maisie'nin annesinin dediği gibi, insan etinin tadına bakmak mı?"

Tupper suçlu bakışlarını kızın ağzından gözlerine çevirdi, tam o anda dudaklarının ne yapabileceğini merak ediyordu

tadı onunkinin altında gibi. "Açıkçası hoşuma gideceğini sanmıyorum. Az pişmiş biftek bana hazımsızlık verir." Sırtını bir ağaç, daha fazla geri çekilmeyi imkansız hale getiriyor.

Ona doğru eğildi, küçük pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Arkadaşım Maisie senin bir şeytan tarafından ele geçirildiğine yemin ediyor.

biriyle çiftleşmek için şiddetli bir açlık duyuyor."

Öyleydi ama o ana kadar bunu bilmiyordu. Bakışları tekrar kızın dudaklarına kaydı, boğazında bir inkâr düğümlendi. O

Ejderha'nın vahşi şöhretine bir gece için yeterince zarar vermişti. Belki de kendi vicdanını feda etmesi gerekiyordu.

Sipariş.

"Arkadaşınıza ya da annesine iftira atmak bana düşmez," diye mırıldandı, gözlerini kapatıp eğilerek bir öpücük çalma niyetiyle.

Dudakları sadece havayla buluştuğunda gözlerini açtığında Kitty'nin koşarak ondan uzaklaştığını gördü.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Etrafında döndü, sis ve ay ışığının ipeksi okşaması altında bir orman perisinden çok bir periye benziyordu. "I

Glynnis ve Nessa'ya Gwennie'nin hayatta olduğunu ve Ejderha'yla tanıştığımı söylemeliyim! Ne kadar kıskanacaklarını biliyor musun?

Glynnis her zaman 'malikanenin hanımı'nı oynuyor çünkü onun iki kocası var ve benim hiç kocam olmadı ve Nessa her zaman alay ediyor Çünkü onun çok sulu hikayeleri var. Şimdi benim de anlatacak bir hikayem var.

!"

Gerçek Ejderha'nın gazabını hayal ederek Tupper'ın aptallık, Tupper çaresizlik içinde

Onu durdurmanın bir yolunu. "Bir sırrın olması bir masaldan daha iyi olmaz mıydı?

Sadece ikimizin arasında kalabilecek bir sır mı?"

Kitty başını yana eğdi, adamın teklifi açıkça ilgisini çekmişti. "Bir düşün Kitty," dedi ona doğru ilerleyerek. "Sadece sen Bal ybliss'te gerçek kimliğimi bilen biri. Kandıramaz mıyım

Bu sırrı bir süre daha saklamanız için? Elbette böyle bir hazineyi korumanın sorumluluğu sizi

Kız kardeşlerinin değilse bile, kendi saygınlığının için."

Ayak parmağıyla yeri dürttü, dudaklarında huysuz bir ifade vardı.

"Gwennie her zaman sır saklayamadığımı söylerdi. Diyor ki çok fazla saçmalıyorsun."

Tupper gülümsedi. "Bir arkadaşım bir keresinde benim için de aynı şeyi söylemişti. Ama belki de elinde tutmaya değer bir tane bile olmadı.

Hadi şimdi uslu bir kız ol ve konuşmayacağına söz ver."

Ona kışkırtıcı bir bakış fırlattı. "Bunu yapabilirim. Ama sadece sen de bana bir söz verersen."

Tupper, kızın kendisinden kanatlarını göstermesini, ateş püskürtmesini ya da Gwendolyn'i ona teslim etmesini istemeyeceğini umarak borçlandı

Kapının eşğinde. "Çok iyi."

"Benimle buluş," dedi cesurca. "Tam da bu çayırdı. Yarın gece ay doğduktan sonra."

Tupper yavaşça başını salladı, bu pazarlığın tatlı sonunu aldığına ikna olmuştu. "O zamana kadar, sevgili bayan, unutmamalısınız ki

Kaderimi nazik ellerinde tuttuğun için." O ellerden birini dudaklarına götürdü, gerçek Ejderha'yı izlediği bir jestti bu.

herhangi bir sayıda kadın üzerinde büyük etki yaratmak için kullanın.

Kadın memnuniyet verici bir ürpertiyle karşılık verince, adam pelerinini çıkarıp kadının omuzlarına sardı. Kadın onu eğdi

Başını geriye attı, gözleri kapandı ve dudakları davetkâr bir şekilde aralandı.

Başını hayıflanarak sallayan Tupper eğildi ve kızın alnına iffetli bir öpücük kondurdu.

Kitty gözlerini açtığında çayırda yalnızdı. Ay'a baktı, Ejderha'nın gözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.

Terk edilme. Nial da dahil olmak üzere, tanıdığı erkeklerin çoğu ellerini kızın eteğine defalarca sokmuşlardı.

Ama bu Ejderha kızın ağzına dilini bile sokmaya çalışmamıştı.

Ama onun elini öpmüş, ona bir hanımefendi demiş ve pelerinine sarmıştı.

Kitty onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek giysinin sıcak kıvrımlarına sarıldı.

On Birinci Bölüm

Gwendolyn'in başarısızlıkla sonuçlanan kaçış girişiminden sonraki birkaç gün boyunca Ejderha hiçbir yerde bulunamadı.

Yine de onun varlığı, denizin boğuk kükremesi kadar kaçınılmazdı.

Her ne kadar rüya dolu bir uykudan uyanıp gölgeleri ararken kendini yalnız bulsa da, Tupper her gün

Ejderha'nın büyüğü ve görünüşte tükenmez hazinesinden yeni bir hazine getirecekti - yaldızlı bir saç fırçası ve tarak

sedef kakmalı, Rene de Reaumur'un *Böcekler Tarihi'nin* dana derisiyle ciltlenmiş ilk baskısı, yuvarlak ahşap bir küvet

kokulu banyo suyu ile doldurulmuştur.

Kötü yaşı, kız kardeşleri, hatta sevgili babası bile Ejderha'nın gölgesinde solmaya başlamıştı, başka bir yerden gelen hayaletler gibi

Ömür boyu. Sanki günlerdir değil de yüzyıllardır onun şımartılmış thral'ı olarak var olmuş gibiydi.

Yanında sadece Tupper ve Toby vardı ve ikisi de gizemli tutsağı hakkında pek açık sözlü değildi.

Tupper onu ruhlu büyük teyzesi Taffy ile ilgili hikayelerle eğlendirdi ve bazı özelliklerini ortaya çıkarması için onu ikna ederek kendini eğlendirdi.

Nessa'nın evcil aşk maceraları ve Glynnis'in yeni bir koca bulma planları. Özellikle ne zaman

Gwendolyn ne zaman konuyu Kitty'ye getirse, her zaman kekeleyerek ayrılmak için bir bahane uyduruyordu.

Nial, kız kardeşinin masumiyetini çalan çilli haydut. Toby kendini kürkün dibinde kocaman bir balyanın içine yuvarladı.

yatağına uzandı ve uzun saatler boyunca uyukladı.

Gwendolyn onun bu tembelliğini kısıkanıyordu. Kendini saatlerce odada huzursuzca volta atarken buldu. Her ne kadar Tupper

ona vil çağın sağlayabileceği en iyi ürünlerden hazırlanmış lezzetli yemekler getirmeye devam etti, çoğu zaman

kendini iştahsız bulmuş, tabağındaki yiyecekleri bir taraftan diğerine itiyordu.

Bir sabah Tupper, çarşafı sarılmış bir yükün ağırlığı altında sendeleyerek panel kapıdan içeri girdi.

Gwendolyn yataktan fırladı, çocuksu beklentisini gizleyemiyordu, o günden beri hissetmediği bir beklentiydi bu.

Annesi ölmeden önceki Noel sabahı. Bu yeni hazineden görünen tek şey bir çift yaldızlı ayaktı.

Bir ejderhanın pençeleri gibi ikiz altın balyaların etrafında kıvrılmıştı. Tupper rahatlamış bir homurtu ile masanın yanına koydu, sonra bir yeleğinin cebinden katlanmış bir kırtasiye kâğıdı çıkardı ve Gwendolyn'e uzattı.

Tupper alnındaki teri silerken, kadın tırnağını kan kırmızısı balmumu damlasının altına kaydırıldı.

kırtasiye. Krem rengi vel um'un üzerine tek bir cümle karalanmıştı: *Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilsen.*

"Shal I?" Tupper çarşafı fırlatıp atmaya hazırlanırken gülümsedi.

"Hayır!" Gwendolyn birdenbire çarşafın altında ne olduğunu tahmin ederek bağırdı.

Tupper, Ejderha'nın hediyesini açıklamayı reddetmesi karşısında şaşırmış gibi görünse de, daha fazla söz etmeyecek kadar nazikti

bunun. O akşam geç saatlerde, akşam yemeğini verip gittikten çok sonra, Gwendolyn kitabını yere fırlattı, tiksinti içinde

Aynı paragrafı sekizinci kez tekrar okuduğu için kendini suçluyordu. Düşünceleri sürekli aynı yerde dururken konsantre olmak imkansızdı.

Ejderha'nın son ziyaretine geri dönüyor ve bakışları onun son hediyesine takılıyordu.

Uyuyamadı. Yemek yiyemedi. Okuyamıyordu. Eğer bu kadar saçma olmasaydı, acı çektiğini düşünebilirdi.

Aşk hastalığı. Tanrı biliyor ya, bunun belirtilerini Nessa'da yeterince sık görmüştü: Uykusuz aylaklık, iştahsızlık,...

ıssız iç çekişler.

Ama yüzünü hiç görmediği bir adama nasıl aşık olabilirdi? Onun için dumanlı bir adamdan başka bir şey olmayan bir adama.

ses, baştan çıkarıcı bir dokunuş, büyüleyici bir öpücük?

Parmağını dudaklarına götürdü, eski bir korku onu rahatsız ediyordu. Belki de bedenin ayartmalarına karşı o kadar savunmasızdı.

Nessa'nın olduğu gibi. Kendini her zaman bu tür cazibelere karşı bağışıklı sanmıştı, ama Nessa'nın bir öpücüğünden fazlası gerekmemişti.

Ejderha'nın dudakları onu eritecek ve dokunuşunu arzulamasını sağlayacaktı.

Bakışlarını Ejderha'nın hediyesinden masanın üzerinde bıraktığı tabağa kaydırıldı ve o tanıdık dürtüyü hissetti

Akşam yemeğinden kalanları tek bir hamlede bitirdi.
Bunun yerine Gwendolyn yavaşça yataktan kalktı ve Ejderha'nın örtülü teklifine yaklaştı. Kendini kaybetmeden önce
Cesaretle uzandı ve çarşafı kaptı.
Saf dövülmüş gümüşten bir boy aynası, süslü bir şekilde oyulmuş maun bir çerçeve içinde önünde duruyordu. Gwendolyn
cılalı parlaklığında yansıyan kadının büyüüne kapılmamış olsaydı, güzelliğine hayranlıkla bakmak için duraklayabilirdi. Mum Işığı
altın sarısı saçları parıltıyordu. Saf Doğu ipeğinden bir sabahlık cömert kıvrımlarını örtüyordu. Yanakları
Kızarmış, gözleri ıslıl ıslıl, dudakları nemli ve ayrıktı. Üç efsanevi çocuğun tombul, kare çeneli kız kardeşine hiç benzemiyordu.
güzeller. Acımasız bir delinin tutsağı gibi görünmüyordu. Sevgilisini bekleyen bir kadına benziyordu.
Elleri titreyen Gwendolyn, çarşafı aynanın üzerine geri attı, aynanın da adam kadar büyümlü olması gerektiğine ikna olmuştu
kim vermişti. Sadece bir yabancının dokunuşunu arzulamakla kalmıyordu, aynı zamanda bir yabancı olma tehlikesiyle de karşı karşıyaydı.
kendisi de.

+ + +

O gecenin ilerleyen saatlerinde Gwendolyn yatakta dimdik oturdu ve onu neyin uyandırdığını söyleyemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Bu gecede Ejderha'yı gölgelerde aradı. Dolunayın ışığı ızgaradan süzülerek ıssız

hayalet parlaklığında bir oda. Havayı kokladı ama en ufak bir odun dumanı kokusu bile alamadı.

Dinlemek için başını eğdi ama duyabildiği tek şey denizin boğuk kükremesiydi. Ayağa kalktı ve denize doğru

Pencere, siren sesi tarafından çekildi.

Ejderha, ızgaranın değiştirilmesini emrederek onu özgürlük umudundan mahrum bırakabilirdi ama masanın üzerine tırmanıp

Parmak uçlarında durarak ay ışığı ve sudan oluşan muhteşem manzarayı seyredebiliyor ve tuzlu havayı içine çekebiliyordu.

kavrulmuş ciğerler.

Gwendolyn'in nefesi boğazında düğümlendi. Bir yelkenli gemi beyaz dalgaları yararak doğruca limana doğru ilerliyordu.

Şato. Ay ışığında kaymaktaşı renginde parlayan yelkenleriyle, bir hayalet gemiden daha sağlam görünmüyordu.

Ölülerin ruhları.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yarı yarıya geminin gözlerinin önünde yok olmasını bekliyordu.

"Demir atın, çocuklar!"

Bu çok ölümcül çılgılık, büyük bir sıçrama ve suya indirilmekte olan bir sandalın görüntüsüyle kesildi.

"Hey!" Gwendolyn parmaklarını ızgaranın içinden kivrırarak bağırdı. "Yardım edin! Yukarıdayım! Lütfen biri bana yardım etsin! Ben oluyorum

esir tutuldu!"

Kadın sesini duyurmak için çaresizce ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bağırmaya devam ederken

kayık, kalenin altındaki kayalıklara oyulmuş mağaralara doğru kürek çekmeye başladı ve arkalarında gümüşten parıldayan bir iz bıraktı.

Uyan. Gwendolyn boynunu bükerek tekne gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra dizlerinin üzerine çökerek

Masa.

Kendini susturmak için bağırabilirdi ama bu kurtuluş getirmeyecekti. Çünkü onlar *onun* adamlarıydı. Ve bu da *onun* gemisiydi.

Gemi, Bal ybliss'te kimsenin ruhu duymadan Weyrcraig Kalesi'ni nasıl kendine mal ettiğini anlattı. Bu

süslü yatağı, kuş tüyü dolgulu kenesi gibi çökmekte olan lükslerini şatoya nasıl soktuğunu açıkladı,

mumlar... hatta belki de sadece onun görmesini istediği şeyleri yansıtan ayna. Ve nasıl yapacağını açıkladı

Son altını ve gururunu da sağdıktan sonra kaçacaktı.

Gwendolyn bir zamanlar böyle bir geminin hayalini kurmuştu. Onu Bal ybliss'ten çok uzaklara taşıyacak bir gemi.

Küflü eski kütüphaneler, deri ciltli hazinelerle doluydu. Goblenlerle kaplı misafir odalarının esprilerle çınladığı bir dünya

sohbet ve cesur fikirler. Bir erkeğin bir kadına sadece kalp şeklinden daha fazlası için takdirle bakabileceği bir dünya

Yüzü ya da belinin narinliği.

Ve birden kimin dünyası olduğunu anladı. *Onun dünyasıydı*. Ejderha'nın dünyası.

Gwendolyn masadan aşağı atladı ve artan öfkesi dışında her şeyi görmezden gelerek odayı adımlamaya başladı. Belki de

Gitmeden önce onu kurtarmaya bile zahmet etmedi. Vil Ager'lar zaten onun öldüğüne inanıyorlardı. Onlar için ne fark ederdi ki?

Bir ejderha tarafından mı yendi, yoksa bu cömertçe döşenmiş hapishanede mi eritildi? Onu burada elbiseler içinde çürümeye bırakabilirdi.

O, baloların ve misafir odalarının o zarif dünyasına geri dönerken, terk edilmiş metreslerinden birinin asla bilemezsin.

Tepkiden elleri titreyen Gwendolyn çıra kutusunu buldu ve mumları sırayla yaktı. Kendisine kızgındı

ama onun büyüüne kapılacak kadar aptal olduğu için kendine daha da öfkeliydi.

Kulenin etrafına bakındı. Ev sahibinin cömertliği sayesinde, kulenin her köşesinde vurup kırabileceği nesneler eksik değildi.

Bir dahaki sefere o panel kapısından içeri girdiğinde kafasına vuracaktım.

Ama bir zamanlar aradığı kadar titizlikle onun arkadaşlığından kaçınıyor gibi görünüyordu.

Bakışları yarısı yenmiş akşam yemeğindeydi. Böylece Lord Ejderha, cömert hediyeler ve güzel sözlerle onun iyiliğini kazanabileceğini düşündü

Pahalı kağıtlara karalamıştı, değil mi? Belki de ona Gwendolyn Wilder'ın Bundan daha sert şeyler.

Tupper zindanın ön odasına girdi ve tepsiyi masaya indirdi. Ejderha notlar almaya devam etti

Önünde açık duran deri ciltli deftere. El yazısı heyecanlı bir karalama olabilir, ancak sütunları

Figürleri herhangi bir bakire teyzeninki kadar düzgün ve kusursuzdu.

"Sana aç olmadığımı söylemiştim, Tup," dedi başını kaldırmadan bir sayfayı çevirerek. "Ama bu cereyanlı eski türbe beni çileden çıkardı.

Kemiklerime kadar. Pelerinim kaybolmuş gibi görünüyor. Onu gördünüz mü? " "Nereye gittiğini hayal bile edemiyorum," diye cevap verdi Tupper.

tepsiyi masanın üzerine itmeden önce gergin bir şekilde boğazını sıktı.

Defter. "Ama görünüşe göre aç olmayan tek kişi sen değilsin."

Ejderha bakışlarını Tupper'a çevirmeden önce uzun bir süre tepsinin dokunulmamış içeriğini inceledi. "O hasta mı?"

Tupper başını salladı. "Öyle görünmüyor. Ama bu reddettiği altıncı yemek."

"İki gün," diye mırıldandı Ejderha, kendini masadan uzaklaştırarak. "Yemeksiz iki gün. Ne tür bir oyun bu

Oynuyor musun?"

Tupper, "Bana sorarsanız tehlikeli biri," diye önerdi. "Bu akşam renginin ne kadar soluk olduğunu fark etmeden edemedim. Ve o

Bir kez tökezledi ve dirseğini tutmasaydım düşecekti."

Ejderha gergin parmaklarıyla alnındaki saçları taradı. Uykusuzluk, değişken öfkesini iyileştirmek için çok az şey yapıyordu.

İlk içgüdüğü tepsiyi kapmak, doğruca kuleye çıkmak ve onu yemeye zorlamaktı, yemeği itmek zorunda kalsa bile

Her seferinde bir ısırık.

İkinci içgüdüünün de bu olduğuna karar vererek ayağa kalktı ve tepsie uzandı.

Tupper elini koluna koyarak onu durdurdu. "Güneş daha yeni batıyor," diye uyardı. "Henüz karanlık çökmedi."

Ejderha küfrederek sandalyesine geri oturdu. Rolünü seçmişti ve şimdi, her gece yırtıcısının yaptığı gibi

avıyla yüzleşmek için karanlık çökene kadar bekleyecekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye tersledi, Tupper'ın geri çekilen sırtına kaşlarını çatarak baktı.

"Vil ager'ları terörize etmeye gidiyorum, biliyorsun. Bu gece boru çalmayı es geçip erken bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm."

"Sanırım erken başlayıp geç bitiriyorsunuz. Son zamanlarda görevlerinize övgüye değer bir şevkle saldırıyorsunuz. Ben yapmadım

Dün gece yarısından sonraya kadar geldiğinizi duydum."

"Ne derler bilirsin," dedi Tupper, kapıdan çıkarken melek gibi bir gülümsemeyle. "Şeytanın işi asla bitti."

"Hayır," diye mırıldandı Ejderha, gözleri kararlılıkla kararırken tepsiden bir şekerli bisküvi aldı ve patlattı

ağızına attı. "Hiç öyle olduğunu sanmıyorum."

Gwendolyn Ejderha'yı bekliyordu ama panel kapı karşı tarafa çarpınca yine de sıçradı.

wal, onu uyandırıyor.

Yatak başlığına yaslandı, kalbi boğazında çarpıyordu.
Ay henüz penceresinin üzerinden geçmemişti ve o
karanlığın içinden beliren gölgeli bir figürden biraz daha fazlasını
seçebiliyordu. Adamın nefes alış verişindeki hırıltı, eğer
gerçek bir ejderha olsaydı, burun deliklerinden ateş fişkirir ve kızın
elinden kaçan saç tellerini yakardı.

Gece şapkası.

Masanın üzerine bir şey koymak için adım attı, sonra yüzünü ona döndü.
Karanlıkta bile, saygısı neredeyse

bir dokunuş. Adamın gözlerinin karanlığı delip geçtiği hissinden
kurtulamıyordu - kadının içinde çırpınan nabzı açıkça görebiliyordu.

Boğazını, göğüslerinin dengesiz yükselişini ve inişini.

Gwendolyn onun gergin sessizliği bozması için kendisini zorlayacağını
bilmeliydi. "İyi akşamlar Lord Dragon. Şuna

Bu ziyaretin onurunu neye borçluyum?"

"Kendi aptallığın. Tupper bana iki gündür yemek yemediğini söyledi."

Omzunu zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Zahmet etmenize
gerek yok efendim. Eminim siz de görüyorsunuzdur ki

birkaç öğünü kaçırdım."

Yatağa doğru yürüdü. Gwendolyn onun karşısında sinmeyeceğini
düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

Onun hangi iğrenç kötülüğü yapmasını beklediğinden emin değildi,
ama bu kesinlikle onu kollarının arasına almak değildi.

Kitty'den daha ağır değilmiş gibi onu masaya taşıdı. Sandalyeye çöktü ve
onu kucağına aldı.

"Ağzını aç," diye emretti, sıkı tutuşu kıvranmayı imkânsız değilse bile
zorlaştırıyordu.

Gwendolyn'in aklına gelen ilk karışık düşünce, belki de adamın onu daha
önce yaptığından daha da derinlemesine öpmek niyetinde olduğuydu. Bu

Ancak dudaklarına dokunan onun ağzı değil, bir kaşığın pürüzsüz, soğuk
kasesi oldu.

"Ağzını iyice aç ve tadına bak, olur mu?" diye mırıldandı, sesinde
boğuk bir yalvarma tınısı vardı.

Gwendolyn en son ne zaman yemek yemeye teşvik edildiğini
hatırlayamıyordu.

Her zaman "Sonuncuyu sakla" cümlesini duymaya daha yatkın olmuştur.

Kitty için bisküvi, olur mu?" ya da başka bir bisküvi almak için
uzandığında Izzy'nin tahta kaşıkla parmak eklemlerine vurmasını

yulaf ezmesi. Tarçının keskin aroması ona ne kadar aç olduğunu hatırlattı. Ona direnmek kalbini kırıyordu.

"Bunu yapmayacağım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından, üç yaşındaki huysuz bir çocuk gibi başını sallayarak.

Her ikisi de, eğer isterse o kaşığı kızın dişlerinin arasına zorla sokabilecek güce sahip olduğunun farkındaydı. Fakat

Meğer arzusu hiç de bu değilmiş. Kaşık kayboldu, yerini nefesinin köşeye vuran baştan çıkarıcı sıcaklığı aldı.

ağzından.

Bu şefkatli nefes fısıltısı, dudaklarının onunkilere hafifçe sürtünmesiyle kayboldu. Dudakları yumuşamış gibiydi.

Kendi iradesiyle ve dilini aralarına kaydırarak bu yumuşaklıktan yararlandığında, kadın bunun şokuyla inledi.

Gwendolyn sersemlemiş zihnini toparlayamadan, adam dilini kaşıkla değiştirmiş ve ağzına bir ağız dolusu erimiş

Boğazından aşağıya sıcaklığını bıraktı. Nefes nefese kaldı ama adam ağzını tekrar kendi ağzıyla kapatarak onu nefis suyu yutmaya zorladı.

karışım.

Ekmek pudingi tatlıydı ama dilinin onunkine değdiği o alaycı girdap kadar tatlı değildi.

Göğsünü iterek onu öpüşmeyi kesmeye zorladı. Ama kız öfkeli bir itirazda bulunmak için ağzını açtığı anda, adam

sanki yuvasından yuvarlanmış yavru bir kuşmuş gibi yüklü kaşığı tekrar dudaklarının arasına daldırdı.

Onu kurtarmaya niyetli bir doğa bilimci.

O daha kaşığı kaldıramadan, Gwendolyn çok becerikli bir şekilde dağıttığı aklını toplamayı başardı. "Biraz daha koyarsan

ağzıma sokarsan yüzüne tükürürüm."

"Hadi ama, Tupper'ın duygularını incitmek istemezsiniz, değil mi? Kendini çok iyi bir şef sanıyor, biliyorsun. Yapmalıyım

yeni haggis tarifini sizin üzerinizde denemesine izin verdiniz," diyerek İskoçya'nın vazgeçilmezi olan koyun midesine atıfta bulundu.

otlar.

"Tupper iyi bir şef olabilir, ama siz, efendim, sefil bir kabadayısınız." "Sadece inatçı bir çocukla uğraşmak zorunda kaldığımda."

Gwendolyn onun kucağından kaçmak için mücadele etti, öfkesi alevlendi. "Hangisi olacağım, Lord Dragon-şımartılmış bir evcil hayvan mı yoksa

inatçı bir çocuk musun? Yoksa alginız benim sizin kaprislerinize ne kadar boyun eğen bir köle olduğuma mı bağlı?"

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Benim kaprislerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer bilseydin, böyle çıldırtıcı bir şekilde kıvranmayı bırakırdın."

Gwendolyn tam da bunu yaptı. Onları saran karanlık tüm duyularını güçlendirmiş gibiydi. Dağınıklığı büyüttü

Nefes alışının temposu ve avucunun altındaki kalp atışının titremesi. Aldığı her nefes onun kokusuyla zenginleşiyordu.

sandal ağacı ve baharat. Gömleğinin açık boğazından dökülen keskin tüyler parmak uçlarını gıdıkladı. Ama asıl sert sıcaklık

Poposunun yumuşaklığının altındaki kucağı, içinden bir panik titremesi fırlattı. Gerildi, kaskatı kesildi

Kuklacının kuklası.

"Şimdi," dedi, sesi son derece ciddiydi, "yemek yiyecek misin yoksa seni tekrar öpmek zorunda mıyım?" Nefesi onu sıyırdı

yanacağını işaret ederek, tehdidini yerine getirmeye niyetli olduğu konusunda onu uyardı.

"Yiyeceğim," diye tersledi ve ağzını açtı.

"Bir erkeğin kendi cazibesi hakkındaki fikrini nasıl söndüreceğini kesinlikle biliyorsun," dedi ona bir kaşık dolusu

Puding.

Gwendolyn'in erkek anatomisi hakkındaki bilgisi Nessa ve Glynnis'ten duyduklarıyla sınırlı olabilirdi.

tartışıyordu, ama görebildiği kadarıyla adamın cazibesi azalma belirtisi göstermiyordu. Kendini kaybetti. "Çoğu erkek kendini

öpücüklerini bir ceza tehdidi olarak sunmaları için."

"Neden, geçmişte onları ödül olarak gören hanımlar tanıdım!" "O zamanlar onları esir mi tutuyordunuz yoksa bu daha yeni bir şey mi? senin için dikkat dağıtıcı mı?"

"Size söz verebilirim ki hiçbirisi sizin kadar eğlendirici değildi."

Kaşığı kullanarak alt dudağındaki bir damla pudingi sildi.

Ona bu kadar yakın olmak, ama yüz hatlarının gölgeli bir maskesinden fazlasını seçememek onu vahşileştiriyordu. Öyle olmalıydı

Bir yabancının kucağında olmak dayanılmaz derecede garipti. Ama ilk karşılaşmalarıyla bu karşılaşma arasında bir yerde

bir yabancı olmaktan çıktı. Gölge ve dokudan örülmüş bir hayaletten başka bir şey olmayabilirdi, ama o gölgeler

ve dokular ona, babasının parmaklarının arasında uçuşan saçlarını hissetmek ya da Kitty'nin sesini duymak kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. karanlıkta nefes almak.

"Gemiği gördüm," diye ağzından kaçırdı, ikisinin de dikkatini, birbirine karışan her nefesin dudaklarını nasıl çizdiğinden uzaklaştırmak için çaresizce

birbirine daha yakın.

Sertleşme sırası ondaydı. "Ah, iştahınızı kaçıran da bu muydu?" "Evet, öyleydi. Çünkü senin gibi bariz bir adamın neden bu kadar kaynaklar, çok az şeye sahip olanlardan çalmaya çalışacaktır."

"Belki de bunu hırsızlık olarak görmüyorum. Belki de sadece onları asla hakları olmayan bir şeyden kurtarmak olarak görüyorum. ilk etapta."

"Eğer bin pounddan bahsediyorsan, öyle bir şey yok! Hiç olmadı."

O sinir bozucu eğlence notası sesine geri döndü. "Peki size neden inanayım Bayan Wilder? Sadece kısa bir süre önce, ejderhaların var olduğuna inanmıyordun."

"Hâlâ anlamıyorum. Ve sen de bana yanıldığımı kanıtlamadın."

"O zaman belki ben de bakirelere inanmıyorum. *Onların* varlığını kanıtlamak mı istiyorsunuz?"

Gwendolyn'in böylesine kışkırtıcı bir teklife verecek cevabı yoktu. Sadece başını geriye eğip adamın gözlerindeki parıltıyı inceleyebildi. karanlıkta.

Geceliğinden kaçan altın dallardan birini yakaladı ve parmağına doladı, sesi derinleşerek

boğuk bir fısıltıyla. "Senin burada olman. . bu şekilde... benim gibi bir adama ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Bacaklarını uyuşturuyor mu?" Gwendolyn cesaret etti.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra sert bir kahkaha attı. Gülmeye devam ederek onu kucakladı ve

Yatağa. Onu yatağa indirmekten çok, yatağın üzerine fırlattı. Yatağın başına doğru çabaladı.

Nefes nefese kaldığı bir anda gerçekten de ona katılmayı planlıyor olabileceğini düşündü.

Bunun yerine onun yanına çöktü ve avuçlarını yatak başlığına dayayarak onu kollarının arasına sıkıştırdı. "Ye,

Gwendolyn Wilder," diye emretti, yüzünü onun yüzüne indirerek, "eğer o tepsideki her lokmayı yemezsen, geri geleceğim.

Tupper'ın haggisi ile. O zaman onun yerine benim lanet öpücüklerimi seçmediğine pişman olacaksın!"

Bir an sonra adam gitmiş, Gwendolyn'i çoktan üzgün olup olmadığını merak etmek zorunda bırakmıştı.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Ertesi gün baskıcı bir ağırlıkla doğdu. Gwendolyn, Tupper'ın altında yemeklerinin her lokmasını itaatkâr bir şekilde yedi.

Yemek ağzında talaş tadı bıraksa da dikkatli gözlerden kaçmıyordu. Zavallı, kuşatılmış kalbinin buna dayanabileceğinden emin değildi.

Ejderha'nın gece yarısı ziyaretlerinden biri daha.

Bitmek bilmeyen gün boyunca Tupper'ın bile dikkati dağılmış görünüyordu.

Her zaman yaptığı gibi gevezelik etmek yerine, zamanının çoğunu

Sanki onun yerine kendisi tutsakmış gibi özlemle kapıya bakıyordu.

Biraz çulluk ve sıcak bir şeyler yedikten sonra

Gwendolyn finalde onu kovdu, onun bir anına daha katlanmaktansa erken emekli olmayı tercih edeceğine ikna oldu.

Acı içinde konuşma girişimleri.

Son mumları söndürmek için masadan kalkmıştı ki gayda müziğinin ilk unutulmaz tınıları duyuldu

ızgaranın içinden. Karanlıkta titreyerek yatağa tırmandı, yatak başlığına yaslandı ve dizlerine sarıldı

göğsünde. Boruları çalan parmakların insan olduğunu artık bilmesine rağmen, kederli feryat hâlâ içini titretiyordu

kendi üzüntü ve pişmanlık hayaletleri.

Özlem dolu bir an için, müziğin ham güzelliği ona Ejderha'yı unutturdu ve onun yerine uzun boylu, ince bir çocuğu hatırladı

Zümrüt yeşili gözlerinin üzerine dökülmekte ısrar eden bir tutam siyah saçı vardı. Bu kale onun eviydi,

Ve eğer biri babasını Cumberland'a ihbar etmemiş olsaydı, hâlâ burada lord olarak hüküm sürebilirdi. Gözlerini gölgeli

Tavanda cilveleşen periler, acaba daha önce bu odada uyudu mu diye merak ediyordu.

Eğer yaşasaydı, o başka bir kadını karısı olarak alırken gölgelerden izlemek zorunda kalabilirdi - soylu

Komşu reislerden birinin kızı ya da köyün güzel kızlarından biri, hatta belki de Glynnis ya da Nessa. Belki de

Siyah saçlı, yeşil gözlü oğlu, küçükken sığınağı olan ağacın yanından kendi midillisiyle geçerken gözyaşları içinde gülümsemek zorunda kaldı.

bir kız. Ama onun çektiği acı, Bernard MacCul ough'un erkekliğe adım atışını izlemek için ödenecek küçük bir bedeldi.

Klanının umudu ve gururu.

Gwendolyn yanağına dokundu ve gözyaşlarıyla ıslandığını görünce irkildi. Sadece o kayıp çocuk için değil, aynı zamanda o kız için de yas tutuyordu.

onu seviyordu. Onu bir an olsun görebilmek için ormanın derinliklerinde ve bu şatonun dolambaçlı koridorlarında dolaşan kız.

Bazen sanki ikisinin de hayatı, kalenin kalbini delip geçen ilk top mermisinin düştüğü anda sona ermiş gibi geliyordu.

Devam et.

Boru sesi ağlamaklı bir notayla kesildi. Yan tarafına kıvrıldı ve çarşafı çenesine kadar çekti, o çocuğun ne yapacağını merak ediyordu nasıl bir kadına dönüştüğünü düşündü. Gwendolyn rüya görüyordu.

Şato koridorlarının labirentinde koştu, yine bir çocuktü. Çocuğu duyabiliyordu ama onu göremiyordu. Kaldı

Hemen önünde, dolambaçlı taş merdivenlerden aşağı dans ederek iniyor, bir kedinin kıvrak zarafetiyle sahanlıkları tek sıçrayışta aşıyordu. Onun

Kahkahalar ona geri döndü, cesur ve alaycı, ama durması için ne kadar yalvarsa da, adam koşmaya devam etti, durmayı reddetti.

ona herhangi bir zarar gelebileceğine inanıyor.

Omzunun üzerinden çılgınca bir bakış fırlattı, topların artan gürültüsüyle sarsıldı. Onu hemen yakalayamazsa

çok geç olacaktı. Ama çok şişmandı. Çok yavaştı. Kısa, tombul bacakları onun uzun, esnek bacaklarıyla boy ölçüşemezdi. Önce o bir köşeyi dönebiliyordu, diğerini dönüyordu.

Gwendolyn! Onun adını söyleyerek, kovalamacayı bırakmaması için onu teşvik etti.

Top sesleri giderek yükseliyor, tek tük patlamaları ayaklarının altındaki zemini sarsıyordu. Onları duyamıyor muydu?

Onları hissedemiyor muydu?

Ana merdivenden aşağı inerken, kırmızı ve siyah giysileriyle büyük halının içine doğru koşan adamı bir an için gördü.

Arkasında kanatlar gibi dalgalanan tartan.

Umut göğsüne doğru yayıldı. Eğer o tartanı yakalayabilirse, onu sıkıca tutabilirdi. Kollarını ona dolayabilirdi.

ve onu sonsuza dek güvende tut.

Ayakları merdivenlerin dibindeki kaldırım taşlarına çarptı. Kulakları sağır eden bir kükreme kaleyi sarstı. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini cıııııı.

ellerini kulaklarına kapattı.

Sonunda gözlerini açmaya ve ellerini indirmeye cesaret ettiğinde, toplar sessizliğe bürünmüş, arkalarında ürkütücü bir sessizlik bırakmışlardı.

Uyan.

Yavaşça ayağa kalktı, büyük halin esneyen kemeri onu ileriye doğru çağırıyordu. Çağırırken sesi çatallaştı onun adını söyle.

Tek cevabı, tavandan aşağı süzülen tozun fısıltısıydı. O inatçı çocuğun, bir gün

saklanıyordu, muhtemelen gölgeli bir köşeden ona doğru fırlamaya hazırlanırken kendi kahkahasında boğuluyordu.

Ama sonra büyük salonun zemininde yatan kırmızı ve siyah bohçayı gördü. Diz çöküp elini yavaşça üzerinde gezdirdi.

Yünü, tıpkı yüzlerce başka rüyada olduğu gibi kanla ıslanmış bulmayı bekliyordu. Ama yün kuruydu, parmakları lekesiz.

Tartanın bir köşesini çekiştirmek için uzandığında parmakları titremeye başladı. Her zamanki gibi hamlesine direnmek yerine yaptığında, giysi etrafını sararak onu şaşkınlık içinde bıraktı.

Tartan boştu. Çocuk gitmişti.

Ejderha, havadaki soğuğa rağmen kaslı gövdesini ter kaplamış bir halde arkadaşının üzerinde dimdik durdu.

Geliyorlardı. Onları duyabiliyordu; nal sesleri, tekerlekli arabaların tekerleklerinin tekerlekli yolda çıkardığı gümbürtüler.

kale; seslerin kakofonisi, küfürler ve bağırان emirler; dağınık tüfek ateşi. Ayağa fırladı, nefesi

kısa ve hızlı bir şekilde geliyordu ve atılmış gömleğinin üzerinde sürükleniyordu.

Bir mum ya da lamba yakma zahmetine katlanmadan, sendeleyerek merdivenleri çıktı. Giriş kapısından çıktığında karşısında şaşkınlıkla

Kavernöz oda savaşa hazırlanan adamlarla dolup taşmak yerine karanlık ve ıssızdı. El yordamıyla şapele doğru ilerledi,

Orada birini bulması için dua ediyordu ama sorgulayan çığlığı ona bir yankı olarak geri döndü. Görünüşe göre Tanrı bile onu terk etmişti.

Girintili bir pencerenin önünden geçerken, göz kamaştırıcı bir ışık parlaması onu neredeyse kör ediyordu.

Çok geç kalmıştı. İlk fûnyeye çoktan bir meşale tutuşturmuşlardı.

Ejderha kalenin ana girişinde durdu, göğsü kabarmış ve elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Asla

Bir daha asla karanlıkta sinmeyecek, gelen ilk top mermisinin kahredici düdüğünü duymayı beklemeyecekti. Bir daha asla

Kaderini, gelmeyecek bir kurtuluşa emanet etti. Ana kapıyı kırarak açtı ve gecenin içine doğru tökezledi.

Avlunun ortasına doğru yürüdü ve kollarını iki yana açarak piçleri kemiklerini parçalara ayırmaya davet etti.

Gözlerini sıkarak başını geriye attı ve ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi görünen bir kükreme çıkardı. Fakat

Bu acı dolu feryat bile ayaklarının altındaki toprağı sarsan gümbür gümbür gürültüyle boy ölçüşemezdi.

Çarpışma bir gümbürtüye dönüştü. Ejderha gözlerini açtı ve kendini hâlâ ayakta bulduğuna şaşırdı. Üzerine yağmur yağıyordu,

Gömleğini ve pantolonunu vücuduna sıvadı ve onu ele geçiren deliliğin son izlerini yıkadı.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı dizlerinin üzerine kayarak.

Fırtınanın yaklaştığını bilseydi, uyumasına izin vermezdi. Eğer Tupper orada olsaydı, arkadaşı

nükteli bir anekdot, satranç oyunu, bir bardak Porto şarabı, bu işkenceyi hafifletecek herhangi bir şeyle dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Ruhunu tehdit eden vahşilik.

Ejderha yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir geminin güvertesinde durabilir ve toplara gözünü kırpmadan dayanabilirdi.

Ama bu lanetli yerde, gök gürültüsünün zararsız uğultusu bile onu ölümün eşiğine getirebilirdi.

Delilik.

Tam başını kaldırmıştı ki bir şimşek çaktı ve Afrodite'in ayaklarının dibinde diz çökmüş olduğunu gördü. Son fırtına

Gwendolyn'in, herhangi bir Tupper'ın sağlayabileceğinden daha hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu hatırladı. Tupper'ın ona ne kadar

O anda ona gitmeyi ne kadar da çok istiyordu.

Kemikleri sızlayarak ayağa kalktı. Rüzgârın ve yağmurun kırbaçlarıyla savaşıyor kaleye doğru ilerledi.

hak ettiği tek teselli.

+ + +

Gwendolyn sarsılarak uyandı.

İlk başta kalbinin çarpışını rüyasındaki top seslerinin hayalet yankısı sandı, ama bu bir anlık parıltıdan önceydi.

Bir şimşek çakması, bir gök gürültüsüyle son buldu. Rüzgar dalgaları kuleyi dövüyor, kule yıkılmayı reddettiğinde hayal kırıklıklarını haykırıyorlardı.

güçleri karşısında parçalanırlar.

Titremesini bastırmak için kendine sarıldı. Neredeyse Ejderha'nın orada olmasını dileyecekti, neredeyse onun tatlılığını dileyecekti.

Kabusun acı tadını silmek için bir öpücük. Ancak göz kamaştırıcı bir şimşek parlaması yalnız olduğunu kanıtladı.

Sonunda rüzgâr dinmeye başladı. Gök gürültüsü olamayacak kadar ritmik bir ses kulaklarına ulaştığında başını eğdi.

Toby boğuk bir gümbürtüyle ayaklarının dibine indiğinde neredeyse çığlık atacaktı. "Nereden çıktın sen koca fel ow?" diye sordu Toby'yi okşayarak.

parmaklarını onun firfırının arasından geçirdi. "Tupper'ın giderken seni dışarı çıkardığına yemin edebilirim."

Kedinin tek cevabı gürleyen bir mırıltı oldu. Gwendolyn yataktan kalktı ve duvarın etrafında dolaşmaya başladı.

Her şimşek çakışının arasında oda zift gibi karardı.

Elini kapı paneline attı ama eli sadece havayla buluştu. Duyduğu çarpma sesi, panelin kapıya hafifçe çarpmasıydı.

karşı kanadı, hala onu açan cereyanın güçlü parmaklarına takılmıştı.

Kapı aralıktı. Gwendolyn özgürdü.

On Üçüncü Bölüm

GWENDOLYN kapıdan uzaklaştı, hâlâ rüya görüp görmediğini merak ediyordu. O kapıdan geçmeye cesaret edip edemeyeceğini,

Merdivenlerde bir çocuğun ayak seslerini duyacak mıydı?
Kahkahalarının alaycı müziği onu kandırıp

Kovalamak mı?

Kolunun iç kısmındaki hassas eti sertçe çimdikledi. Acının verdiği güvenle derin bir nefes aldı ve eğildi.

açıklıktan.

Kulesinin sıcak ve rahat olması için ne kadar özen gösterildiğini, soğuk ve rutubetli odayla karşılaşıp kadar fark etmemişti.

odasının dışındaki hava. El yordamıyla dar, dolambaçlı merdivenden aşağı indi, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında eğildi.

Tavandaki bir çatlaktan. Kırık bir taş parçası geceliğine takıldı. Etek ucunu kurtardı, sonra tökezledi.

Üç basamak aşağı indi, beceriksizce hareketi onu ... ile yüz yüze getirdi.

Hiçbir şeyle.

Kuzey kanadında yırtık bir yara açılmış, fırtınanın savurduğu beyaz suların oluşturduğu baş döndürücü bir manzara ortaya çıkmıştı. Solan titreşimler

Aysız gökyüzünde dans eden şimşekler, kayalıkların sarp yüzünü ve aşağıdaki kayalıklara doğru dik düşüşü aydınlatıyordu.

Gwendolyn geriye doğru sıçradı ve kendini karşı duvara yasladı.
Bunlar Ejderha'nın yarattığı dehşet miydi?

Gecenin karanlığında onun yanına gelmeye cesaret edebildi mi?

İlk başta, kendini kanaldan kurtaramayacağından korktu.

Ama nefes alış verişini düzene sokarak ve onu sıkarak

Gözleri kapalı, esneyen boşluğu aşmayı ve aşağıdaki galeriye doğru sürünerek ilerlemeyi başardı.

Galerinin uzak ucunda geniş, taş merdivenler vardı.

Gwendolyn merdivenlerden inmeye başladı, hâlâ rüya görmediğine ikna olmamıştı. Bu rüyada ayak sesleri yavaş değildi ya da

sürünüyordu. Onun yerine, geceliğinin fırfırlı etekleri arkasından sürüklenerek merdivenlerden aşağı süzülüyor gibiydi.

Giriş e ulaştığında, serin, yağmur kokulu bir esinti teninde oynaştı.
Giriş e açılan parçalanmış kapı

Avlu, Gwendolyn'in görmezden gelemeyeceğı bir davetle
menteşelerinden yarıya kadar sarkıyordu.

Kendini babasının kollarına attığında yüzünü aydınlatacak sevinci hayal
etmeye çalışarak kapıya doğru aceleyle ilerledi.

Tereddüt etti, onun sevgili, tanıdık yüz hatlarını odak noktasına
getiremedi. Rahatsız edici bir düşünce onu rahatsız etti. Ya o adam

Onu özlemiş miydi? Ejderha onu ilk kez tutsağı yaptığında, babasının
deliliğinin bir lütuf olduğuna inanmıştı. Ama

şimdi o kadar emin değildi. Ya babası sadece elini sıkısa, ona "iyi kız"
dese ve onu yatağına gönderse? O zaman

Peder Throckmorton'un broşürlerinden biriyle yorganın altına girip
endişelenmekten başka yapacak bir şeyi kalmayacaktı.

ve Nessa'nın son sevgilisinin kollarından dönmesini beklemek.

Gwendolyn yavaşça döndü. Büyük halin esneyen kemeri, tıpkı
rüyasında olduğu gibi onu ileriye doğru çağırıyor gibiydi.

Bir adım attı, sonra bir adım daha, nabzı hayranlık ve dehşetin garip bir
karışımıyla hızla atıyordu.

Büyük hal bir zamanlar Weyrcraig Kalesi'nin kalbi olmuştu ve
Cumberland'ın

Saldırı. Bir top mermisi çatının büyük bir bölümünü parçalamış,
bulutların yırtık pırtık brandanın üzerinde dolaşmasına yol açmıştı. Yağmur
neredeyse durmuştu ve ay, sanki fırtınanın gerçekten dindiğinden emin
olmak istercesine bulutların arasından utangaç bir şekilde göz kırpmaya
başlamıştı

ve dışarı çıkmak güvenliydi. Darbenin parçalamadığı devasa kirişlerden
parçalanmış sancaklar dalgalanıyordu,

Siyah tarlalarında dans eden kızıl ejderhalar kurumuş kan rengine
bürünmüştü. Devasa bir taş ocak, uzak köşeyi taçlandırıyor.

El oyması şöminesi örümcek ağılarıyla örtülü.

Gwendolyn halin içine doğru sürüklenirken, kendisini bu mekâna
dadanmış olması muhtemel hayaletlerden bile daha önemli hissediyordu. O
yapabilirdi

Neredeyse kahkahalarının yankılarını duyacaktım, kadehlerini
kudretin şerefine kaldırırken sesleri şarkıya dönüşüyordu.

bir zamanlar MacCul ough Klanı olan görkem.

Bu hayalden kurtuldu. Ona musallat olan o uzun zaman önce ölmüş savaşçıların hayaletleri değil, bir kadının hayaletiydi.

bir zamanlar bu cereyanlı hal'i bir yuva haline getirmek için çabalamıştı. Gwendolyn, MacCul ough'un karısını şişman, iyi huylu bir ruh olarak hatırlıyordu.

Çok gülen ve tek oğluna tapan bir kadındı. Tatlı kadınsı dokunuşu her yerdeydi. Süslü yaldızlarla çerçevelemiş bir kanepe

Paramparça bir aynanın altında, yıpranmış ipek minderlerinden pamuklu kumaşlar dökülen bir skrol çalışması duruyordu. Kasvetli duvar halıları yerine,

bir zamanlar pembe ve mavinin ruhani pastel tonlarında Fransız ketenleriyle süslenmişti. Yivli bir Korint sütunu devrilmişti.

yağmur suyu birikintisinde yan yatmış.

Gwendolyn halden geçerken kırık çanak çömleklerden oluşan bir tarlada ilerlemek zorunda kaldı. Bir çömlek parçasını almak için eğildi.

ince porselen, başparmağını parlak yüzeyinde gezdirdi. Hayatını böyle güzel şeylerin özlemiyle geçirmişti ve

yıkımlarının ve temsil ettikleri hayallerin kırık parçalarının yasını tutmaktan kendini alamadı.

Elinde çeviriyordu ki ayağı bedensiz bir kafaya çarptı. Neredeyse çığlık atacaktı.

avludaki heykelin mermer başı olduğunu fark ederek- Afrodit, biçimli dudakları hem acıyan hem de alay eden bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

İşte o zaman onu gördü.

Her zamanki gibi gölgeler içinde oturuyordu. Ama bu gece, gölgeler bile onu saklamaya yetmemiş gibi görünüyordu. Yere yığıldı

Uzun maun bir masanın ortasındaki sandalyeye oturmuş, başını kollarının arasına gömmüştü. İçinde bir santimden az viski bulunan kristal bir sürahi

Dibinde kalan gümüş bir çıra kutusu ve yakmaya zahmet etmediği bir mumla birlikte önünde duruyordu. Hiç giysi giymemişti.

Ceket ya da yelek, sadece kolları dirseklerini dikkatsizce geçmiş beyaz bir gömlek. İnce ketenin üzerine yapışmasından

Gwendolyn, güçlü omuzları, tüm kas ve sinirleri ortaya çıkan adamın iliklerine kadar ıslanmış olması gerektiğini tahmin etti.

Onun varlığından habersizdi. Yapması gereken tek şey parmak ucunda uzaklaşmaktı ve ondan sonsuza dek kurtulacaktı. Ama ondan önce

Tam dönüp bunu yapacaktı ki, uzaklarda gök gürledi ve sert kasları ürperdi.

Daha ne yapacağını anlamadan Gwendolyn onun yanına geçmiş ve elini nazikçe onun elinin üzerine koymuştu

Omuz.

Ona bakmadan başını kaldırdı ve yağmur suyu damlacıkları saçtı. "İyi akşamlar, Bayan Wilder."

"Tupper olmadığını nereden biliyorsun?"

"Tupper karanlıkta bana gizlice yaklaşmaması gerektiğini çok iyi biliyor. İstemeden de olsa boğazı kesilebilir." Gwendolyn Swal borçluydu.

"Ama yine de onun boğazı seninki kadar güzel değil."

Viski henüz konuşmasını bulanıklaştırmamıştı ama kırılmış sessiz harfleri ve düz sesli harfleri yumuşatmış, kelimelerine

silahsızlandırıcı bir eğim. Kadın elini adamın omzundan çekmeden, adam elini yakalayıp sıkıca tuttu, başparmağı elinin üzerinde gezindi.

Avuç içi. "Elleri de o kadar yumuşak değil. Belki de sen sadece bir rüyasın," diye mırıldandı elinin tersini yanağına sürterek.

"Rica etsem, o huysuz Bayan Wilder'ın yüreğinde, rüyalarımda yumuşak elleri ve sevecenliğiyle yanıma gelecek kadar merhamet var mıdır?"

"Cildin uyku kokuyor mu?"

Dokunuşundan yayılan lezzetli sıcaklık Gwendolyn'in daha da dikenli hissetmesine neden oldu. "Sarhoşken erkeklerin sersemler rüya görebilir."

Ejderha sertçe güldü. "Belki de sen bir rüya değil, bir hayaletsin. Kalenin beyaz leydisi beni uyarmak için gönderdi.

Sonsuz ruhuma mal olmadan önce burayı terk et." Başını çevirip ona baktı, yüz ifadesi gölgeler tarafından maskelenmişti. "Ah,

Ama her zaman pratik olan Bayan Wilder muhtemelen hayaletlere inanmıyordur, değil mi?"

Kendi rüyasını bu kadar kesin bir şekilde yankıladığı için sinirlenmişti, Gwendolyn yumuşak bir sesle, "Eskiden öyle olmadığını düşünürdüm. Ama böyle bir yerde durduğumda o kadar da emin olamıyorum."

Adam elini bırakıp ayağa kalktığında ve ocağın daha derin gölgelerini aradığında garip bir şekilde yoksunluk hissetti. Nemli chil

Hal onun kemiklerine sızmış gibiydi.

Parçalanmış kirişlere baktı. "O gece nasıl hissetmiş olabileceklerini hiç merak ettiniz mi? İçlerinden biri tarafından ihanete

Kendileri. Kendilerini koruyacaklarına güvendikleri kişiler tarafından terk edilmişlerdi. Yapabildikleri tek şey karanlıkta kendi yetersiz

silahlarınızı kuşanın ve ilk top mermisinin gökyüzünden düşmesini bekleyin."

"Bonnie Prince Charlie ile birlikte gecenin karanlığında kaçabilirlerdi," diye hatırlattı ona, sık sık merak ettiği gibi neden kaçtıklarını sadece bunu yapmamıştı.

Kıkırdaması çok az mizah içeriyordu. "Bu onların hayatlarını kurtarabilirdi ama değerli gururlarına mal olurdu." İzini sürdürdü işaret parmağıyla şöminenin üzerine kazınmış sloganı okudu. " 'Yanlış ya da doğru...' "

" ' . . . a MacCul ough always stands to fight,'" diye bitirdi Gwendolyn onun yerine. Sloganı okumasına gerek yoktu. Onun Nefret dolu sözler kalbine kazındı.

"Sence çocuklar var mıydı?" diye sordu hafifçe, parmağını şöminenin üzerindeki kalın toz tabakasında gezdirerek.

Şimdi ay ışığından saklanmaya çalışarak arkasını dönen kişi Gwendolyn'di. "Bir çocuk vardı. Bir oğlan."

"Sadece bir tane. Bu alışılmadık bir durum, değil mi? Bu dağlı lordların tavşan gibi ürediğini sanırdım."

Gwendolyn başını salladı. "Karısı ona sadece bir çocuk doğurabildi. Ama çoğu erkeğin aksine, hiçbir zaman

ona. Bunun yerine, ona en nadir ve en değerli hediye vermiş gibi davrandı; bir oğul. Klana liderlik edecek bir varis.

o gittikten sonra." Sesi bir mırıltıya dönüştü. "Vil ager'ların onun kaybından sonra kendilerini toparlayabildiklerini sanmıyorum."

Ejderha homurdandı. "Bana Bal ybliss'in iyi insanları hakkında anlattıklarına bakılırsa, kimsenin onun için gözyaşı döktüğünü sanmıyorum."

Gwendolyn yüzünü ona dönmek için döndü. "Ben yaptım!"

Onun sessizliğine dayanamayarak bir pencerenin sivri uçlu kalıntılarına doğru sürüklendi. "O öldüğünde çocuktan biraz daha küçüktüm,

Ama sanırım o zaman bile ona yarı aşıktım." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Öyle değil mi, böyle bir delikanlının

"Benim gibi harika, beceriksiz bir kız için bir düşünce ayırır mısın?"

"Tek yanılığınız, kendisi de bir çocuktan biraz daha fazlası olan birine aşık olduğunuzu düşünmenizdi."

"Ah, ama siz onu tanı mıyordunuz. Oldukça sıra dışı bir delikanlıydı; güçlü, nazik ve asil. O zaman bile ne olduğu belliydi.

büyüyünce nasıl bir adam olacağını."

Ejderha'nın sesi garip bir şekilde bastırılmıştı. "İyilik timsali, hiç şüphesiz, ezilenleri yüceltmeye, insanları korumaya

Masumların erdemi ve zor durumdaki genç kızların kurtarılması."

"Beni bir kez kurtardı. Ama ben gururlu ve inatçıydım ve ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek yerine, onu aşağıladım. I

bunun onu canlı olarak son görüşüm olacağının farkında değildim."

Avlunun paramparça olmuş kalıntılarına baktı ama onun yerine ağlayan vil ager'larla kaplı güneşli bir yol gördü.

Tırnaklarını meşe ağacının gövdesine geçirdiğinde sert kabukları, ölümü müjdeleyen boruların kederli feryadını duydu.

tüm rüyalarının. "Cesedini tepeden aşağı taşıdıklarını gördüm. Aynı ağaçta saklanmış ve onun ata binişini izlemiş olmalıyım.

O geçitten daha önce yüzlerce kez geçmişti, ama son seferinde midillisinin sırtına yüzüstü düşmüştü. Onlar

onu her zaman gururla giydiği tartana sardı."

Gwendolyn gözyaşlarının tıpkı o gün olduğu gibi sessizce yanaklarından süzölmeye başladığının farkındaydı. Farkında olmadan

Dragon ona doğru iki adım atmıştı, parmakları iki yanında çaresiz yumruklar halinde kıvrılmıştı.

Gwendolyn elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi ve yüzünü ona döndü.

Tökezleyerek döndü ve iki elini şöminenin üzerine koydu. "Beni şimdi terk etmenizi öneririm Bayan Wilder. Yalnızım ve

Sarhoş. Sadece birkaç saattir sarhoşum, ama çok uzun zamandır yalnızım, bu da beni pek uygun bir arkadaş yapmıyor.

gecelikli bir bayanla hayaletleri tartışmak."

Gwendolyn onun bu itirafı karşısında şaşkına döndü. Yalnızlık acısının, yalnızlık çekenlere mahsus olduğunu sanıyordu.

Güzel kız kardeşleri olan sade kadınlar.

"Peki nereye gitmemi önerirsiniz, Lord Dragon? Hücreme geri mi döneyim? " "Nereye gittiğin umurumda değil," diye çıkıştı. "Dışarıda olduğu sürece

gözümün önünden."

Gwendolyn, hal'e doğru gelen başka bir top mermisi olsaydı gidemezdi.

Ejderha'nın zırhı içindeki adamı görmesini sağlayabilir.

"O zaman vil çağına geri döneym mi?" Ona doğru bir adım daha attı, alaylarıyla onu ay ışığına çekmeyi düşünüyordu.

"Onlara vahşi Ejderhalarının bir insandan başka bir şey olmadığını söylemeli miyim? Başkalarını kendisinden korkutmaya çalışan, ama kendini gizleyen bir adam.

çünkü kendisinden onların korkabileceğinden çok daha fazla korkuyor."

"Onlara canın ne istiyorsa onu söyle," diye homurdandı, eklemleri şöminenin maununa karşı bembeyazdı.

Gwendolyn yaklaştı, elini kaldırdı ama adamın sırtının inatçı genişliğine dokunmaya cesaret edemedi. "Onlara şunu da söylemeliyim ki

Bana iyilikten başka bir şey göstermedin mi? Paçavralarımı bir prensese yakışır giysilerle değiştirdiğini mi? Beni yemeye zorladın

kendimi açlıktan öldüreceğim bir zamanda? Bakire kurbanlarını yemeyi reddettiğin için mi?"

Arkasını döndü. "Bunu düşünmediğimi sanmayın. Şu anda da düşünmediğimi sanmayın!"

Gözlerinde açlık parıldıyordu ama ellerini kızın üzerine koymadı. Onu dokunmaya iten şey, her şeyden çok buydu.

Parmak uçlarını yüzüne götürdü. Kadın yüz hatlarını nazikçe incelerken adam hırıltılı bir şekilde nefes aldı; yara izini, yanığı, korkunç

Onu karanlıkta yaşamaya iten ve hem kendi gözünde hem de dünyanın gözünde bir canavar olarak damgalayan deformasyon.

Hem güçlü hem de pürüzsüz bir kaşı okşamak için ipeksi bir tutam saçı hafifçe kenara çekmek zorunda kaldı. Kaşları kalındı ve

hafifçe kavisli, kirpikleri avucuna değen tüyler kadar yumuşaktı. Elmacık kemiğinin kavisini burnunun sert çizgisine borçluydu.

Parmak boğumları, bir günlük sakalın hafifçe uzattığı çenesini okşamak için kıvrıldı. Parmak uçlarını fırçalamak için uzanıyordu

bileğini yakalayıp inlediğinde dudaklarına yapıştı.

Onun elini savurmasını bekliyordu, parmak uçlarını dudaklarına götürüp bir öpücük kondurmasını değil. Dudakları sertti,

ama yumuşaktı. Öpüşmelerinin şefkatli aciliyeti, damarlarında eriyen kavurucu bir tatlılık gönderdi.

Onu omuzlarından yakaladı ve karanlığın içinde kendine doğru çekti. "Kendini bana feda eder misin, Gwendolyn?

Dönüştüğüm bu zavallı hayvanı kurtarmak için kendini feda eder misin? "

Gwendolyn onun yüzünü oluşturan gölgelere bakarken garip bir sakinlik çöktü üzerine. "Bir keresinde bana ne söylediğini

"Seni hayvandan insana dönüştürmek için yapmam gerekeni yaptım."

Bir elini ensesine dolayarak onu aşağı çekti ve ağzını nazikçe onunkine bastırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

EJDERHA, Gwendolyn'in öpücüğünün armağanını özümsemek için mücadele etti.

Ona yalan söylediğini itiraf etmek için artık çok geçti.

Öpücüğünün daha öncekilerden çok daha tehlikeli bir büyü yapabileceği konusunda onu uyarmakta geç kalmıştı. Onun yerine onu evcilleştirdi, öpücüğü onu vahşileştirdi. Onu öpmek için vahşi. Ona dokunmak için vahşi.

Onu almak için çıldırıyordu. Titreyen nefesini içine çekerken

Ağzı onunkinin altında olgunlaştı, dudakları artık karşı koyacak gücü olmayan bir davetle ayrıldı.

Onu korkutmamak için kendini tutarak kollarını ona doladı ve dilini nemli dudaklarında gezdirdi.

ağzının sıcaklığı. Masumiyet ve açlık tadı vardı ve öpücüğünü daha etkileyici kılan da tam olarak bu utangaç şevkti

herhangi bir fahişenin okşamasından daha fazla.

"Benim tatlım... benim masumum," diye fısıldadı ağzının kenarına. "Sen bir rüyasın, değil mi? Gelmiş bir rüya doğru."

Gwendolyn, Ejderha'nın bu kadar nazik olabileceğine asla inanmazdı. Ağzı Gwendolyn'in çenesinin kıvrımlarında gezindi,

Karınçalanan bir zevk izi bıraktı. Yanağındaki gamzeyi öptü, sonra da boğazındaki çukuru aradı.

Ağzını onunkine geri verdi.

Bu, dudakların iffetli bir şekilde birbirine değmesi, nefeslerin buğulu bir şekilde birbirine karışması değildi. Bu, ölümün kendisi kadar tatlı ve karanlık bir öpücüktü. O

Gwendolyn düşmemek için adamın gömleğinin ön kısmına yapışmak zorunda kaldı. Belki de

içen oydu, ama sersemleyen oydu, viskinin tadından çok onun çığ şefkatiyle sarhoş olmuştu.

Dilini. Nefes alış verişini kendisinininki kadar düzensiz olsa da, ejderhanın kalbinin altında güçlü ve doğru attığını hissedebiliyordu.

Avucunun içinde.

O büyüleyici genç kızı kırmadı, sırtını masaya dayadığında bile kırmadı. Gwendolyn onu cezbetmeyi düşünmüştü.

Ay ışığına doğru. Adamın onu gölgelerin derinliklerine sürükleyeceğini ya da onunla birlikte gideceğini hiç hayal etmemiştii merakla, hatta hevesle.

Masa kadının sırtına bastırdı; adam kendini kadının yumuşaklığına bastırdı ve bir kez ve herkes için onun

canavar, ama sadece bir adam. Onu umutsuzca isteyen bir adam.

"Sen lanet olası küçük bir aptalsın. Sana söylediğimde gitmeliydin," diye homurdandı onu kendine daha sıkı çekerken bile.

"Sen lanet olası küçük bir aptalsın. Sana söylediğimde gitmeliydin," diye homurdandı onu kendine daha sıkı çekerken bile.

Gwendolyn körü körüne onun yüzüne uzandı, boğuk sitemini dokunuşundan bile daha dayanılmaz buldu. Dudaklarını sıyırdı

kalbinin zaten düzensiz olan ritmini ikiye katlamasına neden olan bir okşamayla ileri geri fırçaladı.

Geceliğinin boğazındaki saten kurdeleleri çözmeye başladı.

Gwendolyn, kumaşı aşağı doğru çekerek omuzlarını

ortaya çıkaran adamın ellerindeki titremeyi hissetti.

"Çok yumuşak bir tenin var," diye mırıldanarak parmaklarını onun kol kemiğine dokundurdu.

"Şişman kızlar genellikle böyle yapar," dedi ona, yanan yanağını göğsüne bastırarak. "Bu kadar çok şeye sahip oldukları için tesellileri "

Yüzünü ellerinin arasına aldı, sesi de dokunuşu kadar şiddetliydi.

"Eğer kadınlar arasında bir tanrıça değilsen, o zaman neden

Şuradaki Afrodite senin ortaya çıkma ihtimalin karşısında kıskançlıktan yeşile mi dönüyor?"

Gwendolyn titreyerek güldü. "Bunun sadece yosun olmadığına emin misin?"

Ejderha öfkeli kıkırdamasını bastırmak için yüzünü kadının boğazına gömdüğünde, neredeyse

onun teslimiyetçi yumuşaklığının hayatındaki tüm boşlukları doldurabileceğine inanıyordu. "Eğer benden gelen övgülere inanmayacaksan ballı dil, onu başka bir amaçla kullanmam gerekecek."

Adam tam da bunu yaparken Gwendolyn boğazının derinliklerinde inledi ve ballı dilini dudaklarının arasında bir ritimle kaydırıldı.

Kalenin altındaki kayalara çarpan denizin sesi kadar eskiydi. Adam, ellerini bir elmacık kemiğiyle doldururken içinden hınzırca bir heyecan geçti.

Göğüslerinin yumuşaklığı, başparmaklarıyla meme uçlarını okşayarak geceliğin gevrek çimenleri arasında sert bir şekilde dikkat çekiyordu.

Kadın adamın ağzına doğru soludu; adam da kadınıninkine doğru inledi. Ejderhanın nefesi onu dolduruyor gibiydi, alev dilleri bir ateşi tutuşturuyordu.

Kulaklarındaki uğultunun arasından, onun adını bir büyü gibi mırıldandığını duyabiliyordu.

Diğer eli geceliğinin eteğinin altından süzülüp okşamak için oyalanırken teslimiyetini inlemekten başka bir şey yapamadı.

dizinin iç kısmındaki bebek yumuşaklığındaki teni. Onu pencereden kurtardığı sabahtan beri Gwendolyn ona büyük özen göstermişti.

geceliklerinin altına bir çift don giymek için. Şimdi o ince ipek tabakanın, geceliğinin altına gireceğine inanmakla ne kadar aptallık ettiğini anlıyordu.

onun erdemini koruyacaktı. Onun gibi bir adama engel olmaktan çok cazip geleceklerini bilmeliydi.

Ejderha.

Adamın hırıltılı nefes alışını duyana kadar, kalçalarının yarığındaki ipek yarığı hatırlamadı. Onlar gibi

Fırçalanmış buklelerinin becerikli, aristokrat parmakları, artık inkar edemeyeceği bir arzuyla nemlendi, kalçaları gevşedi ve onu davet etti

-Hayır. Karanlık büyüsünü onun üzerinde kullanması için ona yalvarıyor.

Demek buydu, diye düşündü Gwendolyn, başı çaresizce omuzlarına yaslanmak üzere geriye düştü. Bu kutsal olmayan bir coşkuydu.

Nessa ve Kitty masumiyetlerini ve gururlarını takas etmişlerdi.

Ağzını öpücüklere boğdu, bir yandan da onu okşuyordu.

ve baldan daha tatlı bir nektarla kayganlaşana kadar onu okşadı. Ancak o zaman başparmağını

buklelerinin ortasındaki tomurcuğu şişirdi. Ancak o zaman bir parmağını daha önce hiç bilmediği ağrıyan deliğin derinliklerine bastırdı.

Bir erkeğin dokunuşu.

Gwendolyn onun eline doğru eğildi, zevk, sonu yokmuş gibi görünen parıltılı bir çağlayan halinde içinden yayıldı.

Ne olduğunu bilmediğini dehşetle hatırlamadan önce neredeyse onun adını haykıracaktı.

O bir yabancıydı. Karanlıkta, yüzü gölgelerle maskelenmiş ve eli eteğinin üzerinde ona doğru yaklaşan bir yabancı.

Birdenbire utançtan hasta olduğunu hisseden Gwendolyn, adamın göğsünü itti. "Hayır," diye bağırarak onun kucağından ayrıldı.

Gölgelerin tam kıyısında durarak ona borçlandı. "Ne oldu?
Seni zorlayacağımı mı sandın? Tanrı aşkına
Gwendolyn, *ben* bile o kadar canavar değilim!"
Gwendolyn kanepenin koluna tutunmuş, nefes alıp verişini düzene
sokmaya çalışıyordu. Onun önünde ağlamak istemiyordu; o bir
Glynnis ya da Nessa gibi güzel bir ağlayıcı. "Anlamıyorsun. Sorun sen
değilsin.

Benim!" Başını öne eğdi. "Seni uyarmalıydım.

Ailemdeki kadınların hepsinde korkunç bir beden zayıflığı var gibi
görünüyor."

Rahatlamış bir kahkaha attı. "Oh, öyle mi? Seni temin ederim ki
tatlım, az önce yaşadığın şey tamamen normaldi.

Bunda korkunç bir şey yoktu. Ne senin için ne de benim için."

Gwendolyn dönüp ona baktı. "Şehirdeki erkeklerin kız kardeşim Nessa
hakkında ne dediklerini biliyor musun? 'Kendine iyi bak

"O Wilder'ın eteklerini kaldırdığında, altında başka bir delikanlı
bulabilirsin. Göz kırıyorlar ve birbirlerini dürtüyorlar

"Sırt üstü yatan bir Wilder kızından daha güzel ne olabilir biliyor
musun? Neden, dizlerinin üstünde!" " Ejderha izledi

Gölgelerin içinden, durgunluğu tekinsiz. "Nessa eskiden sahip
olabileceği hiçbir şey kalmayana dek kendini ele verdi.

oldu. Ve şimdi en küçük kardeşim Kitty de aynı yola girdi. Ama ben
öyle olmadığımı kanıtlamışken onu nasıl kınayabilirim?

ikisinden de farklı! Bana öpücükler ya da övgüler yağdıran gümüş
dilli bir hayduta kendimi sunmaya hazırım.

Tenimin yumuşaklığı."

Uzun bir süre sessiz kaldı - Gwendolyn'in sözleriyle onu yaralayıp
yaralamadığını merak etmesine yetecek kadar uzun bir süre. "Ve sadece

Kendini başka kaç tane gümüş dilli düzenbaza teklif ettin? " Gwendolyn
bir an için soruyu düşündü ve bir hıçkırığı geri çekti.

"Hiçbiri. Sadece sen."

"Sen tam bir küçük sürtüksün, değil mi?" dedi hafifçe. "Sana tarifsiz
özgürlükler verdiğimi inkâr edemezsin!"

"Ben olsam onlara ağza alınmayacak şeyler demezdim," diye cevap verdi,
öfkesi sesindeki kırılmış kenarı geri getirerek. "Önce seni öpmeme izin
verdin

Ağızına. Sonra geceliğinin üzerinden o enfes göğüslerine dokunmama
izin verdin. Ve sonra parmaklarımı koymama izin verdin-"

"Kesin şunu!" Gwendolyn onun kasıtlı alaylarına dayanamayarak ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Bunu yapmana nasıl izin

Yüzünü bile görmemişken bunların hiçbirini yapamaz mıyım? Adını bile bilmiyorken?"

"Bu doğru olabilir," dedi sessizce, "ama bir an için kalbimi bildiğine yemin edebilirdim."

Gwendolyn'in göğsü gözyaşlarını bastırma çabasıyla titredi. Onun kollarına koştuktan başka bir şey istemiyordu,

Ama o da en az onun kadar ay ışığına ve gölgelere hapsolmuştu. Kimliğini açığa çıkarmayı reddettiği sürece

Onları ayıran zemin, kuleyi denizden ayıran hiçlik uçurumu gibi aşılamaz olarak kalacaktı. Korku dolu

Yine de deneyebileceğini düşünerek arkasını döndü ve halden kaçtı.

Açık kapıdan süzülen ay ışığı onu özgürlüğe doğru çağırıyordu.

Gwendolyn merdivenlerden yukarı koşarak Ejderha'yı gölgeleriyle baş başa bıraktı. Ejderhanın büyük halden fırladığını ve güneşe meydan okuduğunu görmemişti.

peşinden gelmek için ışık. Hıçkırıkları duyduğunda onun duvara yaslanıp ellerini saçlarında gezdirdiğini de görmedi.

kalenin en yüksek yerlerinden yankılanıyor.

On Beşinci Bölüm

"TANRI'NIN SÜNNET DERİSİ!" Izzy, kirli geceliklerle dolu bir leğeni mutfak masasının üzerine çarparak borçlandı.

Kitty irkildi ve Glynnis, bayat şekerli bisküvi ve çaydan oluşan kahvaltısını, gelen kirli suyun yolundan çekip aldı

leğenin kenarından akıyordu. Ocağın üzerinde uyuklayan tazi, hizmetçinin alnındaki gök gürültüsü bulutuna şöyle bir baktı ve odadan kaçtı.

Kitty ve Glynnis endişeli bakışlar attılar ama Izzy leğenin içindekileri dökerken akıllıca dillerini tuttular

ızgarada tütmede olan büyük demir çaydanlığın içine attı. İçinden küfretmeye devam ederek tahta bir kaşık aldı.

ve çamaşırları karıştırmaya başladı, vahşi gözlü bir cadı gibi bir yığın zahmet ve bela hazırlıyor gibi görünüyordu.

Nessa mutfağa sürüklenerek geldi, saat onu geçmesine rağmen uykusuzluktan gözleri şişmiş ve kararmıştı.

Sabah. "Tanrı aşkına Izzy, böyle bağırıp çağırmak zorunda mısın? Ölülerini uyandırmaya yetiyor."

"Ölü p'r'aps, ama sen değil." Izzy kaşığı ona sallayacak kadar uzun süre sudan çıkardı. "Ve her türlü hakka sahibim.

bel ow and bang. Sen ve Kitty bütün gece erkeklerle dans ettikten sonra sürünerek içeri girdiğinizde ben şafakta ayaktaydım."

Kitty kızarıırken Nessa bir sandalyeye çöküp gerindi ve bu zarif hareketten yararlanarak bir bisküvi çaldı.

Glynnis'in tabağı. "Şu anda ilgilendiğim tek delikanlı Lachlan olduğu için, bu *erkek* halk olurdu."

Hizmetçi kadın gözlerini devirdi. "Her seferinde bir adam, belki. Ama hemen arkasında her zaman bir başkası vardır."

"Nessa'nın aksine," diye belirtti Glynnis, "ben oldukça sadık olabilirim. İki kocamın da yatağından bir kez bile ayrılmadım."

"Büyük olasılıkla onları öldüren de bu oldu," dedi Izzy. "İki yaşlı adam, bir düzine çemberli delikanlının işini yapmaya çalışıyor."

Nessa kahkahalarla gülerken, Glynnis burnunu çekti ve bisküviden zarif bir parça ısırdı. "Belki de yanıma

kendi kulübelerimden birinde kahvaltı ediyorum, Izzy. İçerideyken seninle kibarca konuşmaya çalışmanın bir anlamı yok.

böyle bir huysuzluk."

Izzy kaşığını cevize vurdu. "Eğer gece gündüz bu malikanede kilitli kalsaydın sen de çok sinirli olurdun genç bayan.

o aptal babanla. Kız kardeşin bunca yıl buna nasıl katlandı anlamıyorum. Onun yerinde olsaydım, Ejderha'ya yalvarırdım.

Ben!"

Kitty yumuşak bir sesle, "Babam beni annemle karıştırdı," demeden önce Gwendolyn'in anısına bir anlık kasvetli bir sessizliği paylaştılar.

Dün. Sürekli eteklerime yapıştı ve onu affetmem için yalvardı."

"Öyle de yapmalı," diye tersledi Izzy, "çünkü o zavallı yarattığı öldüren kendi açgözlülüğüydü."

Üç kız da dönüp Izzy'ye baktı, hizmetçinin ağzından daha önce hiç böyle bir şey duymamışlardı. Zor bir şey için

O anda, kızarmış yüzü ateşin sıcaklığından daha fazla bir şeyle kızarmış gibiydi.

Bakışlarını kaçırdı ve çamaşırları yeniden şiddetle karıştırmaya başladı. "Sadece gidip bir oğul bulmaya çalışması gerektiği için ona. Bütün bunlardan sonra, hangi erkek sizinle yetinmek istemez ki?" "Hangi erkek?" Kitty tabağını iterek mırıldandı.

Glynnis endişeli bakışlarını en küçük kız kardeşine çevirdi. "Seni rahatsız eden ne, kedicik? Günlerdir surat asıp duruyorsun. Bu senin gibi."

"Üremiyorsun, değil mi genç kız?" Nessa Kitty'nin elini okşamak için uzanarak sordu.

Izzy inledi. "Buralarda ihtiyacımız olan tek şey bu. Silinecek bir kış daha." Kitty elini kız kardeşininkinden çekti, kara gözleri alev alev yanıyordu.

"Tabii ki üremiyorum. Nasıl olabilirim ki?

ilk aylık kursumda bana bunu nasıl önleyeceğimi öğretti?"

Nessa sandalyesine oturup kendine bir fincan çay doldurdu ve kız kardeşine dikkatle baktı. "Ve sanırım sen de

Bunun için minnettarım."

"Bana yararlı bir şeyler öğretebilecekken neden öğreteyim ki? Çorap onarmak, gümüş parlatmak ya da bir adamın evi."

"Güven bana Kitty," dedi Glynnis, kusursuzca alınmış bir kaşını kaldırarak. "Bir erkeği nasıl idare edeceğini bilmen ev halkı."

"Evet," diye onayladı Nessa. "Çoğu erkeğin parlatılmasını istediği gümüş değil."

Kitty daha da sertleşti. "Belki de her erkek *bununla* ilgilenmiyordur." Glynnis, Nessa'yla bilmiş bir bakış alışverişinde bulundu. "Eğer kalbi atıyorsa, ilgileniyor."

"Sakın bana cazibene karşı koyabilecek bir erkekle tanıştığını söyleme!" Nessa alay etti.

Kitty'nin öfkesi yatıştı. "Belki de bende hiç olmadığını düşünüyordur," diye mırıldandı çay fincanına kederli kederli bakarak.

Glynnis uzanıp onun saçlarını okşadı. "Saçmalama. Herkes senin dünyanın en güzel kızı olduğunu biliyor.

Bal ybliss!"

"Ve bunu itiraf etmenin onun için kolay olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun," diye ekledi Nessa, ablasına kedigil bir gülümseme vererek.

Glynnis dikkatini Kitty'ye vermeden önce burnunu Nessa'ya doğru kırıştırdı. "Gidip aptalca bir şey yapmadın,

Öyle mi, tatlım? Aşık olmak gibi mi?"

Kitty acıklı bir feryat kopararak çay fincanını bir kenara itti ve başını kollarının arasına gömdü. "Ah, ben neden

Ejderha'ya yedirdikleri kişi miydi?"

"O azgın yaşlı Ejderha seni neden istesin ki?" Glynnis onu neşelendirmeyi umarak haykırdı. "Onun tek iştahı

Bakireler!"

Izzy homurdanırken ve Nessa Glynnis'in neşeli kahkahalarına katılırken, Kitty gözyaşlarına boğuldu, ayağa fırladı ve koşmaya başladı odadan.

Kız kardeşleri onun ardından bakakaldı, kahkahaları azaldı. "Bundan ne anlam çıkarıyorsun?" Nessa kaşlarını çatarak sordu.

Glynnis ayağa kalkarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi acımasızca. "Ama öğrenmeye niyetliyim."

Ejderha sırtını Weyrcraig Kalesi'nin zirvesindeki taş merlonlardan birine dayamış oturuyordu. O yapamadı

En son ne zaman doğan güneşin dalgalara altın rengini verişini izlediğini ya da güneyden gelen bir meltemin alnında oynadığını hissettiğini hatırlıyordu. O

yüzünü güneşe döndü, onun zarafetiyle yıkandı.

Dün geceki fırtına dünyayı tertemiz yıkamış, yeni doğmuş bir bebek gibi taze ve saf kokmasını sağlamıştı. Tek dileği kendi günahları bu kadar kolay temizlenebilirdi.

Gözleri kapalıyken bile Gwendolyn'in ay ışığında durduğunu görebiliyordu; saçları altından bir hale gibi dağınıktı ve

Ona verdiği zevk yüzünden yanakları kızarmıştı. Sanki evin tavanına resmedilmiş yarı tanrıçalardan biri

kule yeryüzüne yuvarlanmıştı. Ama bu tür armağanlar ölümlü insanların eline geçmemeliydi.

Özellikle de onun gibi bir adam için.

Kollarından kaçan Gwendolyn'in gözlerindeki yaralı utancı hatırlayarak ellerini kaldırıp onlara baktı. Hatta

zevk vermeye çalıştıklarında, sadece acı getirdiler.

Garip bir öksürüğün eşlik ettiği boğuk bir ayak sesi, artık yalnız olmadığı konusunda onu uyardı. "Gwendolyn'i kontrol etmeye gittiğimde

Az önce," dedi Tupper usulca, "panel aralıktı. İlk başta düşündüm ki..." "...onu yatağında bulacağınızı sandım," diye bitirdi Ejderha.

arkadaşına alaycı bir bakış attı. "Şöhretimi lekelemek istemem ama baştan çıkarma gücüm eskisi gibi değil."

"Eğer bu doğruysa, o zaman neden kaçmadı?"

"Neden ona sormuyorsun? "

"Onu uyandırmak istemedim. Yanaklarındaki gözyaşı lekelerinden ağlayarak uyuduğu sonucunu çıkardım."

Ejderha'nın öfkesi alevlendi. "Sorun ne, Tup? Vil ager'lara eziyet etmekten sıkıldın mı? Onlar yeterince spor yapmıyor mu?"

Sen mi? "

"Aslında," dedi Tupper, bir ayağını merlonların arasındaki taş mazgala dayayarak, "onların maskaralıklarını oldukça

Eğlenceli. Yaşlı Hay Nine yatağına uzandı çünkü boru sesimin onu almaya gelen bir ölüm perisinin feryadı olduğuna inanıyordu.

Ruh. Demircinin oğullarından biri, tamircinin oğullarından biriyle yumruk yumruğa kavga etti çünkü her ikisi de diğerinin

MacCulugh'a ihanet eden babasıydı. Ve Ian Sloan sarhoşluktan uyandığında neredeyse karısını vuruyordu.

ve onu Ejderha sandı." Tupper gözlerini devirdi. "Ya da öyle iddia ediyor."

"Bal ybliss'in iyi insanlarıyla oldukça samimi olmaya başladın, değil mi? " dedi Ejderha, arkadaşının yüzünü inceleyerek.

Tupper kızardı. "O bin poundu başka nasıl bulabilirim ki?"

Ejderha denize geri döndü. Dün gece tüm korkunç planlarının geri çekildiği bir an olmuştu

Gwendolyn'in öpücüğünün şefkatli tatlılığından önce gölgelerin içine.

Ama o an, Gwendolyn'in öpücüğünden aldığı zevk kadar

paylaşmışlardı. Ona sunacak bir geleceği yoktu, sadece bir geçmişi vardı.

Gözleri kayalık sahilden aşağıya doğru yuvarlanan bir gulun izlediği yolu takip ediyordu. "Gemi bir girintide demirlemiş durumda.

o kayalıklar, biliyorsun. Bizi buradan götürmek için işaretimi bekliyorum."

"Ah, ama hiç acele yok, değil mi?" Tupper kekeledi. "Ne de olsa vil ager'lar çatlama belirtileri göstermeye başladılar.

Çok aceleci olmamalıyız. Belki de onlara iki hafta daha vermeliyiz...?"

Ejderha ayağa fırladı. "Onlara verecek iki haftam daha yok! Bir gecem daha olduğundan bile emin değilim."

Korkuluk boyunca volta atıyor, rüzgârda savrulan saçlarını alnından ayırıyordu. Tupper'a, o gece yaşananları nasıl açıklayabilirdi?

Uzun zamandır onu koruyan karanlık artık onun düşmanı mıydı? Artık onun gölgelerinde korkusuzca dolaşamayacağını mı? Korku

alacakaranlığın karanlığı çökmeye başlar başlamaz, kendi isteğine ihanet edecek ve kuleye doğru uzun bir tırmanış yapacaktı. Korku

Artık karanlıkta pusuya yatıp Gwendolyn'in uyumasını seyretmekle yetinmeyecek, o yatağa doğru kayacak ve

nefis ağzını ve vücudunu kendi ağzıyla birleştirdi.

Yalan söylememiştii. Onu asla zorlamayacaktı. Ama onu baştan çıkarmak için elindeki tüm şehvetli yetenekleri kullanabilirdi.

onu olduğundan daha da büyük bir canavara dönüştürdü.

Tupper'la yüzleşti. "Vil ager'ları korkutup gerçeği öğrenmen için sana bir gece daha veriyorum. Eğer şansın yaver gitmezse, o zaman bunu kabul edeceğiz.

her şey sefil bir hayattan başka bir şey değildi ve yarın bu lanetli yerden ayrılacağız ve bir daha asla bahsetmeyeceğiz.

Anlaştık mı? "

Tupper'ın omuzları çöktü. "Anlaştık." Neredeyse merdivenlere varmak üzereydi ki dönüp yumuşak bir sesle, "Ona kim olduğunu söyleyebilirsin.

Sen öylesin, biliyorsun."

Ejderha arkadaşına acı dolu bir gülümseme bağısladı. "Eğer bilseydim, bunu yapabilirdim."

Ona kim olduğunu söyleyebilirsin, biliyorsun.

Tupper ay ışığının aydınlattığı çayırda ilerlerken, kendi sözleri onunla alay ediyordu.

Bir kökün üzerinde tökezledi, her santimini hissederek

Babası onu hep sersemlikle suçlamıştı.

Yığılmayı bırakın. Dik dur. Senin yaşadığınız olduğum adamın yarısı kadar bile değilsin.

Belki de babası başından beri onun hakkında haklıydı. Ne tür bir adam başka bir adamın kimliğini ödünç alıp

nemli gözlü bir genç kızı etkilemek? İçini çekti, Kitty'nin ısıltılı gözlerindeki hayranlığın sertleştiğini hayal etmek çok kolaydı

Gerçeği, yani onun sıkıcı bir adamdan başka bir şey olmadığını anladığında küçümsedi.

-Atılğan bir kurt kılığına girmiş zeki bir koyun.

Ejderhanın parıldayan pullarına büründüğünde, etkili ve nüktedan olabilirdi. Bir buket çiçek çırpabilirdi.

arkasından kır çiçekleri çıkarabilir ve Kitty'nin krem rengi yanaklarının kızarmasını sağlayabilirdi. Onun yanında bir yataкта uzanabilirdi.

tatlı otları ve gece gökyüzüne elmas gibi serpiştirilmiş takımyıldızları işaret ederek, aldığı klasik eğitimi

Eton'da edindiği bilgileri hayatında ilk kez iyi bir şekilde kullandı.

Saçları seyrelmiş sade bir İngiliz yerine, onun gözlerinde yansıttığı gizemli yabancı olabilirdi.

çok fazla saçmaladı ve çok kolay kızardı.

Hızla akan bir yanığın üzerinden atlarken botu çil suyuna battı ve dizine kadar ıslandı. Bu adamların ikisi de

Yarın yola çıkacağız, diye düşündü asık suratla ve bunun için kendinden başka kimseyi suçlamamalıydı. Kendini kandırarak

Kitty'ye kur yaparak vil ager'lar hakkında duman tencereleri patlatmaktan ya da vahşi bir kükreme çıkarmaktan daha fazla şey öğrenebileceğine inanıyordu

Ne zaman içlerinden biri gecenin karanlığında kulübesinden fazla uzaklaşsa.

Bu geceden sonra Kitty'yi bir daha görmeyecekse, neden gerçek kimliğini açıklasındı ki? Neden onun romantik

rüyalar? Neden onu paylaştıkları çalıntı anların hatıralarıyla baş başa bırakmıyordu? En azından o zaman bir kahraman olarak kalabilirdi.

Birinin kalbini.

Ta ki Gwendolyn, gemileri denize açıldıktan sonra vil çağına dönüp kız kardeşine onu ne kadar aptal yerine koyduğunu söyleyene kadar.

Tupper tökezleyerek durdu ve ne yapması gerektiğini bilerek gözlerini kapattı

Yap.

Onları açtığında kadın oradaydı, sis bulutları kadar ruhani.

Çiğle ıslanmış çimenlerden yükseliyordu. O giydi

Ejderha'nın pelerini, ilk karşılaşmalarından beri her gece yaptığı gibi ince omuzlarına dökülüyordu.

"Catriona," dedi. "Geldiğine çok sevindim. Sana söylemem gereken bir şey var."

Ona doğru ilerledi, biçimli kalçaları sallanıyordu. "Bana bir şeyler anlatmandan bıktım," dedi kalın bir sesle. "Yaptığın her şey

Geçen hafta boyunca. Bana ne kadar güzel olduğumu söyledi.

Gözlerimin funda üzerindeki çiy damlaları gibi nasıl parladığını söyledi. Dudaklarımın nasıl

gül yaprakları kadar olgun ve pembeydi." Tupper beklenti içinde felç olmuş gibi dururken, kadın onun yanaklarını avuçlarının içine aldı ve

dudakları kendi dudaklarına bir nefes kadar yaklaşıp kadar onu aşağı çekti. "Arkadaşın haklıydı. Çok fazla saçmalıyorsun."

Tupper, ağzının altındaki o etli çiçek tomurcuklanırken inledi, onu sıcak ve karşı konulmaz bir öpücüğe çekti

Küçük, sıkı göğüslerinin ağırlığı göğsüne bastırdıkça şehvetleniyordu. Vücudundaki son kan damlacıkları da

Beyninden kasıklarına kadar, neredeyse onu arkasındaki tatlı kokulu çimen yığına sürüklemesine izin veriyordu. Neredeyse kendini

çok açık bir şekilde sunduğu daveti kabul etti.

Yavaşça uzanıp Kitty'nin ince kollarını onunkilerden ayırmak için sahip olduğunu bildiğinden daha fazla irade gücü gerekiyordu.

Boynunu. Nefesini toparlamaya çalışarak onu kendinden uzaklaştırdı.

Artık onun bir sahtekâr olduğunu kesinlikle anlayacaktı. Gerçek Ejderha sadece bir öpücük yüzünden bu kadar telaşlanmasına asla izin vermezdi.

Kadının yanaklarında parlayan gözyaşlarını görünce dehşete kapıldı.

"Nessa haklıydı, değil mi?"

ağladı. "Benim cazibeme karşı *koyabilirsin!*"

Tupper ona doğru uzandı ama kadın sanki ona vurmuş gibi geri geri kaçıyordu. Adam durdu, kızın kaçmasından korkuyordu.

Hep birlikte.

"İnandığın şey bu mu?" diye sordu bir inançsızlık havlaması çıkararak. "Seni öpmek istemediğim için öpmediğime mi?"

Kitty geri çekilmesini yavaşlattı ama gözlerinde şüphecilik hâlâ parıldıyordu. "Glynnis senin sadece bakirelere karşı iştahın olduğunu söylüyor. Bu

Benim gibi bir kızı asla istemezsin çünkü ben-" Alt dudağını ısırды ve bakışlarını yere kaydırды.

"Glynnis haklı. İşte tam da bu yüzden seni öpmek istemiyorum." Kadının yüzü buruşmadan önce Tupper yaklaşımaya cesaret etti. "I

Seni öpmek istemiyorum çünkü sen beceriksizce okşamalardan ve ay ışığında çalınan öpücüklerden daha fazlasını hak ediyorsun." Bir elini parmak uçlarıyla yanağından titreyen bir gözyaşı damlasını aldı.

"Doğrusu, sana böyle büyük bir onursuzluk yapmak istemezdim. seni karım yapacağım."

Tupper da onun sözlerine neredeyse onun kadar şaşırmıştı. Londra'ya dönmeyi hiç hayal etmemişti.

Highland cennetinden bir parçayı hayatının sonuna kadar saklayacaktı. Kitty'nin şen kahkahalarının ya da onun

Merdivenlerdeki zarif ayak sesleri onun yalnız kasaba evini bir yuva haline getirebilir.

Sinirlerinde garip bir heyecan uğulduyordu. Kitty sanki ayın parlak incisini sürüklemiş gibi ona bakıyordu.

gökyüzünden indirdi ve parmağına taktı.

Omuzlarını geriye attı ve karnını içine çekerek sırtmasını engelleyemedi. "Sanırım seni uyarmaya çalışıyorum,

Catriona Wilder, eğer bir öpücükle namusumdan ödün verirsen, beni dürüst bir adam yapmak zorunda kalacaksın."

Tupper onun yüzünde kendi sevincinin yansımaları görmeyi ummuştu. Ama yanağını avucunun içine almak için uzandığında, hüzünlü bir

Üzüntü onu yaşından daha büyük gösteriyordu. "Sen zaten dürüst bir adamsın," dedi. "İyi bir adamsın. Nazik bir adam. İyi bir adam.

adamım. Bu yüzden senin karın olmaya layık değilim."

Adam onun sözlerini tam olarak sindiremeden, kız gitmek için döndü. Gerçek Ejder onu yakalamak için yeterince hızlı olabilirdi, ama o

Theodore Tupperingham'dı, küçük bir vikontun ağırkanlı oğluydu. Adam beceriksizce onu yakalamaya çalıştı ama kadın çoktan

Sisin içinde eridi ve ona hiçbir zaman tam olarak uymayan boş bir pelerinden başka bir şey bırakmadı.

Kitty ormanın içinde koşarak Ejderha'nın onu çağıran sesinden uzaklaştı. Ejderha'nın onu istemeyeceğine inanmak acı vericiydi.

Bakire olmadığı için, ama yine de onu istediğini öğrenmek daha da acı vericiydi.

Koşarken gözyaşlarını sildi, kızılağaç ve meşe dallarının tokatlarından kaçtı. Gwendolyn onu uyarmaya çalışmıştı,

ama o dinlemeyi reddetti. Sonuçta Gwendolyn ne biliyordu ki? Günlerini onların yorucu talepleriyle ilgilenerek geçiriyordu.

Nessa ise gecelerini dalkavuklukları, incik boncukları ve pek çok hayranının ilgisini kabul ederek geçiriyordu.

Ondan istediklerini alır almaz bu ilginin azalıyor gibi görünmesinin ne önemi vardı? Her zaman

Demircinin ahırının arkasında şımarık bir öpücük ya da hızlı bir kucaklaşma için aynı derecede istekli başka bir delikanlı.

Böylece Kitty masumiyetini, zevkten çok acı veren aceleci, beceriksiz bir karşılaşmada harcamış ve onu

Onu karısı yapmak isteyen adamın yatağına götürecek hiçbir şey yoktu. Sevddiği adam. Boğuk bir hıçkırık kaçtı. O

Onu seviyordu; sade yüzünü, iyi yüreğini, ciddi kahverengi gözlerini. İşte tam da bu yüzden onunla evlenemezdi.

Bir huş ağacının yıpranmış gövdesine tutunarak tökezleyerek durdu. Ejderha'nın sesi solmuş, etrafını saran

Ormanın ürkütücü gıcırtiları ve vıraklamaları. Serin bir esinti tepelerindeki ince dalların arasından şakırdıyordu. Kitty ürperdi.

Gözyaşları yüzünden nereye koştuğuna dikkat edemeyecek kadar kör olmuştu ve şimdi tanıdık olması gereken her şey

ona ürkütücü ve yabancı geliyordu.

Arkasındaki karanlıkta bir dal kırıldı. Arkasına döndü, kalbi boğazına kaçtı. "Oraya kim gidiyor?"

Gece, onun duyamayacağı kadar alçak bir sesle sırlarını fısıldıyor, korkusuyla alay ediyordu. Geri geri gitmeye başladı

Ay aşağıya doğru inmeye başlamadan önce yolunu tekrar takip etmeyi umarak geldiği yoldan.

Ay aşağıya doğru inmeye başlamadan önce yolunu tekrar takip etmeyi umarak geldiği yoldan.

Daha üç adım atamadan iri bir kol beline dolandı. Bir el ağzını kapattı, irkilen sesini bastırdı.

Ciyakladı. Tırnaklarını saldırganın kıllı parmak eklemlerine geçirdi ve kulağındaki nefesin boğucu sıcaklığıyla ürperdi.

"Pençelerini kılıfına sok, küçük kedi, yoksa onları teker teker çıkarırım!"

Kitty ancak o zaman ağzını kapatanın Ross'un etli pençesi olduğunu fark etti. Glynnis, Nessa ve

Lachlan karanlıktan çıktı, yüzleri karakteristik olmayan bir şekilde kasvetliydi.

Kitty ayağını kaldırdı ve Ross'un ayağına şiddetli bir darbe indirdi. Ross elini gevşetip öfkeli bir küfür savururken, Kitty

Kollarından kurtuldu ve ona ters ters bakmak için döndü. "Ne cüretle bana elini sürersin, seni aşırı büyümüş hödük?"

Ross ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Bir canavarın seni pençelemesine izin vereceksin, ama benim gibiler için çok mu iyisin?"

Glynnis ve Nessa'nın kendisini savunmaya koşmasını bekliyordu, ama kız kardeşleri Ross'un etrafını sarmış, yüzlerinde sitem dolu bir ifadeyle gözlerini.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Kitty birinden diğerine baktı, bunun bir şaka olduğuna dair bir işaret arıyordu.

"Ne yaptığınızı biliyoruz," dedi Nessa.

"Ve bunu kiminle yaptığını," diye nazikçe ekledi Glynnis, gözlerindeki keder Ross'unkilerden daha rahatsız ediciydi

Öfkeli.

"Bunca zamandır Ejderha'nın bir tür canavar olduğunu düşünüyorduk," dedi Lachlan. "Ama senin sayende, genç kız, artık onun sadece

bir adam." Ağzına sinsi bir ifade veren bir alay dokundu. "Bir *ölümlü* adam."

Kitty içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Tek düşüncesi kaçmaktı; kendini kurtarmak değil, Ejderha'yı uyarmak.

"Ne yapacaksınız? " diye fısıldadı, ikisine de biraz zaman kazandırmayı umuyordu.

Sorusuna cevap olarak orman canlandı. Her ağaçtan, her çalıdan ve her gölgeden karanlık şekiller eriyerek çıktı.

tıpkı eski druidlerin bir zamanlar yapmış olması gerektiği gibi. Ama kutsal taşlar ve şifalı otlar taşımak yerine

Balyozlar kaba saba sopalar, tüfekler, halatlar, yanmayan meşaleler, hançerler ve mavzerlerle silahlandırılmıştı.

İngilizler onları yasakladığından beri arka bahçelerine gömülmüş ve mahzenlerinde saklanmışlardı. Bazılarının üzerinde hâlâ

MacCul ough Klanı'nın düşmanlarının kadim kanı. Yaşlı Hay Nine bile solmuş elinde bir dirgen tutuyordu, dirgenin sivri uçları

Ay ışığında keskin ve ölümcül dişleri parlıyordu.

Kitty, Ailbert'in kemikli göğsüne doğru geri geri giderken Ross onu dirseğinden yakaladı. "Ne yapacaktınız gibi görünüyor,

Kızım? Bir ejderha avlamaya gidiyoruz!"

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

GWENDOLYN kuledeki masanın üzerine oturmuş, ızgaranın soğuk demir parmaklıklarına tutunarak gölgeleri izliyordu

Günün son ışığını da çalmıştı. Artık özgürlüğü hayal ederek denize özlemle bakmasına gerek kalmamıştı. O

Bu yetenek kendisine bahşedilmişti, ancak istediği şeyin bu olmadığını keşfetmişti. Belki de hiç olmamıştı.

Masadan indi ve kuleyi adımlamaya başladı. Toby aşırı beslenmiş gibi yatağın üzerine uzanmıştı.

Sultan harem kızlarının dansının başlamasını bekliyordu. Onun yolunu takip etmek için başını çevirdiğinde

Kibirli altın bakışlarında bir parça küçümseme hayal edin.

İlk karşılaşmalarında Ejderha'yı korkak olmakla suçlamıştı ama bütün gününü bu mahzende büzüşerek geçirmişti.

açık paneli görmezden geliyordu. Artık tam olarak neden korktuğunu bile söyleyemiyordu. Ondan mı? Yoksa kendinden mi?

O kendini gölgelerle gizleyebilirdi ama o son on beş yılını kendi elleriyle inşa ettiği bir duvarın arkasında saklanarak geçirmişti. Bu

Taşlarını bağlayan harç görev, gurur ve erdemdi. Babasına karşı görevini, bir tövbekârın sevgilisinin saçlarını taktığı gibi takmıştı.

Gömlek giyer, sade ve erdemli olmaktan kız kardeşleri kadar gurur duyardı. Hatta umutsuz özlemi bile

Uzun zaman önce ölmüş olan çocuk sadece kalbini yaşamanın ... ve sevmenin risklerinden korumaya yaramıştı.

Manderly'nin *Rasyonel Düşüncenin Zaferi* kitabının bir kopyasını aldı. ve sayfalarını karıştırdı. Düzgün baskısı ile

Düzenli açıklamalar ve mantıklı sonuçlar, ağrıyan gözlerine anlamsız gelmeye başlamıştı. Bir kez olsun, mantık

onu hayal kırıklığına uğratmış, mantığa meydan okuyan bir duygunun pençesinde bırakmıştı.

Ejderha'yı son görüşünü hatırlarken kitabın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi. Ejderha orada, uçurumun kenarında duruyordu.

Gölgeler, bir adamın yalnız hayaleti, yine de tanıdığı herkesten daha fazla öze sahipti.

*Yüzünü bile görmemişken bunları yapmana nasıl izin verebilirim?
Seni tanımıyorken bile.*

İsim?

Bu doğru olabilir, ama bir an için kalbimi bildiğine yemin edebilirim.

Haklı olup olmadığını merak ederek gözlerini sıkıca kapattı. Adını ya da yüzünü bilmiyor olabilir ama sanki

onun ruhunu tanıyordu - nezaketini, şefkatini, huysuz dış görünüşünün ve alaycı tavrının altında saklamaya çalıştığı cömert ruhunu ayrılma.

Belki de onu bu kadar korkutan ve o sözleri söylemeye iten, maskenin arkasındaki adama bir anlık bakışıydı.

gururunu incitecek ve onu serbest bırakmaya zorlayacaktı.

Ama kalbi hâlâ onun tutsağı olduğu sürece asla özgür olamayacaktı.

Gwendolyn yavaşça dönerek panele baktı. Geceliğini giyebilir, mumları söndürebilir ve şuraya tırmanabilirdi

yatağa davet ediyordu ama içgüdüsel olarak Ejderha'nın geçmişte olduğu gibi ona gelmeyeceğini biliyordu.

Kendini özgür bırakmak istiyorsa, ona gitmesi gerekecekti.

Buharlı sis dilleri kayalıklardan ve hollerden süzülerek ejderha nefesi gibi Kale'nin korkuluklarının etrafında dönüyordu.

Weyrcraig. Deniz aşağıdaki kayalıkları dövüyor, akıl almaz bir öfkeyle kükrüyordu. Dolunay kalenin üzerine buz gibi bir parıltı yayıyordu,

Dokunduğu her şeyi kirletiyor ve antik taşların zaman içinde donmuş olduğu düşüncesini derinleştiriyordu.

Gwendolyn bir an daha geçmişe saplanıp kalmayı reddederek gölgeli geçitlerde ilerledi. O artık

Bir oğlan arayan bir kız, ama bir erkek arayan bir kadın. Efsane ve ay ışığından değil, etten ve kandan örülmüş bir adam.

Şiddetli bir rüzgârdan korunmak için elini mum alevinin etrafına sardı, göz ucuyla bile bakmaya tenezzül etmedi.

Merdivenin kuzey kanadındaki açık yara ya da denize doğru şok edici düşüşü. Taş blokların arasından sıyrıldı.

Sanki yoluna saçılmış bir avuç çakıl taşından başka bir şey değillermiş gibi.

Giriş kapısının parçalanmış kalıntıları arasından süzülen ay ışıkları Gwendolyn'i hiç de cezbetmiyordu.

Gölgeleri taramak için onlara sırtını döndü ve bulunmak istemeyen bir ejderhanın nereye saklanabileceğini merak etti.

Büyük salon, hayaletleri dışında herkes tarafından terk edilmişti. Kristal sürahi hâlâ masanın üzerinde duruyordu, bir yüksük dolusu viski dibinde rahatsız edilmeden.

Gwendolyn, sabırsızlığıyla birlikte acelesi de artan bir şekilde oda oda dolaştıktan sonra tozlu bir odaya ulaştı.

şapel. Mihrabın üstündeki nefe yerleştirilmiş yuvarlak bir vitray pencere dışında, kutsal alanın çok az bir kısmı günümüze ulaşabilmişti.

Cumberland'ın toplarının kutsal olmayan gazabı.

Gwendolyn parçalanmış sıraların arasında yolunu bulmaya çalışırken umutsuzlukla savaştı.

Ya Ejderha gitmiş olsaydı? Ya kaymış olsaydı

Sadece birkaç gece önce açıkta demirlemiş olarak gördüğü gemiyi yakalamak için mi?

"Lütfen," diye fısıldadı, mücevher tonlarındaki ışıltılı daireye bakarak.

İliklerine kadar işleyen bir inanç içini ısıtırken gözlerini kapadı. Eğer o gitmişse, bunu hissedecekti. O hâlâ buradaydı.

Bu wal s. Bir yerde.

Gözlerini açtı ve hızla şapelden dışarı çıktı, adımları onu bir zamanlar yıkık dökük olan yapıya götürdü

kalenin giriş kapısı olarak hizmet veriyordu. Köşedeki nemli taş merdivenden yayılan zayıf kırmızımsı bir parıltı, ne olduğunu doğruluyordu. zaten tahmin etmeliydi. Ejderha yere inmişti.

Önündeki şamdanı sallayarak gölgelerin dans etmesini sağladı ama merdivenlerin sonunu göremedi. Sanki merdivenler

Hel'in kalbine kadar inebilir.

Gwendolyn titrek bir nefes alarak mumu indirdi. Canavarı ininde saklamak riskli olabilirdi, ama çok az şeyi vardı.

seçim. Köşeye sıkıştırılmasına nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama ona saldırırsa kalbinin güçlü olması için dua etti darbeden kurtulmaya yetecek kadar.

Gök mavisini sakkalı elbisesinin pilili tafta eteklerini birbirine sürtünmesini engellemek için sıkıca toplayarak inişe başladı

Dar merdiven tünelinin yüksek bir binanın kalbine açılabilmesine inanmak kolaydı.

mağara. Ejderhayı altın, elmas, zümrüt ve yakuttan oluşan ışıltılı bir yuvanın üzerinde kıvrılmış bulacaktı. Ejderha'nın devasa kafası, sisin içinde parıldayan yanardöner pulları ve onu yok edecek bir ateş püskürmesi

Kemik.

Gwendolyn durakladı, kendini hayalden sıyrılmaya zorladı. Eğer Ejderha dün gece bir şeyi kanıtladıysa, o da onun

Canavar.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, kırmızımsı parıltı derinleşti ve onu kemerli bir geçide doğru çağırdı.

taştan bir ön oda. Sonunda Ejderha'yı orada buldu, gizli bir hazine yuvasının üzerinde değil, karmakarışık bir yatağın üzerinde uyukluyordu.

battaniye ve destek yığını.

Bir şefkat dalgası Gwendolyn'i gafil avladı. Ejderha sırtüstü yatıyordu, bir kolu açıktı, parmakları kıvrılmıştı.

gevşek bir yumruk. Yüzünü ocaktaki sönmekte olan közlere çevirmişti. Her ne kadar zayıf ışıltısı biraz olsun rahatlatırsa da

Odanın rutubetli soğuşunda, üzerini örtmesi gereken battaniyeyi tekmeleyip atmış ve uzun bir battaniye ortaya çıkmıştı,

Zayıf kalçaları bir çift deri pantolon ve çoraplı bir ayakla kaplıydı. Gömleği beline kadar açıktı ve

Gevrek, koyu renk saçlarla hafifçe kürklenmiş bir göğsün yaldızlı düzlemleri.

Bir damla sıcak balmumu Gwendolyn'in parmaklarına sıçradı. Gwendolyn'in ağzı kurumuştı, çünkü Gwendolyn'i açığa çıkaracak güce sahip olduğunu fark etmişti.

Titreyen ellerinin içindeki gerçek doğayı.

Tereddüt etti. Bir çocuk kadar savunmasızken onu gözetlemek bir şekilde yanlış görünüyordu. Ama o da benzer bir acı çekmemişti.

Uykusunu izlemek için odasına gizlice girdiğinde, vicdan azabını kendine sertçe hatırlattı.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve şamdanı havada tuttu.

Eli dışarı fırladı ve kadının bileğini yakaladı. Bir anda şamdanı duvara fırlattı ve pozisyon değiştirdi

onunla birlikte. Gwendolyn'in nefesi kesildi. Onun kollarında ayaklarının üzerinde olmak başka bir şeydi, ama onun altında sırt üstü yatmak bambaşka bir şeydi.

Göğüslerinin yumuşaklığı adamın göğsünün inatçı ceviziyle

birleşiyordu. "Bir şey mi kaybettiniz Bayan Wilder? Sağduyunuzu, Belki? "

Demek yine Bayan Wilder olacaktı, öyle mi? Onun adını ağzına doğru nasıl mırıldandığını hatırlıyordu.

Gwendolyn bir kayıp acısı hissetti.

"Kaybettiğim tek şey mumum Lord Dragon." "Saçlarımı ateşe vermek üzere olduğun için onunla."

"Sanırım şimdi de boğazımı kesmediğin için sana teşekkür etmem gerektiğini söyleyeceksin."

"Bana henüz teşekkür etme. Gece daha yeni başlıyor."

Gwendolyn, adamın gözlerindeki yırtıcı parıltıya ve iri, erkeksi vücudunun üzerindeki çiğ sıcaklığa kapılmış bir halde, boynunu büktü onun. Nefesinde hiç viski izi yoktu, bu da onun ayıkken sarhoş olduğundan daha tehlikeli olduğuna dair şüphesini doğruluyordu.

Onu üzerinden aldı ve ayağa sürükledi.

"Sen çok can sıkıcı bir yaratıksın," dedi, kararlı adımlarla ocağa doğru yürürken demir maşayı

birkaç inatçı köz dışında hepsini dağıttı. "Olduğun yerde kalman gerekirken, kaçmaya çalışıyorsun. Kaçman gerekirken, Sen olduğun yerde kal."

"İstediğin bu mu? Gitmemi mi? "

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü, közlerin zayıf parıltısı onu siluet halinde gösteriyordu. "Ne istediğimin pek bir önemi yok.

Dün gece bunu açıkça ifade ettiniz."

Gwendolyn vücuduna nüfuz eden sıcaklığa rağmen yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Gwendolyn yanaklarının ısındığının farkındaydı.

Gwendolyn vücuduna nüfuz eden sıcaklığa rağmen yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Gwendolyn yanaklarının ısındığının farkındaydı.

Görünüşe göre mahrum bırakıldığı zevki tattı.

"Daha sık kızarmalısınız Bayan Wilder," diye ekledi usulca. "Bu size yakışıyor."

Bir elini yanağına dokundurdu. "Sen nasıl... ?"

"Ejderhaların karanlıkta görebildiği bilinen bir gerçektir."

Yüzünün kızardığını görebilseydi, diye düşündü, o zaman görünüşüne ne kadar özen gösterdiğini de görebilirdi. Onun nasıl

Saçlarını, sırtından aşağıya pırıltılı dalgalar halinde dökülene kadar taradı.

Onun nasıl bir elbise seçtiğini görebiliyordu.

kıvrımlarını en çok düzleştiren şeydi. Kendisini onun gözlerinden görmek için ne kadar çabaladığını görebiliyordu.

"Ben de bundan şüphelenmiştim," dedi alaycı bir ifadeyle. "Senin olduğun yerde gölgeler bana pek koruma sağlamıyor gibiydi. endişeliyim."

"İhtiyacın olduğunu hissettiğin şey bu muydu? Korunmaya mı? Benden mi?"

"Bildiğinden daha fazla." Yine de zayıflığını itiraf ederken bile Gwendolyn ona yaklaştı.

Gözlerindeki ihtiyatlı parıltı onun yaklaşmasıyla daha da derinleşti. "Eğer o eve dönmeden önce bana veda etmeye geldiysen büyüleyici yaşıyorsunuz, sizi zahmetten kurtarabilirim. Yarın kendim gideceğim."

Gwendolyn'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Almaya geldiğiniz bin pound olmadan mı? "

"Altını bulmanın maliyetinin değerinden daha fazla olabileceğinden şüphelenmeye başladım."

"Peki bu keşfi ne zaman yaptınız?"

Onun sorusunu hafife almasını bekliyordu, ama sonunda cevap verdiğinde, mizahtan eser yoktu. "Dün gece. Ne zaman

Sanki en aşağılık hayvanmışım gibi kendini kollarımdan kopardın."

Gwendolyn başını salladı. "Dün gece ikimiz de yanıldık, Lordum. Ejderha. Bir bakirenin öpücüğü değil.

Bir canavarı erkeğe ya da bir kızı kadına dönüştürebilir. Bir öpücük ne kadar tatlı olursa olsun, çok daha güçlü bir şey vardır."

"Yapma!" diye haykırdı sertçe. "Seni yatağında ne kadar istesem de, değerli erdemini benim için tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. adına."

"Bu yüzden mi bu gece buraya geldiğimi düşünüyorsun? Kendimi sana sunmak için mi?" Ona doğru bir adım daha attı.

"Sizi uyarmalıyım ki, bu kadar aptalca davranırsanız, sizi reddedecek gücüm var mı bilmiyorum. Ama seni reddedecek

Yarın seni terk edeceğim." Sözleri işe yaramazsa onu durdurabilecek bir güce sahipmiş gibi elini uzattı.

Gwendolyn elini kendi elinin içine aldı. "Sana bir öpücükten daha güçlü ve daha kalıcı bir şey sunmaya geldim.

Dokun." Avucunu göğsüne bastırdı, altında kalbinin titreyişini hissedeceğini biliyordu. "Aşkım."

Gwendolyn yüzüne bir meşale tutuşturmuş olsaydı Ejderha o anda kaçamazdı. O iki kelimeyle

Erdeminden çok daha değerli bir şeyden, hayatı boyunca koruduğu bir hazineden, gururundan ödün verdi.

"Aptal olma! Adını bilmediğin bir adamı nasıl sevebilirsin? Yüzünü hiç görmediğin bir adamı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti elini dudaklarına götürerek. "Ama bildiğim bir şey var ki, eğer yarın buradan ayrılırsan, benim

"Nereye gidersen git, kalbin seninle olsun."

Gwendolyn'in dudakları parmak eklemlerine değdiğinde Ejderha inledi. Gwendolyn'in dudaklarındaki sert pulları neredeyse hissedebiliyordu.

Kalbini uzun zamandır zırhlandıran şey çatırıyor ve dağılıyordu. Onun saçlarının kokusunu içine çekmekten kendini alamıyordu,

Parmaklarını akkor yumuşaklığında gezdirerek ağzını onunkine yaklaştırdı.

Bir zamanlar kimin daha büyük bir güce sahip olduğunu merak edecek kadar aptaldı - Ejderha mı yoksa bakire mi? Ama artık

Gwendolyn'in dudakları Gwendolyn'in dudaklarının altından ayrılıp ona kendisini sevmesi için yalvarırken bacakları büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Uzaktan gelen gök gürültüsünden bile irkilmedi. En azından gök gürültüsü olduğunu sanıyordu - kulakları öyle uğulduyordu ki

Bu ses gök gürültüsü, top ateşi ya da sadece Gwendolyn'in kalbine teslim olurken kalbinin çarpması olabilir.

Eller.

"Ejderha Kil! Ejderha Kil!" Boğuk ilahi Gwendolyn'in vücudunda bir alarm titremesine yol açtı.

"Ne oluyor lan? .. ?" Ejderha dinlemek için başını eğdi. Tezahürat her geçen an daha da yükseliyordu.

Ejderhayı Öldür!

Ejderhayı öldürün!

Kafasını alacağız.

O zaman ölmüş

olacak.

Ve artık bize sorun çıkarmayacak!

Ejderha içinden küfretti, ayağa kalktı, sonra Gwendolyn'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve şiddetli bir

dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Aramızı böldüğüm için beni affet aşkım, ama sanırım birazdan davetsiz bir misafirimiz olacak.

cal erson."

Kız nefesini tutamadan, adam kızın elinden tuttu ve onu da peşinden sürükleyerek merdivenlerden yukarı koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

EJDERHA ONA AŞKIM DEDİ.

Gwendolyn dehşet ve heyecan arasında bocalayarak onun arkasında tökezledi. Lanet olası sağduyusu onu uyarsa bile

Bu sözlerin alaycı bir sevecenlikten başka bir şey olmayabileceğini düşünürken, yüreği sevinçle çarpıyordu.

Bu yüzden ölecek olmaları çok üzücüydü.

Zindanın merdivenlerinden kapı girişine çıktıklarında, yaklaşan kalabalığın sürekli tezahüratı duyulmaya başlamıştı

çoktan bağırışlara ve ulumalara dönüşmüştü. Ejderha sırtını duvara dayadı ve bir kolunu onun beline doladı,

Onu kendisine doğru sürüklüyordu.

"Henüz kaleye ulaşmadılar," diye mırıldandı. "Eğer onlar avluya saldırmadan önce siperlere ulaşabilirsek, ben gemime bizi alması için işaret verebilirim."

Açıklamaya gerek yoktu. Dudaklarını kızın şakağına değdirdi ve elini yüreklendirici bir şekilde sıkı,

Gwendolyn onu Hel'e kadar borçlu bırakacağını biliyordu. El ele kapıdan geçip şapelin önünden geçtiler,

kalenin ana giriş kapısının karşısında. Ay ışığı parçalanmış kapıdan içeri süzülse de, çalacak zaman yoktu.

Yüzünü bir an görebildi, koşmaktan ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine hava çekmeye çalışmaktan başka bir şey yapacak zamanı yoktu. Merdivenleri hızla çıkarken

Gri bir çizgi yanlarından hızla geçti. Gwendolyn'in onun Toby olduğunu anlaması şaşkınlık dolu bir anını aldı.

her zamanki durgun havası.

Galeri boyunca ilerledikten sonra, galeri girişine çıkan merdivenle aynı olan dolambaçlı bir taş merdivene ulaştılar.

Gwendolyn'in kulesi. Artık avcı yerine av olmasına rağmen, Ejderha her dönüşü önceden tahmin ediyor gibiydi,

Parçalanmış her taş parçası, harçtaki her çatlak adımlarını yavaşlatabilirdi. Köşeyi döndüler.

İlk inişte neredeyse Tupper'la kafa kafaya çarpışacakken tökezleyerek durdular.

Saçları dağınıktı ve siyah ipek gömleğinin bir düzine yeri yırtılmıştı. Tek bir çizme giyiyordu ve bir çizmesinden kan akıyordu.

şakağında bir yara vardı. "Vil ager'lardan gemiye mazgallardan işaret verecek kadar uzun süre kaçabildim!" diye bağırdı,

Nefes almak için iki büküm oldu. "Biz konuşurken bile adamlar uzun botları gönderiyor olmalı."

Gwendolyn, onun bitkinlik ve histeri krizine girmek üzere olduğunu fark ederek, manşetinden bir dantel şeridi kopardı ve

Yara. "Anlamıyorum, Tupper. Bu nasıl oldu?"

Ejderha arkadaşına dar bir bakış attı. "Evet, Tupper. Belki de Bayan Wilder'a bunun nasıl olduğunu açıklasan iyi olur.

oldu." Önce pencereye, sonra da Gwendolyn'e bir bakış attı.

Yüzü hala gölgede olmasına rağmen, meşalelerin ışığı

uçurum patikasından yukarı doğru sallanarak ilerlerken hızla aydınlanıyordu. "Ve çabuk."

"Hepsi benim hatam," diye soludu Tupper, doğrulurken. "Kitty benimle buluşmaya geldiğinde ona borçlandılar ve-"

"Kitty mi?" Gwendolyn tekrarlardı. Derme çatma bandajı bırakıp dirseğini tuttuğunda acı içinde irkildi. "*Benim Kitty'm* mi? "

Tupper başını salladı. "*Benim Kitty'm*. Ya da en azından benim olmasını umuyordum, bu yüzden ondan bunu istedim-"

"Kimin kedisi olduğu umurumda bile değil." Ejderha parmağını pencereye doğru uzattı. "Ben sadece neden kızgın bir

Mafya dışarıda kafamı koparmak için uluyor."

Tupper ona mahcup bir bakış fırlattı. "İstedikleri *senin* kellen değil. Benimkini istiyorlar. Benim Ejderha *olduğumu* düşünüyorlar."

Ejderha'nın sesi ölümcül bir sessizliğe büründü. "Ve lütfen bana söyleyin, Mr.

Tuppingham, bu sonuca nasıl varmışlar? "

Tupper'ın melek yüz ifadesi en masum halini almıştı. "Gerçekten bilemezdim. Ama saatlerdir beni izliyorlar.

Beni bir tilki gibi avlıyorlardı. Kazara bir tepeden aşağı yuvarlanmasaydım işim bitmiş olacaktı.

ulaşmak. Sanırım o zaman kaleye yürümeye karar verdiler."

Ejderha, yüzünü gölgede tutmaya özen göstererek pencerenin kenarına kaydı. Vil ager'lar açıkça görülebiliyordu.

Şimdi. Gwendolyn, on beş yıldan fazla bir süredir o vadide duyulmamış bir İskoç savaş çılgılığı havada yankılanırken ürperdi yıllar.

Ejderha'nın sesi alçak ve acıydı. "Eğer piçler reislerini savunmak için bu kadar gayretli olsalardı, o hâlâ bugün hayatta."

Tupper kolunu çekti. "Oyalanacak zaman yok. Acele etmeliyiz. Eğer kalabalıktan önce mağaralara ulaşabilirsek

kaleye hücum ederse, yine de kellelerimizle kaçabiliriz."

Ejderha arkasını döndü ve arkadaşının omzuna bir el attı. "İyi düşündün dostum. Hadi gidelim."

Gwendolyn'in elini geri aldı ama ayaklarının hareket etmediğini fark etmesi için birkaç adım atması gerekti. Onu çekti.

Elini. "Gel, Gwendolyn. Tupper'ı duydun. Acele etmeliyiz." "Ben gitmiyorum," dedi usulca.

"Ne demek gitmiyorum? Tabii ki gidiyorsun." Adamın elleri kadının omuzlarına kapandı. "Delirmiş olmalısın eğer

Seni o kana susamış kurt sürüsünün insafına bırakacağımı mı sanıyorsun?

Seni daha önce neredeyse öldürüyorlardı. Onlara bir şans daha vermeyeceğim."

Gwendolyn avuçlarını onun göğsüne dayadı, zihni hızla çalışıyordu. "Bu sefer benim için gelmediler. Ejderha için.

Öldüğümü düşünüyorlar. Belki de beni canlı ve iyi bulmanın şoku sana ve Tupper'a

Longboat. Hatta sen gemiye doğru kürek çekerken bile onları oyalayabilirim." "Seni bırakmayacağım, lanet olsun," dedi suratsızca.

"Başka seçeneğin yok. Bizi burada birlikte bulurlarsa, benim hayatım onlar için seninkinden daha değerli olmayacak." Kız onun göğsüne şiddetli bir itiş. "Şimdi git, lanet olası! Hepimizi öldürtmeden önce!" Ejder pencereden dışarı baktı, sonra omzunun üzerinden Tupper'a,

Altındaki üçüncü merdivende başı önünde duran

eğildi, onu bir bakışla ya da bir kelimeyle etkilemeyi reddetti.

Meşalelerin ışığı her geçen an daha da parlaklaşıyordu. Eğer

Biraz daha oyalansaydı, maskeli balosu boşa gidecekti.

Yüzünü ellerinin arasına alıp başparmaklarını elmacık kemiklerinde gezdirmeden önce bile, sanki hafızalarını damgalayabilirmiş gibi

Gwendolyn onun kendisini terk ettiğini biliyordu.

"Senin için geri döneceğim," dedi şiddetle. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Onun yüzüne dokundu ve gözlerinden dökülmek üzere olan yaşların arasından gülümsedi. "Bir keresinde bana, benim sana sözünün eri bir adamdın. Ama şimdi gittin ve keşke sen de öyle olsaydın dedirttin."

Tutamayacağı bir yemin daha etmeden önce, Gwendolyn ellerini onun saçlarının sert ipeğine doladı.

ve ağzını onunkine doğru sürükledi. Paylaştıkları diğer öpücüklerle hiç benzemiyordu, sıcak ve tuzlu-tatlı bir birliktelikti.

Sözler ve pişmanlıklar, yıkılan hayaller ve yerine getirilemeyen arzular. Avlu kapılarından geriye kalanların çarpışarak yerlerinden söküldüğünü duydular ve telaşlı bir çığlık duydular

Tupper'dan.

"Git!" Gwendolyn bağırarak Ejderha'yı merdivenlere doğru itti. "Çok geç olmadan!"

Ona son bir kez baktıktan sonra merdiven boşluğunun karanlığına daldı. Tupper'ın peşinden hızla ilerliyor.

Ayak seslerinin yankısı azalırken Gwendolyn saçlarını düzeltti, garip bir sükûnete kapılmıştı. Biliyordu ki her ikisi de

kalesi ve hayalleri alevler içinde etrafını sarabilirdi ama bunların hiçbirinin önemi yoktu, yeter ki bir

Ejderha savunacak.

Gwendolyn, Şato'nun avlusuna inen üç geniş kaldırım taşı merdivenin en üst basamağında belirdiğinde

Weyrcraig, vil agers şaşkınlıkla geri döndü.

Gwendolyn, onu canlı ve yenmemiş olarak bulduklarına şaşırdıklarına inanıyordu. Nasıl bir hayal gördüğünün farkında değildi.

Ejderha'nın öpücüğünden yanaklarının rengi hâlâ yerindeydi ve cömert kıvrımları artık cızırtılı bir örtüyle örtülmemişti.

Yündü ama gözlerinin parlak mavisıyla mükemmel uyum sağlayan bir renkte şık bir taftayla sarılmıştı. Bağlanmamış saçları aşağıya dökülüyordu.

Sırtındaki yaldızlı dalgalar, titreyen meşalelerden ve ay ışığından gelen ateş ve buz kıvılcımlarını yakalıyordu.

Orada duruyordu, başı artık eğik değil, dimdik ve yüksekteydi.

"Gwennie!" Sessizliği ilk bozan Kitty oldu.

Nial'ın acımasız pençesinden kurtuldu. "Ejderha bana dedi ki

yaşıyordun! Ona inandığım için küçük bir aptal olduğuma beni ikna etmeye çalıştılar ama onun bana asla yalan söylemeyeceğini biliyordum."

Gwendolyn şaşkınlıkla gözlerini kırptırdıktan sonra Kitty'nin Ejderhasından bahsediyor olamayacağını anladı. Tupper'ın utangaç itiraf birden mantıklı gelmeye başlamıştı.

Nessa ve Glynnis sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Gwendolyn kalabalığın içinde Izzy'yi aradı,

En azından birini bulmayı umuyordu ama ondan hiçbir iz göremedi. Sadık hizmetçi Gwendolyn'in yanında kalmış olmalıydı.

Baba.

Ailbert, iri yarı oğulları tarafından kuşatılmış olan kalabalığın arasından sıyrıldı. "Kenara çekil, genç kız. Seninle bir alıp veremediğimiz yok."

"O halde sizinle bir alıp veremediğim olduğunu öğrenmek sizi şaşırtabilir. Ne de olsa beni burada ölüme terk eden sizlerdiniz. iki haftadan biraz fazla bir süre önce."

"Kendin için her şeyi doğru yapmışsın gibi görünüyor," diye hırladı Ross.

Gwendolyn'in bakışları, elbisesinin kare kesimli korsajından taşan göğüslerinin kabarıklığına takılınca, Gwendolyn aniden

Gözlerindeki küçümsemenin her zamanki gibi bir tutku olduğunu fark etti.

Ona çelme taktığı, onu çimdiklediği, onu çağırdığı zalim isimler, sadece onu cezalandırmaya çalışıyordu.

Onu.

"Sanırım senden daha iyisini yaptım Ross," dedi nazıkçe. "O zamandan beri

Kendimi daha büyük hissetmek için başkalarını

küçümsemek zorunda kalacak kadar içimde hiç bu kadar küçük hissetmemiştim."

Birkaç nefes sesi duyuldu. Ross ona doğru tehditkâr bir adım attı, ancak kendisini küçük kardeşi tarafından zapt edilmiş buldu.

Lachlan siyah saçlarını gözlerinin önünden savurdu ve kaslı kollarından birini Ross'a doladı. "Eminim bunu kastetmiş olamazsın.

Bu Ejderha'yı savunun!" diye bağırdı. "Neden, bu yaştaki tüm genç kızlara yardım ediyor. Şuradaki genç Kitty gibi ve Tanrı bilir daha kaç kişi var!"

"Beni karısı yapmak istiyordu," diye feryat etti Kitty.

Nessa homurdandı. "Bunu her duyduğumda bir şiline sahip olsaydım..." "Muhtemelen bunu duyduğun her sefer için bir şilinin

vardır,"
Glynnis karşılık verdi ve kasaba halkında huzursuz bir
kahkaha dalgası yarattı.

Ailbert'in bakışları artık sert değil, yalvarır gibiydi. "Sen her zaman iyi bir kız oldun, Gwendolyn Wilder. Mantıklı bir kız." O anda

Gwendolyn onun dudaklarından dökülen o tanıdık sözleri duyunca çenesindeki bir kasın seğirmeye başladığını hissetti. "Eminim ki bunun

Alçak herif sen de dahil olmak üzere hepimizi aptal yerine koydu. Yalan söyledi, çaldı ve hakkımız olan her şeyden bizi mahrum bıraktı."

"Kendince nedenleri vardı," dedi, keşke ne olduklarını bilseydi.

"Belki de öyledir," diye kabul etti Ailbert. "Tıpkı bizim de bu gece buraya gelmek için nedenlerimiz olduğu gibi. Ejderha'nın

ve onun kellesini alacağız. Şimdi ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmak zorunda kalmadan önce kenara çekil kadın."

Gwendolyn, Tupper ve Ejderha'ya uzun tekneye ulaşmaları için yeterli zaman kazandırıp kazandırmadığını bilmiyordu ama kendi

Zaman tükeniyordu. Ailbert, kenara çekilip geçmesine izin vermesini bekleyerek ilerlemeye başladığında, kadın merdivenlerden aşağıya doğru fırladı

ve dirgeni Hay Nine'nin elinden kaptı. Yaşlı kadının irkilerek bağırmasına aldırmadan dirgeni Ailbert'in kafasına sapladı.

Göğsüne saplanmasını önlemek için onu neşeli bir jig dansı yapmaya zorladı.

"Lanet olsun sana, genç kız," diye sızlandı ve vil ager'ların kollarına doğru çekildi. "Sen gerçekten aklını mı kaçırdın?"

"Bahse girerim kaybettiği şey akıl değil, ruhudur." Ross'un sözleri kalabalığın içinde bir korku dalgası yarattı. "Ona bir bakın! Bu

Hepimizin birlikte büyüdüğü o tatlı Gwendolyn Wilder mı?"

Vil ager'ların üzerine bir sessizlik çöktüğünde, Gwendolyn Ross'un hiçbir zaman zeki olmadığını ama her zaman kurnaz olduğunu hatırladı.

Yabanın ulaşamayacağı bir yerde durmaya özen göstererek kasıla kasıla ilerledi. "Bizim bildiğimiz Gwendolyn şişman ve

Sade! Başını öne eğmiş ve burnunu bir kitaba gömmüştü. Hayatının geri kalanını kitap okuyarak

O aptal babasının peşinde sefil bir hayat."

"Benim babam bir kahraman!" Gwendolyn ağladı. "Onun akıl sağlığı, babanın korkaklığı için ödemek zorunda olduğu bedeldi ve

Bal ybliss'teki her erkeğin korkaklığı!"

Ailbert yüzünü buruşturdu ama kendini savunmak için hiçbir çaba göstermedi.

Ross'un alaycılığı daha da derinleşti. "Peki Ejderha'nın lütfunu kazanmak için ödemen gereken bedel neydi? Erdemin mi? Ölümlü

ruh?" Etrafında dönerek fel ow vil agers'larına hitap etti. "Şuna bir bakın, saçları çözülmüş ve göğüsleri

Elbisesi herhangi bir fahişeninki kadar cesur. Bize meydan okumaya cüret ediyor çünkü Ejderha'nın ona bu gücü verdiğini biliyor.

buradaki herkesin şehveti." Ross sesini alçalttı ve vil ager'ları onu duymak için zorlamaya başladı. Ve zorlandılar, gözleri

Gwendolyn'in sözlerini düşünürken onu yiyip bitiriyordu. "Kendisinin de belirttiği gibi, bir süredir canavarla yalnızdı.

iki hafta. Ona ne kadar dinsiz davranışlar öğrettiğinin haddi hesabı yok."

Lachlan sertçe yüzünü buruşturdu, büyük adam elması bu çabadan dolayı sallanıyordu. Metanetli Ailbert bile bir fular çekmek zorunda kaldı.

Lachlan sertçe yüzünü buruşturdu, büyük adam elması bu çabadan dolayı sallanıyordu. Metanetli Ailbert bile bir fular çekmek zorunda kaldı.

cebinden çıkarıp alnını silerken karısının bakışlarını üzerine çekti.

"Ejderha bir canavar değil!" Gwendolyn bağırdı, Ross'tan nefret ediyordu, hassas karşılaşmalarından bu kadar iğrenç bir şey çıkardığı için ve Ejderha paylaşmıştı. "Neden, o senin olmayı umduğun adamın iki katı!"

"Gördün mü!" Ross haykırdı. "Tam da korktuğum gibi oldu. Canavar onu büyülemiş!"

"Kitty, "Onun sadece bir ölümlü olduğunu kendin de itiraf etmişken, onu nasıl büyülemiş olabilir?" diye bağırdı.

Beklenmedik gözyaşları Gwendolyn'in gözlerini yaktı. Eğer yeterince uzun yaşarsa, küçük kız kardeşine kocaman bir kucak açacaktı.

Ross omuz silkti. "Bu konuda yanılmış olabilirim, biliyorsun."

Gwendolyn, "Belki de büyülenmişsindir," diye önerdi. gergin kahkaha dalgası.

Kahkahalar Ross'un sert bakışları altında çabucak söndü. "Bence kızı yakalım."

"Evet, yakın onu!" diye yankılandı annesi, Ailbert'e muzaffer bir bakış fırlatarak. Kalabalık çığlığa katıldı, bağırışları buz gibi bir ürperti yarattı. Gwendolyn. O gece onu bağladıkları kazık

Onu Ejderha'nın merhametine bırakan şey, hâlâ avlunun ortasındaki kaldırım taşlarının arasına sıkışmış haldeydi. Kolay olacaktı.

Onu bağlamaları, ayaklarının etrafına biraz moloz yığmaları ve meşaleleriyle ateşe vermeleri için yeterli.

Gwendolyn önce bir adım, sonra bir adım daha geri çekildi ve yabayı geniş bir kavis çizerek salladı. Eğer ona saldırırlarsa, işi bitmişti.

"Ejderha beni büyülemedi!" diye bağırdı, yükselen gürültüye karşı sesini duyurmaya çalışarak. "O bir canavar değil! O bir insan! Bir tür ve asil bir adam!"

Vil ager'lar basamaklara doğru ilerlemeye başladılar, meşale ışığı silahlarının bıçaklarında parlıyordu. Glynnis ve Nessa

çaresizce geri çekildi. Kitty sonunda kendini Nial'dan kurtarmayı başardı ancak ona ulaşmaya çalışırken kalabalık tarafından dövüldü.

Kız kardeşinin tarafı.

Gwendolyn merdivenlerin tepesine ulaştığında ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne baktı. Duyulacak ne bir kükreme yankısı vardı, ne de

kanatlı gölge onu kurtarmak için yola çıktı. Eğer bu kadar imkansız bir şeye inanacak kadar aptal olmasaydı

Dragon, burada, bu merdivenlerde durup mafya tarafından götürülmeyi beklemiyor olacaktı. Ama hiçbirinden pişmanlık duymuyordu.

tek bir öpücük ya da dokunuş.

Ross, babası ve erkek kardeşiyle birlikte içeri girerken, Gwendolyn kapı aralığındaki gölgelere doğru geri çekildi.

Güçlü bir kol arkadan belini sararak onu sıcak bir kozaya aldı.

Gwendolyn güzel kokulu bir nefes aldı

sandal ağacı ve baharat ve coşku damarlarında kabardı. Ejderha onun için geri gelmişti. Tıpkı söz verdiği gibi.

İleri doğru adım atıp ikisini de ışığa çıkardığında, vil ager'lar şoktan nefesleri kesilerek geri çekildiler. Gwendolyn zorlukla

Onları suçlayamazdım. Ejderha'nın elindeki pırıl pırıl tabanca, paslı kılıçlarını ve eski hançerlerini bir hiç gibi gösteriyordu.

huysuz çocukların askerlik oyuncaklarından daha fazlasıdır.

Konuştuğunda, duygudan arınmış, kırpılmış bir İngiliz aksanıyla değil, tutkuyla yuvarlanan hafif bir çapak sesiyle konuşuyordu. "Sen

Bu avludan canlı çıkmak istiyorsanız hemen çıksanız iyi olur, çünkü burada ejderhaların kafası kesilmeyecek ya da cadılar yakılmayacak.

MacCul ough, Weyrcraig Kalesi'nin laird'i ve efendisidir."

Bölüm II

+ + +

Ne güzel gezdim tarladan tarlaya, Ve
tattım tüm yazın gururunu,
Ta ki ben aşkın prensini görene
dek, Güneşli ışıklar içinde
süzülen!

-WILLIAM BLAKE

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

GWENDOLYN Ejderha'nın kollarında DONMUŞ, asla duymayacağını sandığı bir sesi duymanın şokunu atlatmaya çalışıyordu

Tekrar. Çok fazla geç gece ve çok fazla cheroot, tınısını bir yabancının dumanlı baritonuna kadar derinleştirmiş olabilir, ancak ses tonları ona kendi kalbinin atışları kadar tanıdık geliyordu.

Ross sanki bir hayalet görmüş gibi solmuştu ama kolunu saran kaslarda hayaletlere özgü hiçbir şey yoktu.

Gwendolyn'in beli.

Saatler geriye doğru akıyor, onu tam da bu yerde ilk kez durduğu zamanın o anlaşılması güç titreşimine geri götürüyordu.

sadece iki hafta önce. Ejderha saklandığı yerden çıkmış, pelerini geniş omuzlarını sarmıştı,

Burun deliklerinden duman çıkıyordu. Gwendolyn onun o güzel, korkunç yüzünü başka tarafa bakamadan izlemişti, imkânsız yüz- gölgelerin arasından eriyip gitmişti.

Mantıklı zihninin güvenmeyi reddettiği bir anıydı bu. Tam da bu ana kadar inkar ettiği bir anı.

Gwendolyn yavaşça onun kollarında döndü.

O anda Bernard MacCul ough'u sıradan bir ölümlü sanmakla ne kadar aptallık ettiğini anladı. İçindeki şeytani kıvılcıma rağmen

Zümrüt yeşili gözlerini aydınlatan yüzü, bir baş meleğin sert saflığına sahipti. Güçlü alnını yumuşatan

Siyah kadife bir sırayla ense kısmından dikkatsizce bağlanmış, dağınık siyah saçlar. Taviz vermeyen çenesi

Dindarlık için değil, pagan zevkler için yontulmuş bir ağzın alaycı mizahı, en dindarları bile baştan çıkarabilir.

Kadınların erdemlisi.

Yüzünde ne bir doğum lekesi, ne bir yara izi, ne de zorlayıcı düzlemlerini bozacak iğrenç bir şekil bozukluğu vardı.

eskiden olduğu çocuk üzerinde iz bıraktı. Kendini durduramadı, Gwendolyn parmak uçlarıyla adamın kaşlarını çatan çizgilere dokundu.

Kaşları, gözlerinin köşelerinden yayılan kırışıklıklar, ağzının etrafına oyulmuş sert oluklar. Onun yerine

onu küçültüyor, bu kırılmalık ipuçları onu sadece daha baştan çıkarıcı yapıyordu.

Elini geri çekti, sevgili Ejderhasının bir canavar olmadığını öğrendiğinde ruhunun derinliklerine kadar ihanete uğramış hissetti,

ama güzeldi. Kendini her zaman akıllı sanmıştı ama adam onu aptal yerine koymuştu.

Ona bakmaya dayanamayan ama bakışlarını da ayıramayan kadın, adamın kollarından geri çekilmeye başladı.

Artık hatırladığı o ince ocuk değildi. Kalası zayıftı ama hayal ettiğinden daha uzun ve daha genişti.

haline gelmişti. Hala izmesiz olmasına ve gömleğinin göğünün etkileyici genişliği üzerinde açık durmasına rağmen

Dağınıklık sadece gergin kaslarındaki gücü vurguluyor gibiydi. Dolu tabanca elinin beşiğine oturdu.

Sanki onu kullanmak için doğmuş gibi doğaldı.

Kaçınılmaz olandan kaçmak için ondan uzaklaşmaya devam ederken, adam serbest eliyle bileğini yakaladı, ihtiyatlı bir şekilde

Artık kalabalıktan değil, ondan korkuyordu. Adamın gözleri kadının yüzünü ararken karardı. "Seni bırakamazdım," dedi, sesi alçaktı ve

Acil. "Geri dönmek zorundaydım."

Ejderha'nın o hain ağzından çıkan sesi duymak Gwendolyn'in dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "At

En azından bu kez on beş yıl beklemek zorunda kalmadım."

Kız dönerek uzaklaşmaya çalışırken, Bernard onu kendine doğru çekti ve bir anlık öfke patlaması yaşadı. Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu,

Bir gözüm aval aval bakan vil ager'larda. "Hayatta olmam sizi rahatsız ettiyse çok özür dilerim Bayan Wilder, ama daha

şu anda ilgilenmemiz gereken önemli meseleler var. Derilerimizi kurtarmak gibi." "Peki ya sizinkinin kurtarılmaya değer olduğundan artık emin değilsem? Ne olacak?

O zaman ne yapacaksın?" Kadın adamın elindeki tabancaya baktı. "Beni vuracak mısınız?"

Neredeyse öyle olmasını diliyordu. Meşe ağacından yuvarlanıp onun göğüne düştüğünden beri kendini hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemişti. Kadın

keşke onu dümdüz etseydi de ona bir değil, iki kez aşık olmanın acısından kurtulsaydı diye düşünmeye başlamıştı.

O cevap veremeden Tupper çenesini ovuşturarak tökezleyerek kaleden ıktı. "Criminy, dostum, pusu kurmak zorunda değildin

Bana. Kibarca sormuş olsaydın, seni sandaldan atlamaktan alıkoymaya çalışmazdım."

Gwendolyn aşağıya baktı. Bernard'ın çorapları ve diz pantolonunun alt yarısı deniz suyuyla ıslanmıştı ve

Baldırlarının ve uyluklarının zaten günahkâr olan kaslarına yapışuyordu.

"Ejderha!" Avludaki bütün kafalar, kıvrak, esmer bir ejderhanın Saçlı güzel merdivenlerden uçarak çıktı ve kollarını

Tupper'ın boynuna doladı.

"Kitty!" Tupper'ın güzel yanakları kızarmış olsa da, dokunaklı bir içtenlikle ona sarıldı.

"Bu senin Kitty'n mi yoksa onun mu?" Bernard Gwendolyn'in kulağına mırıldandı.

Kulak.

"Artık emin değilim," dedi Gwendolyn sert bir ifadeyle, Tupper'ın Kitty'nin saçı.

"Bu nasıl Ejderha olabilir?" Hay Nine parmağını Bernard'a doğru uzattı. "Ben *onun Ejderha* olduğunu sanıyordum."

"Aptal olma," diye mırıldandı Auld Tavis, ayaklarını sürüyerek merdivenlerin dibine doğru ilerlerken. "Herkes onun MacCul ough'un ta kendisi olduğunu görebilir.

hepimizin başına intikam yağdırmak için mezardan döndü."

Yaşlı adamın bu sert açıklamaları üzerine, köylülerden bazıları göğüslerine aceleyle çarpı işareti çizerken, diğerleri de

avlu kapılarına doğru geri çekildi. O ana kadar Gwendolyn, köylülerin neden böyle davrandıklarını tam olarak anlayamamıştı.

Ejderha'nın görünüşü karşısında şaşkına dönmüştü. Ejderhanın babasına tıpatıp benzediğini fark edince o da sarsıldı.

"Aptal olan sensin, yaşlı adam!" Ailbert Tavis'i kalabalığın içine doğru itti. "Biz buraya tırmanırken sen de bizimle birlikteydin.

Cumberland'ın saldırısından sonraki sabah. MacCul ough o zaman bile hayata zar zor tutunuyordu."

Gwendolyn Bernard'ın yüzüne bir göz attı. Sert düzlemleri tüm ifadelerden arındırılmıştı. Etkisi tüyler ürperticiydi.

"MacCul ough yaşıyor olamaz." Ailbert vil ager'lara doğru döndü, sesindeki tutku yükseliyordu sanki

sadece onları değil, kendisini de ikna etti. "Onun son nefesini verdiğini gördük!

Son sözlerini söylerken duydum!"

"Ejderhanın kanatları senin sonunu getirsin." Bernard'ın zengin sesi vil agerların üzerine döküldü ve onları büyüledi.

durdu.

*Ve onun ateşli nefesi mezarını
mühürlesin. Masum kanı dökülene
kadar intikam başınıza gelsin.*

Okumasını geniş omuzlarını kayıtsızca silkerek bitirdi. "Her ne kadar babam kendisini her zaman

Bir şairden çok bir bilgin olarak, fena bir çaba değildi." Işıltılı bakışları avluyu taradı. "Özellikle de bunu düşündüğünüzde

Bunu yazdığı sırada kalbinden hayatının kanı sızıyordu." "Baba değil, oğul," diye nefes aldı Hay Nine, elindeki elbisesinin altında sakladığı kararmış haç.

"Ama senin cesedini de bulduk, delikanlı," diye fısıldadı Ailbert. "Büyük salonun bir köşesinde yanmış. Onu bir kefene sardım.

kendim, midillinin arkasına sardım.... Nasıl...?" "Evet, nasıl?" Gwendolyn şiddetle sordu.

Bernard öne çıkmadan önce ona dolu dolu bir bakış attı.

"Bulduğunuz cesedin Cumberland'ın gözcülerinden biri olduğundan şüpheleniyorum, yanlışlıkla patlamada ölmüş. Sen onu keşfettiğinde, ben çoktan gitmişti. İngilizler tarafından esir alındı."

Bernard bu beş basit kelimeyle, hayallerinin ötesinde bir kaderi tarif etti. Gwendolyn ne olacağını hayal etmemeye çalıştı.

O masum, parlak gözlü çocuk babasının düşmanlarının ellerinde acı çekmiş olmalı.

"Bu bir mucize!" Önüne çıkacak kadar talihsiz olan herkesi bir kenara iten Ailbert'in karısı merdivenlerden hızla çıktı.

Bernard'ın ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çökerek onun elini kaptı ve arkasına taparcasına öpücükler kondurmaya başladı.

"Nihayet Tanrı sabrımızı ödüllendirdi! Laird'imiz bize geri döndü!"

Bernard elini geri çekip pantolonuna silerken, kadın geri çekildi ama selam vermedi. Her ne kadar

performans, tedirgin mırıltılar ve gönülsüz tezahüratlar zincirini başlattı, vil agers'in çoğu hala daha taşlaşmış görünüyordu.

Memnun oldum. Gwendolyn'in alaycı bir homurtuyla belirttiği gibi, ablaları hariç. Glynnis'in gözlerinde açgözlülüğün kusursuz parıltısı vardı.

Nessa Bernard'a sanki en etli biftekmiş gibi bakarken ve ısıtmak için patates dışında bir şey yememişken

çok uzun bir süre boyunca.

"Yalan söylüyor!" Ross annesinin önüne geçti, geniş yüzü duygusallıktan kızarmıştı. "Herkes bilir ki İngilizler

Mahkumlar. Cul oden'de olmaz, burada da olmaz! O bir sahtekâr, evet, işte bu!" Gwendolyn'e küçümseyen bir bakış attı.

"Ve şuradaki fahişe de onunla işbirliği yapıyor."

Bir an Ross ona bakıp alay ediyordu; bir an sonra Bernard'ın tabancasının ağzıyla avlu duvarına yapışmıştı.

çenesinin altındaki yumuşak ete saplandı. Bernard'ın sesi alçaktı ama avludaki herkes tarafından açıkça duyulabiliyordu. "Bu

On beş yıldır bir bayana nasıl hitap edileceğini hala öğrenememiş olman beni şaşırtıyor. Seni daha kaç kere uyarmam gerekiyor?

kendimden birine yapılan bir haksızlığı asla unutmayacak mıyım?"

Ross, mutlak hâkimiyet için doğmuş olan adamın amansız yüzüne bakarken gözleri büyüdü

kaderi üzerine. "Asla demek istemedim. . Çok özür dilerim efendim, beni affedin.

. . m-m'laird," diye kekeledi, tıpkı uzun zaman önce o yaz gününde olduğu gibi.

Bernard'ın da o günü en az kendisi kadar keskin bir şekilde hatırladığını fark etmek Gwendolyn'i sarstı. Ama neden hatırlamasındı ki? O gün özgürlüğünün son günüydü. Bu Highland hilllerinde kendi kaderinin efendisi olarak dolaştığı son gün.

Gwendolyn'in kalbine bir keder hançeri saplandı. Geçmiş olmayan bir adam olduğu sürece, Gwendolyn'in

bir geleceği paylaşabileceklerini düşünmüştü. Ama artık bu imkânsızdı. Kale, kalabalığın meşalelerinin gazabından kurtulmuş olabilirdi,

Ama değerli Ejderhası ateşli bir şekilde ölmüş, hayallerinin geri kalanıyla birlikte yanarak kül olmuştu.

Tupper ve Kitty'nin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek merdivenlerden indi ve Bernard'ın omzuna dokundu. Adam yavaşça

Döndü, kül rengi suratlı Ross'un kaçmasına izin verdi.

Gwendolyn onun üzerinde yükselişine hazırlıksız yakalanmıştı. Kendini onun temkinli bakışlarına karşılık vermeye zorladı.

bir zamanlar taparcasına sevdiği oğlana bir an için göz ucuyla bakmaktan biraz korkuyordu.

"Beni savunmanıza gerek yok *lord* bey," dedi. "Ben senin değilim ve asla da olmayacağım."

Sesinin yankısını şaşkın sessizlikte asılı bıraktı,
Gwendolyn kalabalığın arasından ite kaka geçip
kapısından, kararlı adımlarının onu taşıyabileceği kadar uzağa
gitmeye çalışıyordu.

Gwendolyn bir kayanın üzerine oturmuş, gelgitin gelişini izliyordu.
Dalgalar burada daha sakin, kükremek yerine fısıldıyorlardı.

Çil spreyi tenini buğulandırdı ama umursamayacak kadar uyuşmuştu. Bu
ıssız yere nasıl geldiğinden bile emin değildi.

sahil şeridi. Avludan çıkar çıkmaz koşmaya başlamıştı ama koşacak
hiçbir yeri olmadığını fark etti.

Bir zamanlar kale ne kadar yabancıysa, bu çağ da ona o kadar
yabancıydı. Artık hiçbir yere ait değilmiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden ana yoldan sapmış ve kalenin etrafındaki dolambaçlı
patikadan uçuruma inmişti. Bir kez

Kayalık kum şeridine ulaştığında, kalenin gölgesinden kaçmaya çalışarak
uzun süre yürümüşü.

Burası artık bir ejderha ini değil, sadece harabeye dönmüş bir
yıkıntıydı. Yakında şafağın gri ışığı, yanmış ve yıkılmış

odalar ve paramparça kuleler, çirkinliklerini acımasızca gözler önüne
seriyordu. Gece sona erecek, Gwendolyn'e başka seçenek bırakmayacaktı.

Son iki haftadır yaşadığı güzel rüyadan uyandı.

Soğuk ve umursamaz aya bakıyordu ki arkasında yumuşak bir ayak sesi
duydu. "Sen hala nasıl

Sizi kurtardığı için birilerine düzgünce teşekkür ettiniz mi?"

Gwendolyn ayağa kalktı ve yavaşça döndüğünde Bernard MacCul
ough'un birkaç metre ötede kumda yalınayak durduğunu gördü. Rüzgâr
gömleğini çektiirdi ve siyah saçlarını karıştırdı.

"Vil ager'ların beni yakmasına izin vermediğine şaşırdım," diye
cevap verdi. "O zaman tüm bu garipliklerden kurtulmuş olurdun."

"Seni asla onların merhametine bırakmazdım ama bu şekilde öğrenmeni
istemedim. Bundan korkmaya başladığımda

sana benden daha fazla zarar verebilirler, senin için geri döndüm."

"Yani sırf benim için mi ölümden döndün? Sanırım gurur duymalıyım.
Bana kim olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun?

gerçek miydi?" Yanaklarından beklenmedik bir sıcaklık yükseldi.

"Seni yatağıma aldıktan *sonra* mı?"

Çaresizce başını salladı. "Seni telaffuz etmek için can attığım zamanlar oldu. Seni ilk öptüğüm zaman. Fırtına gecesini.

. cesedimi taşıyan zalimleri tarif ettiğinde... benim için ağladığında."

"Bunlar yıllar boyunca senin için harcadığım gözyaşlarından sadece birkaçıydı. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Çünkü ben sana içimi döktüm. Ve sen orada öylece durup beni dinleme cüretini gösterdin.

ve asil bir çocuk olduğunu ve seni her zaman ne kadar çok sevdiğimi." Yüzünü çevirdi, kendini küçümsemekten midesi bulanmıştı. "Nasıl

"Beni bulmuş olmalısın!"

Bernard yaklaşımaya cesaret ederek, "Seni hiç gülünç bulmadım," dedi. "Düşünebildiğim tek şey, eğer seninle tanışırsam ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağındı.

O çocuğun dönüştüğü adamla tanışacaktın." Adam kızın yüzünü kendisine doğru eğmek için uzandı ama kız irkilerek uzaklaştı. "Ben Anlıyorum. Sanki benden bir yabancı olduğuma inandığın zamankinden daha çok korkuyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Senden korkmuyorum," diye yalan söyledi. "Sadece bana dokunmana dayanamıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hiç var olmamış bir adama aşık olmama izin verdin. Ve sen o değilsin!" Gwendolyn dalgalara doğru geri çekildi.

İçinde tuttuğu tüm acı dışarı döküldü. "Sen Ejderha değilsin! Onun gibi kokuyorsun ve onun gibi konuşuyorsun, ama

Sen o değilsin ve senin burada olduğunu ve onun sonsuza dek gittiğini bilmeye dayanamıyorum!"

Onun için bir damla daha gözyaşı döktüğünü görmesine izin vermeyerek kayalıklara doğru koşmaya başladı ve onu tek başına bıraktı.

Ay ışığı.

Bernard bir ayağıyla Gwendolyn'in terk ettiği kayanın üzerinde durmuş, gökyüzünün lavantadan pembeye dönüşmesini izliyordu. O

Buradan ayrılmak konusunda isteksizdi, bunun ona son kez bu kadar yakın hissedeceği an olabileceğini biliyordu. Daha önce hiç yalvarmamıştı.

Ama Gwendolyn'in kendisinden kaçışını izlerken, ona seslenmesine bir nefes kalmıştı.

İsim. Ona gitmemesi için yalvarmaktan.

Ejderha onun peşinden giderdi. Gerekirse vilayet çağına saldırır ve onu tekrar tutsak ederdi. O

onu kuleye geri götürür ve bırakın onun adını, kendi adını bile hatırlayamayana kadar onunla sevişirdi.

Ama Gwendolyn artık ejderhalara inanmıyordu. Ejderhayı gerçek yapan da ona olan inancıydı. Bu inanç olmadan,

O, masum bir kadını kandırarak bir ilüzyona aşık eden kalpsiz bir şarlatandan başka bir şey değildi.

Güneş ufuktan kayarak göz kamaştırıcı bir güçle suya vuruyordu. Bir zamanlar ışıktan kaçardı ama şimdi onun kör edici ışınlarını memnuniyetle karşılıyordu.

Gölgelerde saklandığı geceler sona ermişti. Mirasını inkâr ederek on beş uzun yıl geçirmişti. Artık zamanı gelmişti.

Bernard MacCul ough, hakkı olanı kendisinden çalanlardan geri almak için.

Klan üyeleri uzun zamandır kayıp olan oğullarını karşılamak için bekliyorlardı ve onları hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu. O olmayabilir

İstedığı kadını elde edebilecekti ama istediği şeyi elde etmeden buradan ayrılırsa lanetlenenecekti.

Gerçeği.

On Dokuzuncu Bölüm

UMUT Bal ybliss'e DÖNMÜŞTÜ.

Şehrin kıvrımlı sokakları hareketliydi, sakinleri daha önce hiç göstermedikleri bir coşkuyla sağa sola koşuşturuyordu.

Ejderha'nın iştahını yatıştırmaya çalışırken. Kereste ve mal yüklü vagonlar, uçurum yolundan yukarı doğru gümbürdeyerek neredeyse her saat kaleye geliyordu. Vil agers artık hediyelerini isteksizce değil, neredeyse acınası bir hevesle veriyor, paketliyorlardı. solmuş saç kurdeleleri ve çoktan geçmiş Noel sabahlarından biriktirilmiş ip parçalarıyla mütevazı teklifleri.

Hava karardıktan sonra Weyrcraig'in pencerelerinde titreyen ışıklar hayaletlere değil, derinlerde çalışmak isteyen işçilere aitti.

kalenin hallerini eski ihtişamına kavuşturmak için gece boyunca çalıştılar. Bal ybliss'in talihinin değiştiği haberi tüm

Highlands, yıllar önce vilayeti terk eden klan üyelerinin çoğu geri dönmeye başladı. Sokaklar neşeli çığlıklarla çınlarken

Babalar on yıldan uzun bir süredir görmedikleri oğullarını kucakladılar ve anneler gözyaşları içinde hiç tanımadıkları torunlarını karşıladılar.

Yaklaşık on beş yıldır ilk kez, Bal ybliss geçmişinin gölgesinden kurtuluyordu. Çünkü Klan'ın prensi

MacCul ough krallığını talep etmek için eve gelmişti.

Gwendolyn bir sabah pazardan eve dönerken, Weyrcraig Kalesi'ne kaçamak bir bakış fırlattı.

Hayatının üzerine düşen gölgeden o kadar kolay kurtulmuştu ki. Son kez göz göze gelmesinin üzerinden iki aydan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen

onu yatak odasının karanlığında hissettiği kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordu. Bekliyordu. İzliyordu.

Zamanını bekliyor.

Son iki ay içinde, daha önce verdiği bin sterline atıfta bulunmayarak sabrını kanıtlamıştı.

böyle bir azimle aradılar. Ejderha'nın hilelerini lanetlemek yerine, vil agers şimdi gençlerinin zekası üzerine kıkırdadı

Usta, yaptığı şakanın onların aleyhine olduğunu umursamıyormuş gibi davranıyordu.

Aptalca ve umut dolu bir şekilde şuna inanmaya bile cüret ettiler

Onları korkunç günahlarından dolayı affetmişti. Sadece Gwendolyn, onun bu hoşgörüsünün başka bir şey olmadığından şüphelenecek kadar onu iyi tanıyordu.

fırtına öncesi sessizlikten daha iyidir.

Ross, şehir çağından kalma meyhanenin merdivenlerinde uzanıyordu. Gwendolyn ondan kaçmak için caddeyi geçmeden, Ross ayağa fırladı.

ayaklarını uzattı ve ona bir selam verdi. "Size de iyi günler Bayan Wilder. Bu güzel yaz sabahında çok güzel görünüyorsunuz."

Yüzündeki hevesli ifade olmasaydı, Gwendolyn onun kendisiyle alay ettiğinden şüphelenebilirdi. Eve döndüğünden beri

yaşına kadar, vücudunu pek de güzel göstermeyen kirli önlükler ve sıkıcı yün elbiselerden başka bir şey giymemişti. Saçlarını sarardı.

sert bir düğüm haline getirilmiş ve ev dokuması bir başlıkla sabitlenmiş. Baş ağrıyabilir ve gözleri biraz şaşı olabilir ama en azından

Ejderha'nın parmaklarını onun bağlanmamış yumuşaklığında gezdirdiğini hayal etmek zorunda değildi.

"Teşekkür ederim Ross. Fark etmen ne kadar nazik bir davranış," diye cevap verdi asitli bir tatlılıkla ve kasıtlı olarak onun ayağına basarak geçti.

Kuzeni Marsali eczacıdan çıkıp kıvranan kızını itmeye başladığında acı dolu homurtusu hâlâ havada asılı duruyordu.

Gwendolyn'in yüzüne baktı. "Son zamanlarda küçük meleğimi gördünüz mü Bayan Wilder? Oldukça güzel bir kız oldu."

Gwendolyn paketlerinden birinden bir mendil çıkardı ve çocuğun yanağındaki kir lekesini sildi. "Ben

"Annesinin tıpatıp aynısı olduğuna inanıyorum."

Bebeğin tükürük balonundan kaçmak, onu Ross'un annesiyle yüz yüze getirmeyi başardı.

O kadar düşük bir reverans yaptı ki, kalkmaya çalıştığında dizleri gıcırdadı ve patladı. "Peki ya o sevgili baban nasıl olurdu, çocuğum?"

yapmacık bir gülümsemeyle sordu. "Çok iyi, umarım." Gwendolyn geçtikten sonra, arkadaşlarından birine doğru eğildi ve

Ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir fısıltıyla, "Genç kızın kaçırılması ne yazık. Her zaman benimkilerden biriyle iyi bir eş olacağını söyledim.

Çocuklar."

Gwendolyn ürpermekle gülmek arasında kalarak adımlarını hızlandırdı. Vil ager'lar onun kendilerinden olmadığına inanmayı reddettiler.

Laird'in metresi. İki hafta boyunca onu kaçıran kişiyle arasında neler geçtiği konusundaki taş gibi sessizliği

sadece spekülasyonlarını körükledi. İçlerinden biri ayaklarına kapanmadan malikaneden ayrılamıyordu,

Geçmişte ona yaptıkları karanlık kötülüklerin kefaretinin ödemeye çalışıyorlardı. Yaltaklanmaları ne kadar eğlenceli olsa da

Bernard MacCul ough'a ait olduğuna inanıyordu. Ya da ona ne olduğunu hâlâ umursuyor olabilirdi.

Malikânenin arka kapısı arkasından şangırdayarak kapandığında rahat bir nefes aldı.

"Gwennie?"

"Evet, baba, buradayım." Gwendolyn elindeki paketleri merdiven sahanlığına bıraktıktan sonra aceleyle yan bahçeye geçti.

Babam bir elma ağacının gölgesinde bir sandalyeye yaslanmıştı.

Yanında diz çökerek, yün kucak bornozunu onun zayıf bacaklarına doladı. Son birkaç yılda çok kilo kaybetmişti.

Ona bakmanın bile gözlerini acıttığı haftalar. Kaburgaları göğsünü kaplayan kırılğan parşömeni delmekle tehdit ederken

Gözleri her geçen gün yuvalarına daha da gömülüyor gibiydi. Izzy'nin onu kucağına alması hiç de zor olmamıştı.

güçlü kollarıyla onu dışarıya taşıdı. Bunun gibi sıcak yaz günlerinde, taşların üzerinde oturmayı severdi.

annesinin mezarı. Sanki sevgili karısının varlığını hissediyormuş gibi bu ona rahatlık veriyordu.

Gwendolyn'in kolunu tırmaladı, gözlerinin soluk mavisi telaşla parlıyordu. "Bir rüya gördüm çocuğum. Rüyamda onun geldiğini gördüm.

benim için geri dön."

"Ah, baba," dedi başını sallayarak. "Cumberland'ın buradan çok uzakta olduğunu sana kaç kez söylemem gerekiyor? O

seni bir daha asla incitmeyeceğim."

"Cumberland değil. Ejderha! Geri döndü, değil mi? Hepimizi yok etmek için."

Keder ve korku karışımı bir düğüm Gwendolyn'in boğazını sıktı. "Ejderha sonsuza dek gitti baba. Hiçbirimizin başına bela olmayacak. tekrar."

"Ama geri gelirse, beni ondan koruyacaksın, değil mi genç kız?" Kız irkilinceye kadar elini sıktı.

"Evet, baba, seni güvende tutacağım. Yemin ederim," diye güvence verdi ve onun narin başına bir öpücük kondurdu.

Ona gülümsedi. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. Sen her zaman benim iyi kızım oldun, değil mi?"

Onun gerçekten de günahkâr tutkularla ve utanç verici özlemlerle dolu kötü bir kız olduğunu asla bilemezdi. İyi bir kız

Ejderha'nın baştan çıkarıcı cazibesine kapılmadığı için şükreliyordu ama Gwendolyn bazen geceleri uyanıyordu.

yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve vücudu pişmanlıkla yanıyordu. Ejderha'nın inine geri döndüğüne inanarak, bir an için

oturur pozisyona geçti ve karanlıkta gölgesini aradı, ancak Kitty'nin fısıltısıyla gerçeğe geri döndü.

Nefes alıyorum.

Izzy mutfaktan elinde sırlıklam giysilerle dolu bir sepetle çıktığında Gwendolyn neredeyse rahatlamıştı. Eğer o

Kendini yorgunluktan bitkin bir hale getirebilirse, bu gece rüyasız bir uykuya dalabilirdi. Babasını uyuklarken bırakarak

Yan avluda, malikânenen onu çevreleyen taş kanala kadar uzanan ipin üzerine giysileri dizmeye başladı.

Glynnis ve Nessa arka kapıdan hızla çıktıklarında Izzy elindeki paketlerle mutfığa geri dönmüştü.

Gwendolyn neredeyse yüksek sesle inliyordu. Kız kardeşleri vil ager'lardan bile daha meraklılardı. Ne zaman onların sorularından birine cevap vermeyi reddetse

Ejderha ile geçirdiği zaman hakkında sorular yönelttiğinde saatlerce surat asıp somurtuyorlardı.

Temkinli bir şekilde yaklaşımlarını izleyen Gwendolyn, önlüğünün cebinden bir bisküvi çıkardı ve bir ısırık aldı. Nessa ve Glynnis

birbirlerine telaşlı bir bakış attılar. İkisi de Gwendolyn'in döndüğünden beri iştahının yerinde olduğunu fark etmişlerdi.

aylık kursları, üreyebileceği yönündeki spekülasyonları ortadan kaldırdı.

"Bizimle gelmeliydin, Gwennie," diye seslendi Nessa. "MacCulough'un mal yüklü gemilerinden biri daha

Edinburgh'dan daha bu sabah geldi. O iri yarı genç denizcilerden bazıları kürek çekerken biz de kayalıklardan izledik.

hepsini kaleye götürün."

Glynnis bir elini göğsüne götürdü. "Hiç bu kadar güzel şeyler görmemiştim -yaldızlı bacalar, lekeli fanuslar cam, sulandırılmış ipek döşemeli koltuklar. Laird'imiz gerçekten kusursuz bir zevke sahip olmalı."

Gwendolyn, ikisinin daha önce hiç kullanmadığı saçma sapan yatağı düşünmemeye çalışarak, "Ve bir gram bile tasarruf yok," diye karşılık verdi. Paylaşıldı.

Glynnis omuz silkti. "Hem koca bir nakliye filosuna sahipken neden tutumlu olsun ki? Uşaklarından biri bana

Hatta Louisbourg'da bir amiral ya da devlet adamını Fransızların pençesinden kurtardıktan sonra Kraliyet onu cesaretinden dolayı şövalye ilan etti."

Gwendolyn, "Onu öldürmek yerine Kraliyet Donanması'na almaya karar vermeleri İngilizler için büyük bir şanstı," dedi.

kuru bir şekilde. "Ama bu kahramanlıklarının hiçbirini duymamış olmamızı tuhaf buluyorum."

"Ah, ama bunun nedeni kendisini başka bir isimle çağırmasıydı," diye açıkladı Nessa. "Bernard Grayson. Görünüşe göre, buradaki hiç kimse İngiltere onun İskoç olduğunu bile biliyordu."

Gwendolyn başını salladı ve kendi sade elbiselerinden birini ipin üzerine örttü. "Onun nasıl olup da sonunda babasını yok eden ülke için savaşmaya başladı." Bu asla yapamayacağı şeylerden sadece *biriydi*.

Bernard MacCul ough'u anlamak.

Nessa, Gwendolyn'e yan gözle bakarak Glynnis'i dürttü. "Maisie'nin annesi çamaşırcı kadınlardan birinden duymuş ki

O da bir çeşit alçaktı. Her ne kadar Londra'nın en iyi misafir salonlarında ağırlansa da

Donanmadan emekli olduktan sonra, gecelerinin çoğunu kumarhanelerde ve barlarda gezinerek geçirdiğini iddia ediyor."

Gwendolyn, utangaç öpücüklerinin ve beceriksiz okşamalarının onun deneyimindeki bir adama ne kadar gülünç görünmüş olabileceğini düşünerek Nessa'nın vardiyalarından birine vahşi bir bükülme verdi.

"O günler büyük ihtimalle artık geride kaldı." Glynnis umursamaz görünmeye çalışarak terliğinin burnunu toprakta sürükledi.

"Kendine ait bir servet biriktirdiğine ve mirasını almak için geri döndüğüne göre bir eş aramaya geldim."

"Sizi kocalar arasında yakalamayı umuyorsa acele etse iyi olur."
Gwendolyn sırlıslıkla ıslanmış havluyu masanın üzerine atarak şöyle dedi
ve Glynnis'in burnunu kıl payı kaçırdı. "Yine de cebinde senin zevkine
yetecek kadar gümüş olabilir ama
saçında. Senden daha uzun yaşayacak bir adamla evlenmek istemezsin,
değil mi? "

"İstersen onun karısı olabilirsin, Glynnis," dedi Nessa. "Çünkü benim
onun metresi olmak gibi bir niyetim var."

Kız kardeşleri kız gibi kıkırdarken, Gwendolyn daha fazla bisküvi
almak için önlüğünü yokladı. Boğuluyordu.

bahçe kapısı gıcırdayarak kapandığında sonuncusuydu.

Duvarın gölgesinde duran adamı gördüğünde kalbi tuhaf bir şekilde
çarptı. Ama adam gölgeden

Güneş ışığında, onun sadece Tupper olduğunu fark etti, ağırbaşlı siyah
bir frak ve diz pantolonu giymişti.

"İyi günler hanımlar." Ciddi kahverengi gözlerini Gwendolyn'e
çevirmeden önce her iki kız kardeşi de kibarca selamladı. "I

sizinle biraz konuşabilir miyim diye merak ediyordum, Bayan Wilder.
Yalnız olarak." "Elbette, Bay Tupperingham," diye cevap verdi Bayan
Wilder.

yapmacık bir resmiyet. Her ne kadar sık sık

Son birkaç hafta içinde malikâneyi ziyarete geldiğinde, ne zaman ortaya
çıkrsa gitmek için bir bahane uyduruyor gibiydi. Kadın

Kızın kaçırılmasındaki rolü nedeniyle hâlâ kendini suçlu hissediyordu.

Glynnis ve Nessa isteksizce ayrıldılar ve Tupper'a omuzlarının üzerinden
meraklı bakışlar fırlattılar. Hala tam olarak

küçük kız kardeşlerinin böylesine egzotik bir hayran edinmeyi
başardığına inanamıyorlardı.

Tupper şapkasını çıkardı ve Gwendolyn'in gözlerinden sakınarak elden
ele dolaştırdı. "Umarım beni affedersiniz.

ama başka kime başvuracağımı bilemedim. Eğer Catriona'nın babası
olsaydı. . ." Tereddüt etti, belli ki ne yapacağını bilemiyordu.

"Aklı başında mı?" Gwendolyn cevap verdi.

Tupper minnetle başını salladı. "Catriona'nın babasının aklı başında
olsaydı ona giderdim. Onun en büyük kız kardeşi bile olmadığını
farkındayım,

ama en çok siz varsınız gibi görünüyor..."

"Anlıyor musun?" diye sordu, adam yine tereddüt edince.

"Kesinlikle! Bu nedenle, kendimi bugün karşınızda son derece garip bir pozisyonda bulduğum için büyük bir endişe duyuyorum.

Catriona'nın ... için yalvarın C-Catriona'nın ..."

Kekelemeye başlamak üzere olduğunu hisseden Gwendolyn, "Ayak?" diye sordu.

Ona sitem dolu bir bakış attı. "Ben öyle düşünmüyorum. Aradığım onun eli, kutsal evlilikte." Kendisi de şaşırılmış görünüyor.

Cesaretle gözlerini indirdi ve şapkasının kenarını elleriyle sıkmaya başladı. "Tabii ki, eğer bunu yapmazsan seni suçlamam.

beni ona layık bul."

"Saçmalama. Kitty'nin hep bir fidyecinin uşağıyla evlenmesini ummuşumdur."

Tupper o kadar neşeli görünüyor ki Gwendolyn hemen alay ettiğine pişman oldu. Şapkeyi onun elinden nazikçe aldı ve

geri vermeden önce ağzını düzeltti. Onun duygulu kahverengi gözlerine bakarak, "Senin hakkında ne düşünürsem düşüneyim

Eş seçimi konusunda kız kardeşime iyi bir koca olacağınızı inkâr edemem. İkiniz ne zaman evlenmeyi planlıyorsunuz?"

Tupper'ın yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. "İskoç topraklarında evleneceğimize göre, özel bir nikâh kıydırmaya gerek kalmayacak.

Kraliyet'ten ruhsat. Eğer sizi de memnun edecekse, önümüzdeki hafta bitmeden karı koca olmayı umuyoruz."

"Bu bize fazla zaman bırakmıyor." Gwendolyn kaşlarını çattı, yapacakları yüzünden başı dönmeye başlamıştı bile. "Kitty

Gerçi Glynnis'in en son evlendiği elbiseyi ödünç alabiliriz. Ve Izzy'nin de

misafirler için zencefilli kek ya da buna benzer bir şeyler. Elbette çok fazla savurganlık yapamayacağız, ama eğer

fedakarlık, yapabiliriz ..."

Tupper, frakının saten astarına uzanıp, üzerinde şu ibareler bulunan katlanmış bir kâğıt çıkarınca sözlerini yarıda kesti

Kıpkırmızı balmumu. Öncekinden daha da gergin görünerek ona uzattı.

Kremsi vel um çok tanıdıktı. "Gwendolyn soğukkanlılıkla, "Eğer laird'imizin taze geyik etine ihtiyacı varsa," dedi.

kasap dükkanını deneyin."

"Bu kez bir talep değil," diye temin etti Tupper onu, "bir teklif."

Onun yalvaran bakışlarına boyun eğerek notu aldı ve açarak işaret parmağı ile başparmağının uçları arasında tuttu sanki mürekkebin kendisi lekeli olabilirmiş gibi.

"Demek MacCulough seni ve kız kardeşimi evlendirmek istiyor," dedi ve etrafı tararken ağzının gerildiğini hissetti.

karalanmış bir mektup. "Ve tüm vilayet çağını kutlamaya katılmaya davet ediyor." Notu bir çırpıda kapattı. "Bu çok

cömert bir teklif, ama bizim onun hayırseverliğine ihtiyacımız yok."

"Size bunu bir borcun ödenmesi olarak düşünmeyi tercih ettiğini söyledi."

Gwendolyn, MacCulough'un notunu bin parçaya ayırıp kaleye doğru yürümekten başka bir şey istemiyordu,

kibirli yüzüne fırlatacaktı. Ama böyle büyük bir düğünün Kitty için ne anlama geleceğini biliyordu. Masalar olacaktı.

Her çeşit et ve turta, yeni doldurulmuş viski fiçileri, şafak sökene kadar devam eden boru ve şarkı sesleriyle doluydu. Ve tüm

Bu ziyafet, şenlik ve dansa klanın müsrif prensi başkanlık edecekti. Bu gece kız kardeşinin

hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı. Ve Gwendolyn ne kadar uğraşırsa uğraşsın unutamayacaktı.

İç çekti. Kitty'nin güzel bir düğün yapabilmesi için fedakârlık yapmak istiyordu. Sadece maliyetinin ne olacağını fark etmemişti.

çok yüksek olacak.

"MacCulough'a teklifini kabul edeceğimi söyleyebilirsin," dedi Tupper'a, "ama bunu herkesten daha iyi bilmesi gerektiğini

bazı borçlar asla geri ödenemez."

Yirminci Bölüm

BORULAR ARTIK Bal ybliss'in kayıp prensi için yas tutmuyordu. Weyrcraig Kalesi ışıkla parladı, hayaletleri son kez

Dinlenin. Vilayet sakinleri, renkli tartanları ve tüylü şapkalarıyla, Kraliyet'in Kanunlarına açıkça meydan okuyarak tepeye doğru akın ettiler.

Bonnie Prince Charlie'nin Cul oden'deki yenilgisinden sonra her türlü İskoç kıyafetini yasaklayan yasaklama.

Yeni restore edilmiş ferforje kapılardan meşalelerle aydınlatılmış avluya döküldüklerinde, kahkahaları gecenin serinliğinde çınılıyordu

havada, yalnız bir figür yüksek bir pencereden onların neşeli saflarını izliyor, bulamayacağından korktuğu tek yüzü arıyordu.

İskoçya ve İngiltere'den gelen en iyi işçilerden bazıları son iki ayın her anını

Çatlakları yamamak ve duvarları yeniden inşa etmek, kale Bernard'a eskisinden daha fazla harabe gibi görünüyordu. Yalnızlığı özlemişti.

Karanlığı özledi.

Onu özledi.

Pencere çerçevesine yaslanarak kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. Gwendolyn'in cesaretini, meydan okuyuşunu, yumuşaklığını özlemişti.

kollarında. Onun yokluğu, hiçbir harcın dolduramayacağı boşluklar ve sivri çatlaklar bırakmıştı. O kadar çok şey vardı ki

Aralarında konuşulmamış kelimeler, ona cevaplama şansı vermediği pek çok soru kalmıştı.

İki aydan fazla bir süre boyunca ondan uzak durmak için mücadele etmiş, o fırtınalı geceden bu yana hiçbir şeyin değişmediğini kendi kendine söylemişti

Onu ilk kez avlusunda bulmuştu. Bir beyefendi gibi giyinebilir ve bir prens gibi yaşayabilirdi ama özünde bir canavardı.

Vicdanı ve pişmanlığı olmayan bir yaratık.

O gece sahilde kızın gözlerinde gördüğü korku aklından çıkmıyordu. Sanki daha çok korkuyormuş gibiydi.

Bernard MacCul ough'u Ejderha'dan daha çok seviyordu. Onu suçlayabileceğinden değil.

Vil ager'ların onları karşılamak için ardına kadar açılmış kapılardan geçişini izledi. Ne yaptıklarının farkında bile değillerdi.

bir tuzağa doğru yürüyorlardı. Bu gece sona ermeden önce, onu yok eden haini teslim etmek için yalvarıyor olacaktı.

Aile. Belki de Gwendolyn uzak dursa daha iyi olurdu. Yapmak üzere olduğu şey için onun onayını alabilecek gibi değildi.

Bernard doğruldu ve gömleğinin firfırlı manşetlerine pratik bir fiske vurdu. Pişmanlıklarını şımartmanın zamanı geçmişti. Onun

Sevgi dolu klan üyeleri ev sahiplerinin sağlığına kadeh kaldırmak için bekliyorlardı ve o da onları memnun etmeye hazırdı.

+ + +

Gwendolyn babasının başucunda oturuyordu ve orada kalmaya cesaret edebildiği kadar uzun süre kalmaya kararlıydı. Keşke bütün gününü

Bütün akşam burnunu Kraliyet Doğa Bilgisini Geliştirme Derneği'nin son broşürüne gömüp

Deney, ama Kitty'yi düğün gününde terk edecek kadar yürekli değildi. İçini çekti, şimdiden kız kardeşini özliyordu. Bu geceden sonra,

bir daha asla kulağında Kitty'nin dirseğiyle uyanmaktan endişe etmesine gerek kalmayacaktı.

Neşeli boru sesleri kapalı panjurların arasından süzülüyordu. Eski ahşap, müziği ve kahkahaları boğmak için çok az şey yaptı.

vadide çınılıyordu. Laird'in cömertliği sayesinde, gece ilerledikçe eğlencenin daha da gürültülü hale geleceğine şüphe yoktu.

devam etti ve serbestçe akan viski, yıllarca kontrol altında tutulan dilleri ve çekingenlikleri gevşetti.

Babası uykusunda seğiriyordu. Bütün gün huzursuzdu - gölgelerin üzerine atlıyor, elini çekiştiriyor ve

Gwendolyn yatağa tırmanıp kendi kafasını da yatağın altına gömmek isteyene kadar ejderhaların gazabına uğramıştı. Çok yazık oldu,

En küçük kızının müstakbel bir vikontun karısı olmak üzere olduğunu asla bilemeyeceğini düşündü.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Izzy telaşla içeri girdi, onu orada görünce şaşırması görünüyordu. "Neden dalıyorsun, genç kız? Yer

Kız kardeşler neredeyse bir saat önce kaleye doğru yola çıktılar."

Gwendolyn ayağa kalktı ve battaniyeyi babasının çenesinin altına sıkıştırmakla meşgul oldu. "Babam bugün çok huzursuz. I

"Belki de sen gidip diğer köylülerle eğlenirken ben de onunla kalmalıyım diye düşünüyordum."

"Benim gibi yaşlı bir kadının eğlenmekle ne işi olur? Neşelenmek, hala genç olanlar içindir.

damarlarındaki özsudan yükselir." Izzy başını kapıya doğru salladı. "Sen git, genç kız. Ben babana göz kulak olurum. Kız kardeşin onun düğününü kaçırırsan seni asla affetmez."

Gwendolyn, Izzy'nin gözlerini kaçırmaya devam ederek pilavları doldurdu. "Eğer ona babamın ne kadar kötü bir gün geçirdiğini hatırlatırsan, eminim anlayacaktır."

Izzy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kitty anlayabilir ama ben anlarsam ne olayım."

Gwendolyn başını eğerek amaçsız hareketlerine son verdi. "O yere geri dönebilir miyim bilmiyorum. Yüzleşmeye hazır değilim onu."

Izzy başını salladı. "Seni tanıdığım bunca yıl boyunca, bir savaştan geri çekildiğini hiç görmedim. Ne olduğunu bilmiyorum.

O genç haydut sana o kalede ne yaptı bilmiyorum, ama insan ya da hayvan, herhangi birinin seni senden uzak tutmasına izin vereceğini düşünmek beni utandırıyor.

"Gwendolyn yavaşça başını kaldırdı ve Izzy'nin sözlerini düşündü. Hizmetçi haklıydı. Kendi kız kardeşine izin vermesi bencillikti.

Endişe Kitty'nin mutluluğuna gölge düşürdü. Yatağa bir göz attı. Babası hiç kıpırdamadan, huzur içinde uyuyordu.

O sonsuz günde ilk kez.

"Pekala Izzy, ben gidiyorum." Sandalyenin arkasından şalını alırken Gwendolyn'in nabızı hızlandı.

Izzy, Gwendolyn'in kahverengi yünlü elbisesine bakarak, "Böyle giyinmezsen olmaz," diye karşılık verdi. "Seni bir kadınla karıştırmak istemem.

Kendi kız kardeşinin düğününde mutfak hizmetçilerinden biri."

Aceleyle odadan çıktı ve birkaç dakika sonra bir kolunun üzerine örttüğü metrelerce parıldayan taftayla geri döndü.

Gwendolyn'in nefesi kesildi.

Bu, şatodaki son gecesinde giydiği gök mavisi saks elbiseydi. O sırada şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

yırtmış ve bir daha görmemeyi umarak çatı katının köşesine fırlatmıştı. İmha edildiğini düşünmüştü,

Ama Izzy onu kurtarmış ve narin kumaştaki yırtıkları özenle onarmış olmalı.

"Annenin babanla evlenmeden önce çok güzel eşyaları vardı," dedi Izzy, ham kemikli bir elini şık taftanın üzerinde gezdirerek.

"Ama onlara hiçbir zaman gerçekten ihtiyacı olmadı. Leydi Leah'nın güzelliği içten gelirdi ve en çirkininin bile içinde parlardı.

paçavralar." Sunusunu Gwendolyn'e uzattı, keskin gözleri ince bir buğuyla donuklaşmıştı. "Tıpkı seninki gibi."

Elbiseyi yavaşça kollarının arasına alırken Gwendolyn'in gözleri yaşardı. Kaba, yaşlı hizmetçi ona

fark ettiğinden çok daha büyük bir armağandı. Karşılığında ona bir şey vermek isteyen Gwendolyn parmak uçlarında durdu ve Izzy'nin elini öptü.

Yanak.

Her zamanki renginden bir ton daha kırmızıya dönen Izzy, Gwendolyn'i kapıya doğru kışkırttı. "Sen git, genç kız. Sende hiç

Böyle saçmalıklar için zamanım yok ve sabrım da yok. O azgın genç İngiliz, kız kardeşinin kombinezonunu kaldırıp

"Sen kıçını kaldırmadan önce onun donunu indir."

Gwendolyn uçurum patikasını hızla tırmandı, artık boruların şarkısına karşı koyamıyordu. Pagan feryatları kanını kaynattı, onu

Kendi çekingenliğini bir kenara bırakıp kuzey gökyüzünde asılı duran ayın buz gibi parıltısı eşliğinde çılgınca dans etmek için yanıp tutuşuyordu. Dans

Gece, tıpkı Weyrcraig Şatosu'nda olduğu gibi onun adını fısıldıyor, baştan çıkarıcı tehlikelerini kucaklaması için onu ikna ediyor gibiydi.

Karanlık.

Eteklerinin şık taftası terliklerinin etrafında hışırdadı. Bir eliyle saçlarına dokundu. Elbiselerini değiştirdikten sonra

Yün başlığını bir çift kaplumbağa kabuğu tarakla takas etti; bu taraklar sayesinde yumuşak lüleler ensesindeki Fransız düğümünden kurtuldu.

Avlu kapısının dışında bir araba bekliyordu, sabırlı atları bolca çiçek ve kurdeleyle süslenmişti. Sonra

Tupper ve Kitty kısa bir balayı için Edinburgh'a doğru yola çıkacaklardı. Gerçekten de baş döndürücü bir yolculuk, Gwendolyn

Tüm hayatını vadinin korunaklı duvarları arasında geçirmekten memnun olacak bir genç kız için hüznü düşündü.

Kalenin pencereleri ışıkla parlarsa da, neşenin çoğu avluyla sınırlı görünüyordu. Ayakta

Meşaleler sokakları çepeçevre sarmış, ıslıl ıslıl parıltılarıyla gölgeleri kovuyordu. Afrodit şenliğe başkanlık ediyordu, hem başı

ve alaycı gülümsemesi eski güzelliğine kavuştu. Hizmetkârlar kalabalığın arasından geçerek ellerinde tepsilerle yiyecek ve içecek. Kırmızı giysileri ve pudralı peruklarıyla İskoçyalılar'dan birkaç kıkırdamadan fazlasını aldılar.

Auld Tavis kavalıyla neşeli bir melodi mırıldanıyor, kemikli göğsü sanki her nota son notası olacakmış gibi kabarıyordu. Lachlan davul, flüt ve keman eşliğinde klarnetinin tellerini tıngırdattı. Peder Throckmorton

Pantolonunun ve paltosunun koyu siyahı içinde, cıvıl cıvıl bir kızılgerdan sürüsü arasında sıkıcı bir kargaya benziyordu.

klanın küçük isyanını görmezden gelmeye karar verdi. Müzikle birlikte alkış tutarken muzip yüzünü bir gülümseme aydınlattı, vurduğundan daha fazla vuruş kaçırıyor.

Gwendolyn'in ışıltılı kız kardeşini bulması uzun sürmedi. Tupper, Kitty'nin ellerini kendi elleriyle kavradı ve iki sıra dansçıya önderlik ettiler.

bir gal oping makarasının içinden. Yaban gülleri ve kurumuş funda dallarından örülmüş bir hale Kitty'nin esmer buklelerini taçlandırıyor, onu Her zamankinden daha da meleksi.

Kitty'nin gamzeleri Gwendolyn'i gördüğünde derinleşti. Dansçıların arasından sıyrıldı, soluk soluğa kalmış Tupper'ı sürükleyerek arkasından. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım!" Müstakbel kocasına sarılmaktan vazgeçti, sadece

Gwendolyn'i sertçe sıktı.

Gwendolyn onun sırtını sıktı. "Bunu hayatta kaçırmazdım, yavru kedi. Ya da belki de sana 'kedi' demeliyim, çünkü sen yakında yetişkin ve evli bir kadın olacaksın."

Tupper nişanlısına gülümsedi, geniş yüzü efor ve gururla kızarmıştı. "Çok kısa bir süre içinde onu arayabilirsin.

Bayan Tupperingham."

"Belki de 'Bayan Ejderha'yı tercih eder diye düşündüm," diye cevap verdi Gwendolyn ona ters bir bakış atarak.

Kitty kaşlarını çatı ve koluna bir yumruk attı. "Bu kadar alay etmemelisin. O küçük hınzırlığı için onu hâlâ affetmiş değilim. maskaralık."

"Bu geceden sonra, bana bunu ödetmek için hayatının geri kalanına sahip olacaksın," diye hatırlattı Tupper ona, yumruğunu dudaklarına götürerek.

"Yapmayacağımı da sanma," diye mırıldandı Kitty.

Flörtleri açık bir öpüşmeye dönüşmeden önce, dansçılardan oluşan bir grup yanlarından geçerek ikisini de geri çekti.

Reel.

"Sakın gitme! Geri geleceğim!" Kitty müzik ve kahkahalar arasında bağırarak Gwendolyn'e özür dileyen bir bakış attı.

Gwendolyn onların kendisinden uzaklaşmasını izlerken iç çekti. Onun mantıklı bir kız kardeş olması gerekiyordu. Neden yapamadı

Tupper gibi tatlı huylu ve karmaşık olmayan birine aşık olmuş mudur?

Bu düşünce avluya doğru kaçamak bakışlar atmasına neden oldu. MacCul ough'dan hiçbir iz yoktu.

Gölgeli bir köşede, bir genç kız ve bir delikanlı uzun bir öpücüğü paylaşıyordu.

Gwendolyn, kız başını kaldırıp doğrudan ona bakana kadar baktığını fark etmedi.

Yanakları yanan Gwendolyn en yakındaki büfe masasına yöneldi. Müziğin hararetli bir şekilde yükselmesi onu

kanı damarlarına fazla sıcak geliyordu. Bundan dokuz ay sonra, kuşkusuz bu çağda doğan bebeklerin sayısı artacaktı, bazıları

Bazıları isteyerek, bazıları ise sarhoş ya da ışığın korumasından uzaklaşacak kadar aptal kadınlara zorla doğurulmuştur.

Keşke ait olduğu yerde, babasının yatağının başında kalsaydı, Gwendolyn kendine kabarık bir çörek aldı. Belki de yeterince yerse, bir daha evinin kapısından dışarı çıkamayacak kadar şişmanlayacaktı.

Tanıdık, tiz bir titreme duyduğunda böreği ağzına götürmek üzereydi. Döndüğünde Nessa ve Glynnis'i gördü.

ona doğru geliyordu.

Nessa küçük burnunu kırıştırdı. "Tanrı aşkına, Gwennie, kendini böyle domuz yerine koymak zorunda mısın?"

Glynnis, "Son iki ayda yediği o kadar çok şey var ki," dedi, "MacCul ough'un onu son kez beslemeyi reddettiğini sanırsınız. onun misafiriydi."

Gwendolyn'in parmakları çöreği sıkıca kavradı ve parçalara ayırdı. Kız kardeşlerinin yemlemesinden bıkmaya başlamıştı. "Oh, o besledi

beni. Ben saf ipekten minderlere uzanırken o beni nektar ve ambrosia ile görkemli ziyafetlerle besledi."

Nessa ve Glynnis hep birlikte öne doğru eğildiler, Gwendolyn'in sesinin alışılmadık boğukluğu karşısında büyülenmişlerdi. Her ne kadar farkında değildi ama yakındaki birkaç vil अगर da dinlemek için durakladı. "Ağızma teker teker dolgun, etli üzümler atardı, sonra Titreyen göğsüme düşen her bir çiğ damlasını öp."

Nessa'nın nefesi kesildi ve Glynnis eliyle ağzını kapattı ama Gwendolyn onların tepkilerinin tadını çıkarmakla o kadar meşguldü ki dikkatleri artık onun üzerinde değil, sağ omzunun hemen üzerindeki bir şeydeydi.

"Parmak uçlarındaki nektarı yalamayı bitirdikten sonra," diye devam etti, dudaklarında şehvet dolu bir gülümseme belirdi, "o da beni o minderlerin arasına yatırır, tüm giysilerimi yırtar ve gece boyunca benimle çılgınca, tutkulu bir aşk yaşardı."

"Beni pohpohlamanıza gerek yok Bayan Wilder," dedi hemen arkasında duran biri. "Kız kardeşlerinizin, iyi kalpli göründükleri gibi, benim dayanıklılığımıza sahip bir adamın bile arada kısa bir uykuya ihtiyaç duyabileceğini öğrenmek hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

böyle güçlü diyebilir miyiz. . çabalar mı? "

Dumanlı bariton sesiyle funda kokusu Gwendolyn'in üzerine çöktü ve buz gibi bir dehşet duygusuna kapıldı. Biraz bekledikten sonra

Tanrı'nın duasına cevap vermeyeceğinden ve yerin açılıp onu yutmayacağından emin olmak için yeterince uzun bir süre, yavaşça döndüğünde kendini Bernard MacCul ough'un sırttan yüzüne bakarken buldu.

"İnsanlara sinsice yaklaşımdan hiç bıkmaz mısınız?" diye sordu.

Adamda zerre kadar utanma duygusu olduğuna inansaydı, kalın, koyu kirpiklerinin aşağıya doğru inmesi

oldukça ikna edici. "Kaballığının affedilemez olduğunun farkındayım, ama gittiğim her yerde varlığımı ilan edersem, nasıl

Böyle *lezzetli* konuşmalara kulak misafiri olmak için mi?" Tek kara kaşını kaldırdı, aklına Gwendolyn'in o ateşli sahnesini getirdi.

az önce kız kardeşlerine tarif etmişti.

Ona kalırsa, mirasını kucaklamak için berbat bir zaman seçmişti.

Kraliyet fermanına karşı gelerek

kısa bir etek giymiş ve gömleğinin göz kamaştırıcı beyazlığının üzerine kırmızı ve siyah ekose bir örtü örtmüştü. Başındaki dantel köpüğü

Bilekleri ve boğazı sadece heybetli göğsünün ve uzun uzuvlarının erkeksi gücünü vurguluyordu. Dizleri çıplaktı, alt kısmı

Bacakları ekose çoraplar ve deri ayakkabılarla kaplıydı. Kalın, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

Meşale ışığının bir oyunu olabilirdi ama Gwendolyn'in hayatının yarısından fazlasında sevdiği çocuk gibi görünüyordu.

Ve her zaman hayalini kurduğu adam. Kendini yeniden dokuz yaşındaymış gibi hissediyor, bir şeylerin özlemini çekiyordu asla sahip olamazdı.

Nessa, Glynnis'le birlikte sırayla reverans yaparken "İyi akşamlar, lord," diye cıvıldadı, kur yapan kuşlar gibi bir aşağı bir yukarı sallanarak mekanik bir saatte.

"İyi akşamlar hanımlar," diye cevap verdi, bakışları Gwendolyn'in yüzünden hiç ayrılmıyordu.

O anda biri kavalı Auld Tavis'in elinden alırken, bir başkası da büyüleyici bir melodi dokumaya başladı

fife ve clarsach üzerine. Hepsinin bildiği bir bal reklamıydı bu, kalbini verecek kadar aptal bir genç kızın kaderinden yakınan bir reklam.

ona doğru bakan ilk delikanlı.

Bernard elini uzattı, gözleri Gwendolyn'in anlayamadığı bir duyguyla kararmıştı. "Shal dans edelim, Bayan Wilder?"

Kalabalık ani bir sessizliğe büründü ve şarkının tatlı, baştan çıkarıcı ve tehlikeli tınıları etraflarında dönmeye başladı.

Gwendolyn onun eline baktı. Bir zamanlar ona sadece elini değil, kalbini de emanet etmişti. Bir zamanlar aptallık etmişti.

Bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırdı. "Bu bir davet mi yoksa emir mi, lord?"

"Hangisini tercih edersiniz? "

"Senden mi? Hiçbirinden." Gwendolyn onu cıvıldayan kız kardeşlerinin merhametine terk etmek niyetiyle topuklarının üzerinde döndü.

"O zaman bunu bir emir olarak kabul et. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben hâlâ senin efendimim."

Gwendolyn eteklerini bir çırpıda savurarak döndü. "İşte burada yanıyorsun Bernard MacCul ough. Hiçbir erkek asla benim laird'im ve efendim."

Vil ager'lar Şimdi açıkça aval aval bakıyorlardı, lordlarının iradesine böylesine açık bir meydan okuma düŐünülemezdi.

Dudaklarında yavaşça bir gülmsemi belirdi. "Yerinizde olsam bundan o kadar emin olmazdım genç kız."

Gwendolyn'in elini tuttu ama onu dansa çekmek yerine Şatoya doğru yürümeye başladı. Gwendolyn'in hiç

Bir kez daha Ejderha'nın tutsağı olarak onun arkasında tkezlemekten başka çaresi yoktu.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

"BÜTÜN O KÜÇÜK, KÜÇÜK ELLİ..." Gwendolyn, Bernard'ın arkasında yürürken homurdandı. "Arkana saklanabilirsin MacCul ough tartanını istediğin kadar giyebilirsin, ama insan ya da hayvan, sen hala bir bul y!"

"Ve sen hâlâ bir veletsin," diye karşılık verdi uzun adımlarını yavaşlatmadan. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Beni kuleye mi kilitleyeceksin?"

Homurdandı. "Öyle yapsaydım, klan üyelerinden hiçbiri seni kurtarmaya gelmezdi.

Eminim ki, bu kötü çağdaki kızlardan herhangi birini kendi zevkim için talep etmenin benim ilahi hakkım olduğuna inanıyorlardır."

Bunu kanıtlamak istercesine, girişte yanlarından geçtikleri hizmetçiler ve başıboş eğlence düşkünleri onun yüzüne şöyle bir bakıp kapıya doğru koştu.

Gwendolyn'in içini rahatlatmak için merdivenleri atlayarak onu büyük hal'e doğru sürükledi. Altından geçtiklerinde zarif kemerli geçit, nefesi kesildi.

Ejderha'nın domuzları yine iş başındaydı.

Ay artık Hal'in sakinlerini gözetlemekte özgür değildi. Çatı onarılmış, kırılan kirişler değiştirilmiş ve

tavan sıvalı ve boyalıydı. Ortadaki kirişten sarkan balmumundan yapılmış kadehlerle dizili bronz bir avize, yumuşak bir ışık saçıyordu.

yeni cilalanmış masanın üzerinde parlıyordu. Bir zamanlar duvarları örten soluk pastel ketenlerin yerini zengin kumaşlar almıştı.

bordo damask. Maun şöminenin üzerinde bir çift çapraz mavzer asılı duruyordu.

sıcak bir parlaklık.

Yemyeşil orman yeşili kadife perdeler avluya bakan pencereleri örtüyordu. Bernard onu masanın önünden geçirirken,

Bir ejderhayı öpücüğüyle evcilleştirmeye çalışacak kadar aptalca davrandığı geceyi hatırlamamak için umutsuzca çabaladı.

Ateşin önünde bir çift deri berjer koltuk duruyordu. Bernard onu nazikçe bir tanesine doğru itti ve o da oturdu. O da

Toby'yi sıcak ocak taşlarının üzerine pelüş bir kedi postu gibi serilmiş

bulduğunda şaşırmadı. Kendini uyuşukluktan uyandırdı.

Sadece ona uyuklu bir göz kırpacak kadar uzun bir süre. Belli ki kızın bir süreliğine odadan çıktığı izlenimine kapılmıştı.

iki dakika, iki ay değil.

O sandalyenin kenarına sertçe tünerken, ev sahibi büfeye doğru ilerledi ve iki bardak Porto şarabı doldurdu.

Ona bir bardak uzattı. "Korkarım bu yeterli olacak. Kedicik kanım yeni bitti."

Belli ki gücenmiş olan Toby ocaktan fırladı ve kabarık kuyruğu seğirerek odadan koşar adımlarla çıktı.

"Hayır, teşekkür ederim. Susamadım," dedi Gwendolyn. "Ama açlıktan ölüyorum.

İçecek bir şeyiniz yok mu?"

"Korkarım nektar ve ambrosia yok," diye cevap verdi ipek gibi, "yine de buralarda bir yerlerde bir iki üzüm olabilir."

Gwendolyn yıpranmış sinirlerini yatıştırmayı umarak bardağı adamın elinden aldı ve içindekileri bir hamlede geri fırlattı.

İçine baş döndürücü bir sıcaklık yayıldı ve dilini gevşetti.

"Dans davetinizi reddeden bir kadını saçlarından sürükleyerek götürmek adetten midir? Çizimlerde böyle mi yapılıyor?"

Londra'nın odaları mı?" Boş bardakla oynadı. "Tabii ki, bana tercih ettiğinizin misafir odaları olmadığı söylendi.

sık sık."

Porto şarabından yavaşça bir yudum aldı. "Dünyada kendi yolunuzu çizmek zorunda kaldığınızda, kısa sürede bunun daha

zevkiniz için peşin ödeme yapmak mantıklıdır. Sabah olduğunda çok daha az pişmanlık duyarsınız."

Gwendolyn bardağını şöminenin üzerine koymak için ayağa kalktı. Şöminelerden birinin kabzasını süsleyen örgülü altın püsküllerle oynadı.

Claymores, onun gözlerinden kaçmaya çalışıyor.

"İstersen," dedi, bardağını onunkinin yanındaki şöminenin üzerine koymak için ona doğru uzanarak, "mumları söndürebilirim, böylece

Bana bakmak gibi tatsız bir görevden sizi kurtarayım."

"Hayır!" Cevabı niyet ettiğinden daha tutkulu çıktı.

Adam onun yanında duruyordu, o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığının saçlarını karıştırdığını hissedebiliyordu. Gwendolyn bunun bir hata olduğunu biliyordu.

Gözlerini kapattı, ama sandal ağacı ve baharatın tanıdık aroması yıllanmış viskiden daha sarhoş ediciydi.

"Bana bak, Gwendolyn."

"Yapamam," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Neden? Senin değerli Ejderin olmadığım için mi?" Sesi yumuşadı.

"Yanılıyorsun, Gwendolyn. Ben seninle aynı adamım.
seni öptüm." Dudaklarını kızın ağzının kenarına değdirdi ama kız yüzünü çevirdi. "Sana sarılan aynı adam
kollarında. Seninle aynı adam..."

Çok sevdim.

Bunu söyleyecek kadar zalim değildi.

"Hayır değilsin," dedi gözlerini sıkarak. "Sen Bernard MacCul ough'sun, Weyrcraig Kalesi'nin laird'i ve
Clan MacCul ough."

"O çocuk öldü," dedi açıkça. "Başından beri onun hakkında haklıydın. Yaklaşık on beş yıl önce bu hal'de öldü.
kendi yanlış inancının kurbanı oldu. O öldü ama ben yaşadım."

Çenesini avucunun içine aldı ve yüzünü ona doğru eğdi.
onun. "Bana bak, Gwendolyn. Gör beni!"

Eğer ona sert davransaydı, Gwendolyn ona karşı koyabilirdi. Ama adam onu nazik ve zorlayıcı bir şekilde
hatırladı. Yavaşça kirpiklerini kaldırdı.

Yüzü artık gölgelerle maskelenmiş değil, açık ve savunmasızdı.

Çaresiz bakışları adamın yüz hatlarını araştırdı ve
Parmak uçlarıyla çizdiği aynı kaş, onu şefkatle öpen aynı dudaklar.

Baştan çıkarıcı aşinalığına rağmen
hala bir yabancının yüzüydü.

"Haklısın," dedi usulca, onun kucağından geri çekilerek. "Sen Bernard MacCul ough olamazsın, çünkü benim tanıdığım çocuk
asla İngilizler için savaşmazdı. Kılıcını ya da ruhunu asla babasının düşmanlarına satmazdı."

Bernard uzun bir süre ona baktı, gözleri acıyla kararmıştı. "Dirseğini kaburgalarımın arasına soktun, değil mi?
canım?" Parmaklarını onun yanağında gezdirmek için uzandı. "İngilizler seni kalbinden vurabilir ama en azından
geldiğini göreceksin."

Şömine rafından bardağını aldı ve kendine bir bardak daha Porto şarabı doldurmak için büfeye geçti. "Kırmızı ceketliler
Babamı öldürdüler, ama onu onların eline teslim eden kendi inançsız klan üyeleri idi."

Gwendolyn'in kalbi sıkıştı. "Onları affetmedin, değil mi? Onlara bunun bedelini ödetene kadar zamanını bekliyorsun.

ailene yaptıklarını."

Bernard limanı bitirdi. "Oh, zamanımı beklemeyi bıraktım."

"Ne yapmak istediğinizi bilmiyorum," dedi pencereye endişeli bir bakış atarak, "ama yalvarırım bunu mahvetmeyin.

kız kardeşim için bir gece."

"Gerçekten Tupper'ın düğününü mahvedeceğimi mi düşünüyorsun?"

Adam ona sitemkâr bir bakış attı. "Ben o kadar da canavar değilim. Her şeyim var

Küçük duyurumu yapmadan önce Kitty ve Tupper'ın Edinburgh'a doğru güvenli bir şekilde yola çıkmalarını beklemek niyetindeyim."

"Duyurunuz?"

Bernard kendine bir bardak daha Porto şarabı doldurdu ve kadeh kaldırdı. "Eğer sadık klan üyelerim bana bin doları getirmezse

Yarın şafak vakti babamın hayatı için ödenen poundları alıp onları tahliye edeceğim."

Gwendolyn uzun bir süre konuşmadı. Acımasız İngiliz toprak ağalarının yerli İskoçları topraklarından sürdüğünü duymuştu.

Yüzyıllardır paylaştıkları bir topraktı, ama içlerinden birinin bunu yaptığını anlayamıyordu. "Yapmazsın. . yapamazsın..."

Bernard bardağı büfenin üzerine çarptı. "Yapamam! Burası benim toprağım ve ne istersem yapabilirim.

lütfen onunla!" Öfkesi alevlendikçe çapağı daha da derinleşti ve her şeyi yapmaya kararlı o inatçı çocuğun bir anlığına ortaya çıktığını gösterdi.

Gwendolyn ona yapmamasını söylediği için bir ağaca tırmandı.

Sözlerinin ima ettiği şey iyice kafasına dank edince dehşeti daha da

derinleşti. "Ama hayatları boyunca Bal ybliss'te yaşadılar. Aileleri

burada yaşamışlar... büyükanneleri ve büyükbabaları. Başka bir şey bilmiyorlar.

Nereye gidecekler? Ne yapacaklar?"

"Bana altını getirirlerse, bu konuda endişelenmelerine gerek kalmayacak, değil mi?

"

"Altını istemiyorsun, değil mi? " dedi Gwendolyn yumuşak bir sesle. yüz hatlarının acımasızlığı. "Asla yapmadın. Sen

Bunca yıldır onu saklayan adamı istiyorsun. Siz adalet istemiyorsunuz. İntikam istiyorsunuz."

"Annemin kendi kanında boğularak öldüğünü izlediğim gece adalete inanmayı bıraktım. İntikama inanmaya başladım.

Cumberland'ın adamları gelip beni bildiğim her şeyden, sevdiğim her şeyden -kendi hayatım da dahil olmak üzere

Tek oğlunu bağlayıp bir hayvan gibi götürmelerini izlerken her nefesi için savaşıyor baba."

Gwendolyn başını eğdi. "Belli ki fikrinizi değiştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden izninizle lord. git eşyalarımı topla."

Bernard onun önüne geçti. "Gitmek zorunda değilsin."

Geri çekildi ve onu uzakta tutmak için bir elini uzattı. "Burada öylece oturmamı bekliyorsan çıldırmış olmalısın.

küçük bir ateş yakıp, yaşamlarını sürdürebilmek için sizin iyiliğinize muhtaç olan koca bir vilayeti tahliye etme planınızın şerefine kadeh kaldırın. hayatta kalmak!"

"Bal ybliss'ten ayrılmak zorunda olmadığını kastetmiştim." Ona doğru bir adım attı. "Ya da beni."

Gwendolyn bakışlarını yavaşça onun yüzüne kaldırdı. "Benden tam olarak ne istiyorsunuz, efendim?"

"Senden kalmanı istiyorum. Burada. Weyrcraig Kalesi'nde. Benimle birlikte."

Gwendolyn nefesini tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Kötü yaştakiler beni metresiniz sanabilir, efendim, ama sanıyorum ki Ne siz ne de ben böyle bir kuruntuya kapılmamalıyız."

"Senden metresim olmanı istemiyorum. Karım olmanı istiyorum."

Gwendolyn ilk başta onun kalpsiz bir şaka yaptığını düşündü ama gözlerinde en ufak bir mizah belirtisi yoktu. Bu

Onu bu kadar savunmasız gösteren de bu suratsızlığıydı. Bir kadına kendisiyle birlikte olmasını teklif eden bir adamdan çok zehir içmeye hazır bir adam.

Sandalyelerden birine çöktü ve onun bu sözleri söylediğini duymayı hayal ettiği zamanları hatırladı. Ne zaman

Gwendolyn sadece yedi yaşındaydı, Nessa onu Gwendolyn'in mutfak köpeğinden gelen teklifi kabul ederken bulmuştu.

Şatodan aşırıldığı kırmızı ve siyah bir ekose parçasından dikilmiş güzel bir pelerin giymişti. Kız kardeşleri

onunla acımasızca dalga geçti ve daha sonra aylarca ona "Bayan Pup" diye hitap etmekte ısrar etti.

Ama şimdi şaka onlara yapılıyordu. MacCul ough'un karısı olabilirdi. Her gece onun yatağında uyuyabilir ve

Her sabah onun kollarında uyanırdı. Ona zümrüt renginde gözleri olan siyah saçlı bebekler verebilirdi ve tek bir eğilimi bile yoktu.

tombulluğa doğru. İkisi ve çocukları birlikte vadiye, bir zamanlar terk edilmiş olan vadiye hükmedebilirlerdi.

Klan MacCul ough'un kahkahaları ve müziğiyle çınladı.

Gwendolyn yavaşça ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Çok iyi, lord. Eğer istersen, seninle evlenirim." Zafer kazanamadan

"Ama sadece intikamcı planlarından vazgeçersen ve kötülerin Bal ybliss'te kalmasına izin verirsen" diye ekledi.

Bernard uzun bir süre ona baktı, gözlerinde hayal kırıklığı ve hayranlık savaşıyordu. "Anladığımı kadarıyla sen

bağışlanmaları karşılığında bana vücudunu mu teklif ediyorsun?"

Gwendolyn boğazında hissettiği kızarmayı görmezden gelerek cesaretle onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Sana bir fırsat sunuyorum

zevk için peşin ödeme yap. Böylece sabah olduğunda daha az pişmanlık duyarsınız."

"Merakımı uyandırdınız, Bayan Wilder. Diyelim ki anlaşmanın bana düşen kısmı evlilik teklifini içermiyordu? O zaman

onlar adına böylesine asil bir fedakârlıkta bulunmaya istekli olabilir mi?"

Gwendolyn sadece nefesini tutacak kadar duraksadı. "Evet, isterim."

Adam aralarındaki mesafeyi kapattığında, kadın onun ödülünü almaya geldiğini düşündü. Ama onu kollarına almak yerine,

eliyle onun yanağını kavradı. "Seni benim yapmak için neredeyse her şeyi yapmayacağımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama senin kadar cazip

Teklif olabilir ama korkarım ki reddetmek zorundayım. Bu an için on beş yıl bekledim ve kimse bunu elimden alamaz.

benden." Parmakları kızın saçlarının yumuşaklığında gezinirken, kız adamın yüzünün altında yatan pişmanlığı bir an için fark etti

kararlılık. "Sen bile."

Elini geri çekerek döndü ve kemerli geçide doğru ilerlemeye başladı.

"Babanı İngilizlere kimin ihbar ettiğini sana söylesem bile mi?"

Sözleri bir fısıltıdan fazlası değildi ama Bernard'ı olduğu yerde durdurdu. Yavaşça ona döndü.

"Kim?" Bu tek kelime, gergin sessizlikte bir ölüm çanı gibi yankılandı.

Gwendolyn bakışlarını onun yüzüne kaldırdı, artık gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine engel olamıyordu. "Ben yaptım."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

BERNARD yüzünde inanmaz bir ifadeyle odaya geri döndüğünde, Gwendolyn bir sandalyeye çökmüş, gözlerini dikmiş bakıyordu İleride.

Ellerini kucağında kavuşturdu, yanaklarından süzülen yaşlara rağmen sesi soğukkanlıydı. "Sen

Meşe ağacından düştüğüm ve seni neredeyse öldürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Sen çok komik, küçük bir şeydin; huysuz ve gururlu. Bir türlü karar veremiyordum.

ya da öptü." Kaşları daha da çatıldı. "Hâlâ yapamıyorum."

"O öğleden sonra senden ayrılır ayrılmaz Kırmızı Ceketlilerin kampına rastladım. O kadar öfkeliydim ki

nereye gittiğimi sordu. Bir de ne göreyim, içlerinden biri beni saç örgülerimden tutarken, yanındaki de beni dürtüyordu.

bel y ve dedi ki, 'Sanırım kendimize küçük, tombul bir Highland kekliği yakaladık. Bırakalım mı yoksa şişte mi kızartalım? "

Titrek bir hıçkırıkla güldü. "İtiraf etmeliyim ki gerçekten de beni yemek istediklerini düşündüm. Görüyorsunuz, Ross bana

Cumberland ve adamları sık sık İskoç çocuklarıyla yemek yerlermiş." Bernard'a alaycı bir bakış fırlattı. "Ama sanırım

yine beni kurtarmaya geleceğine inanmak kadar aptalca değildi."

Bernard arkasından el yordamıyla bir sandalye aradı, sanki bacakları artık onu taşıyacak güce sahip değilmiş gibi yere çöktü.

"Adamlardan biri, 'Bir casusa benziyor, sence de öyle değil mi?' dedi. " Gwendolyn farkına varmadan askerin kaşlarını çatmasını yansıttı

o. "Belki de sırları olup olmadığını görmek için ona işkence etmeliyiz. Beni gıdıklamaktan daha fazlasını yapmak istediklerinden şüpheliyim ama

O zamanlar bu çok korkunç bir tehdit gibi görünüyordu. Ve benim sadece bir sırrım vardı." Bernard'ın gözlerinin içine baktı. "Senin sırrın."

Adamın yüz ifadesinde bir değişiklik olmayınca sandalyeden kalktı ve ocağın önünde volta atmaya başladı. "Yapma!

Korktuğum için onlara söylediğimi düşünmeye cüret ediyorsun! Bana bir çocuk, bir 'kız çocuğu' dediğin için sana hâlâ öfkeliydim. I

Bana güvenmediğin için seni cezalandırmak istedim. Güvenmediğin için-

Devam edemeyerek başını eğdi. "Ben de onlara lairdimizin oğlunun çok saygıdeğer bir konuğa eşlik edeceğini söyledim.

O gece kalede. Gerçek bir kahraman..."

Bernard elini yüzünde gezdirerek, "İnsanlar arasında bir prens," diye fısıldadı.

"O sırada kırmızı ceketliler birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar ve ben de sıyrılıp eve doğru kaçmayı başardım. Bir daha asla

onlara söylediklerimin önemini anladılar. Ta ki çok geç olana kadar. Gördüğünüz gibi," dedi hiddetle, "bir pazarlık söz konusu değildi.

Cumberland ve bin pound yoktu. Eğer ailenizi yok eden haini arıyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok.

daha fazla."

Tutkusu tükenen Gwendolyn sandalyeye geri çöktü. Bunca yıldır içinde sakladığı utanç o kadar büyüktü ki

Öyle ki, eğer Bernard bir tanesini çekmiş olsaydı, küçük bir protestodan daha fazlasını yapamazdı.

ve kafasını uçurmaya devam etti.

Başını eğmiş ve gözlerini bir eliyle kapatmış bir şekilde oturmaya devam etti. Kınayıcı sessizliği

Gwendolyn kirpiklerinin altından ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Omuzları çökmüş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neredeyse yanına gitmek için ayağa kalkacaktı ama adam elini indirdiğinde

hıçkırıkların değil, çaresiz kahkahaların bedenini sarstığını fark etti.

Gwendolyn ona bakakaldı ve korkunç itirafının onun aklını kaçırmasına neden olup olmadığını merak etti. Daha önce hiç

daha önce hiç bu kadar rahat gülmemişti. Bu gülüş, gerginliği ve acıyı silip süpüren olağanüstü bir dönüşüme yol açtı.

her zamanki gibi yüz hatlarını belirginleştiriyordu. Yeniden erkekliğin eşiğinde bir çocuk gibi görünüyordu, tüm umutları ve hayalleri parlıyordu önünde parlıyordu.

Başını salladı ve sanki sadece kendisini eğlendirmek için yaratılmış hoş bir yaratılmış gibi ona sırttı. "Bir kadın için

Hem güzellik hem de zekâyla kutsanmış bir kız olarak, bazı aptalca fikirlerin var, Gwendolyn Wilder. Neden bu kadar çok

Seni kanlı bir ejderhaya yem etmeye ve kazıkta yakmaya çalıştıktan sonra bile Vil Ager'ları savundun. Ama kendini suçluyorsun.

değil mi? Benim gibi bir şeytana değerli erdeminizi pazarlık konusu bile yapacaktınız! Ve hayır

Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyorum. Senin ihanetin yüzünden

Birlikte bir gelecek umudumuz yok." Yanaklarından süzülen sevinç gözyaşlarını sildi, kızın şaşkın yüz ifadesini silahsız bir şekilde inceledi

Sevgi. "Sanırım bu senin için pek komik değil, değil mi tatlım?"

Hâlâ bir aptal gibi sırtarak onun önünde diz çöktü ve buz gibi ellerini büyük, sıcak elleriyle kapattı. Yavaşça konuştu

ve kasıtlı bir şekilde, sanki olduğu kadınla değil de küçük bir kızla konuşuyormuş gibi. "Cumberland'ın

Weyrcraig Kalesi büyük bir askeri girişimdi. Bunu bir öğleden sonra planlamış olması mümkün değildi."

"Ama o askerler ... kırmızı ceketliler-"

"Kamplarına rastladığınızda zaten MacCul ough topraklarındaydılar. Daha sonra kullanacakları toprakları gibi

kaleyi yok et." Başparmaklarıyla kızın parmak eklemlerini okşadı.

"Onlar sadece korkmuş bir çocukla oynayan bir çift zalim adamdı.

Anlamıyor musun, Gwendolyn? Onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemiş olamazsın."

Kaşlarını çattı, adamın anlattığı şeyin büyüklüğünü kavramaya çalışıyordu. "Onların zaten bildiklerini mi söylemek istiyorsun?

babanız Bonnie Prince Charlie'ye sığınma teklif etmişti?"

"Ben de tam olarak bunu öneriyorum." Bernard onun yüzünü ellerinin arasına aldı, hem dokunuşu hem de ifadesi

şefkatle dolup taşıyordu. "O gün Vil Age'de bir hain vardı sevgilim, ama o sen değildin."

Bu sözlerle birlikte öne doğru eğildi ve kızın ağzının yumuşaklığını öptü, onu hiç işlemediği bir gūnahtan arındırdı.

"Oh, Bernard!" Titreyen parmak uçlarını onun yanağına dokundurdu.

"Bunca yıldır çok utandım çünkü

Seni öldürürdüm!" Sadece bunun mucizesine tutunmayı düşünerek kollarını onun boynuna doladı. "Bilerek yapmazdım

ne kadar kibirli ve çekilmez olursan ol, yemin ederim ki saçının teline zarar vermezdim."

Saçlarına doğru kıkırdadı. "Ne kadar kibirli ve çekilmez olursam olayım' demek istemedin mi?"

Gwendolyn, adamın ekosesini avuç avuç tutmaya devam ederken, bir başka şaşırtıcı farkındalıkla adamın kollarında geriye yaslandı. "Ve

Baba... Ah, baba..."

Bernard kızın yanağındaki bir tutam saçı düzeltti ve parmak uçlarını kızın teninde gezdirdi. "Peki ya senin

Baba?"

Gwendolyn kalbinin gurur ve acının tanıdık bir karışımıyla sıkıştığını hissetti. "Babam o gece kaleye ulaşmaya çalıştı. O

Cumberland'ın adamlarının geldiği konusunda babanı uyarma cesaretini gösteren tek kişiydi. Ama bir yerlerde

Yolda kırmızı ceketliler ona saldırmış. Çok kötü dövülmüş." alt dudağını ısırarak başını salladı. "Her zaman suçlunun ben olduğuma inandım."

Gwendolyn yanlış yönlendirilmiş suçluluk duygusundan kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki Bernard'ın gülümsemesinin solduğunu görmedi.

Dokunuşundan sıcaklık sızıyordu. "Baban o gece malikaneden tam olarak ne zaman ayrıldı?"

Kaşlarını çattı. "Hava karardıktan hemen sonraydı. İlk top patlamasını duymamızdan kısa bir süre önce."

Bernard neredeyse bir dakika boyunca mutlak bir sessizlik içinde oturdu, sonra tek kelime açıklama yapmadan nazikçe ondan ayrıldı

Kollarını kavuşturdu ve şömine rafının üzerindeki kılıçlardan birini almak için harekete geçti.

onları hiç görmemişti.

Gwendolyn onun bu ani terk edişi karşısında şaşkına dönerek ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun sen?"

Etrafında dönerek claymore'un kabzasını beyaz parmaklı bir yumrukla kavradı. "Baban bir saldırıya uğradı, haklısın.

canım. Bir vicdan krizi."

Yüzü asık bir şekilde onun yanından geçip salondan çıktı.

Gwendolyn olduğu yerde kalakaldı, zihni imkansız olduğu kadar imkansız bir sonuca ulaşmak için çılginca çabalıyordu

İnkâr edilemez.

"Baba," diye son nefesini verdi, kelime hem yemin hem de duaydı.

Birkaç değerli dakikayı çoktan boşa harcadığını fark ederek eteklerini topladı ve Bernard'ın peşinden koşmaya başladı.

+ + +

O gece avludan içeri giren Weyrcraig Kalesi'nin lordu değil, tehlikeli bir yaratıktı.

onun ateşli yıkıntılarından doğmuştu.

Ferforje kapılardan geçip uçurum patikasından aşağı inmeye başladığında, yüzü herhangi birinden daha güzel ve korkunçtu

Canavarın sözsüz otoritesine karşı koyamayan vil ager'lar onun arkasına geçti. Bazıları akıllarını koruyarak

Diğerleri ise şaşkın bir halde onun peşinden koşturuyordu.

Koyun.

Hiçbiri onun nereye gittiği hakkında bir fikre sahip değildi ama onlara yol gösterecek biri olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki

özen gösterirdi. O nereye giderse, onlar da peşinden gelirdi.

Gwendolyn tökezleyerek şatonun merdivenlerinden indi ve kapılara doğru koşmaya başladı, ancak yolunun bir sürü insan tarafından kesildiğini gördü.

vil agers.

"Bernard!" diye bağırdı, kalabalığın karışık gürültüsü arasında sesini duyurmaya çalışarak. Boşuna bir çabayla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

sallanan kafalar denizinin üzerinden onu bir an görebilmek için.

Kırmızı ve siyahın kışkırtıcı bir ipucuyla ileri atıldı, itişip kakışarak arkada kalanların yanından geçti,

Sadece kalabalığın ortasında yakalanmak ve acımasız bir gelgitle kötü çağa doğru sürüklenmek için. Sürüklenirken, yakaladı

Meraklı bir Nessa, şaşkın bir Kitty, solgun ve endişeli görünen bir Tupper. Ama duracak zaman yoktu.

Açıklayacak ya da yardım için yalvaracak zamanı yoktu. Bir adamın hayatını ve başka bir adamın ruhunu kurtarmayı umuyorsa olmazdı.

Bernard Bal ybliss sokaklarında ilerliyor, malikânenin önünde durana kadar durmuyordu.

Vil ager'lar geri çekilirken, heyecanlı mırıltıları sessizliğe gömüldü, Gwendolyn onların saflarını yarmak için mücadele etti.

Ross'un ayağına sağlam bir şekilde bastı ve onun acı çığlıklarına aldırmadı.

Tam kız kurtulup Bernard'ın yanına ulaştığında, Bernard başını geriye attı ve "Alastair Wilder!" diye kükredi.

Gwendolyn kılıcının kolunu yakaladı ama adam ondan uzaklaştı. "Beni rahat bırak, genç kız! Bu baban ve

Benimle. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Anlamıyorsunuz! Babam senin hatırladığın gibi biri değil. Cumberland'ın adamlarından yediği dayak

onu değiştirdi. O gecedan beri asla eskisi gibi olmadı." "Ben de öyle," diye cevap verdi Bernard, çenesi taş kesilmişti. "Alastair Wilder!" diye tekrar bağırdı, sanki o hiç konuşmamış gibi.

Malikânenin ön pencerelerinden birinde bir perde kıpırdadı. *Izzy*, Gwendolyn, *Izzy olsun* diye dua etti.

Bernard'ın kolunu tekrar kavradı ve bu kez kendisini sarsmasına izin vermedi. Zorlukla bastırılmış şiddete rağmen

kaslarında, onun kendisine asla vurmayacağını biliyordu. "O deli, Bernard.

Tamamen ve tamamen deli. O sahip olmadı

Bal ybliss'ten ayrıldığından beri aklını kaçırdı." Tutuşunu yumuşattı, eğer onun kendisine bakmasını sağlayabilirse, belki de

ona ulaşabilecek. "Geçmişte ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, şu anda savunmasız yaşlı bir adamdan başka bir şey değil."

Bernard temkinli bakışlarını yavaşça onun yüzüne kaydırđı. Ama Gwendolyn'in zaferinin tadını çıkaracak zamanı yoktu, çünkü o anda

Malikanenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Alastair Wilder soluk bir gecelik giymiş ve silahlı olarak girişte belirdi

Bernard'ın elindekinden bile daha eski bir claymore ile.

"Seni bekliyordum, Ian MacCul ough," diye hırladı, sesi yıllardır olmadığı kadar canlıydı. "Şeytanı biliyordum

kendisi sizin gibileri sonsuza kadar hel'de tutamazdı!"

Yirmi Üçüncü Bölüm

ALASTAIR WILDER, kılıcını da yanında sürükleyerek sokağa doğru sendeleyerek yürüdü. "Evet, geleceğini biliyordum," dedi, gözlerini kısarak Bernard'a baktı. "On beş uzun yılını almış olabilir, seni inatçı ihtiyar piç, ama bir kez olsun gözümü üstümden ayırmadım.

omzum."

"Baba mı?" Gwendolyn fısıldayarak, bu sivri dilli akbabayı o tatlı huylu yaşlı adamla bağdaştırmaya çalışıyordu.

babasının yatağında uyukluyordu.

"Baba?" Glynnis ve Nessa yankılandılar, kalabalığın önüne doğru sürüklenirken Kitty Tupper'a sarıldı, yüzü bembeyazdı.

Elbise. Izzy, geniş yüzü asık bir şekilde kapı aralığının gölgelerinde geri çekildi.

Bernard, kendisini yıllardır peşini bırakmayan bilinmeyen düşmanla yüz yüze bulduğunda şaşırdıysa da bunu sakladı.

sert bir maskenin ardına sakladı. Kendisine babasının adıyla hitap edildiğini görünce de en ufak bir irkilme bile göstermedi.

Alastair'e doğru bir adım atarken Gwendolyn'in gevşek eli kolundan ayrıldı. "Nasıl yapabildin? Sen onun kâhyasıydın. Onun

dostum. Sana diğer tüm erkeklerden daha çok güvenirdi."

Alastair ona kemikli bir parmak salladı. "Eğer bana gerçekten güvenmiş olsaydın,

Ian, tavsiyemi dinlemeliydin. Seni yok etmene izin veremezdim.

Asil fikirlerinizle, restorasyonla ilgili romantik düşüncelerinizle İskoçya'nın gerçek kralını tahtına oturtacak. Seni uyarmaya çalıştım! Yalvardım

O haine sığınak vermemenizi söyledim ama dinlemediniz. Klanın gelmesini engellemek için Ailbert'e yüz pound vermeseydim

Cul oden'deki zavallı aptallar gibi hepimizi katledebilirdin."

Ailbert'in rengi Kitty'den daha solgundu ama Bernard demirciye küçümseyen bir bakış bile atmadı. "En azından sen insan gibi öldüler."

"Yanlış ya da doğru, bir MacCul ough her zaman savaşmaya hazırdır, değil mi?" Alastair üzüntüyle başını salladı. "Geriye pek bir şey kalmadı.

Cumberland seninle işini bitirdiğinde, orada mıydın?"

Bernard'ın parmakları claymore'un kabzasının etrafında büküldü ve Gwendolyn bir an için onun

Babasını durduğu yerde yere serdi. Bunun yerine şöyle dedi: "Klan üyeleriniz için endişelenmenizin

seni açgözlülük değil, efendine ihanet etmeye itti."

Babası kemikli omuzlarını silkti. "Cumberland zaten ihtiyacı olan tüm kanıtlara sahipti. Bir dava açacaktı.

Altınları alsam da almasam da seni örnek alacağım." "Ama yine de aldın, değil mi?"

Malikânedden çıktığından beri Alastair'in gözlerini ilk kez şaşkınlık kaplamış, onu babasına benzetmişti

Gwendolyn biliyordu, sevdiği babasını.

"Leah'm için olmasaydı altını almazdım," dedi ağlamaklı bir sesle. "O benim verebileceğimden daha iyi şeyleri hak ediyordu.

ona. Bir kez bile yeterince şeye sahip olmadığından şikayet etmedi, ama ben onun çok daha fazlasına sahip olmasını istedim." Bir elini onunkinin üzerinden geçirdi.

Sanki dayanamadığı bir anıyı silmek istercesine gözlerini kaçırdı. "O her zaman çok cömertti. Bana bir oğul vermeye çalışırken öldü."

Izzy iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak meşale ışığına doğru adım attı. "Onu öldüren bebek değildi, seni yaşlı aptal. Evet,

Bebeği kaybetmek onun gücünü azalttı, ama hanımımı öldüren utançtı. Ne yazık ki kendi kocası

Klanının reisi. Ona yaptığın şeyi anlattığında, MacCul ough'u uyarman için seni geceye gönderdi. Ama

Çok geç olmuştu ve ona döndüğünde saçmalayan bir deliden başka bir şey değildin."

Kılıç Alastair'in elinden kayarak boğuk bir gümbürtüyle toprağa düştü. Gözyaşları Gwendolyn'in gözlerinden sessizce süzölmeye başladı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde yanakları şişmiş, kabadayılığı eriyip gerçekte ne olduğu ortaya çıkmıştı: zihni kırık, yorgun ve yaşlı bir adam ve kırık bir kalp.

Gwendolyn, Bernard'ı iterek babasının yanına gitti ve toprakta onun yanında diz çöktü. "Her şey yolunda baba. Ben buradayım."

"Gwennie? Sen misin, Gwennie?" Korkmuş bir çocuk gibi ellerine yapıştı. "Bir rüya gördüm. I

rüyamda Ejderha'nın benim için geri geldiğini gördüm. Beni almasına izin vermeyeceksin, değil mi genç kız?"

"Hayır baba, seni almasına izin vermeyeceğim." Omzunun üzerinden baktı ama yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı.

Bernard'ın gözleri onları birlikte izliyordu. Babasına dönerek, "Çok iyi düşünmeni istiyorum baba. Sana ihtiyacım var.

bana altını nereye sakladığını söylemeni istiyorum."

"Bunu onun için yaptım," diye fısıldadı, gözlerinin üzerine tanıdık bir sis çökmüştü. "Al onun için. Ona sahip olmasını istedim. Böylece o da güzel şeyler satın alın."

Gwendolyn'in ona ne anlatmaya çalıştığını anlaması titreyen bir nefesten fazlasını almadı. "Oh, baba," dedi, okşayarak

Kağıt gibi yumuşak yanağını. "Annem hiçbir zaman güzel şeyler istemedi. O sadece senin sevgini istedi."

O toprakta ileri geri sallanmaya başladığında, Gwendolyn yanaklarındaki son izleri de temizlemek için yanaklarını şiddetle ovuşturdu.

gözlerini Bernard'ın yüzüne kaldırmadan önce gözyaşlarını sildi. "Umarım şimdi tatmin olmuşsunuzdur, lord. Değerli altınlarınızı bulacağınıza inanıyorum.

yan bahçeye gömüldü. Annemin mezarına."

Bernard başını salladı, gözlerinde tehlikeli bir şekilde pişmanlığa benzeyen bir duygu parıldıyordu. "Biliyorsun, ben buraya

Altın, Gwendolyn. Onun için geldim."

"Onu alamazsınız!" diye bağırdı. "Yeterince cezalandırıldığını görmüyor musun?"

Bernard sessizce, "Ben onun lairdiyim," dedi. "Buna ben karar veririm."

"Zavallı yaşlı bir adamı kesmenin her şeyi daha iyi yapacağına gerçekten inanıyor musunuz? Bu yanlışları düzeltecek mi?

Geçmiş mi? Bir şekilde zamanı geri döndürüp seni bir zamanlar olduğun çocuk yapar mı? Aileni geri getirecek mi?"

Adamın yüzünde bir şey titreşti ve ona sinirlendiğini söyledi. Başka seçeneği olmadığını bilerek devam etti.

"Klan üyelerine bak Bernard. Evet, onlar da babam gibi bir hata yaptılar, korkunç bir hata. Ve onlar da

O zamandan beri bunun bedelini ödüyorlar. Babanın laneti yüzünden değil, kendi utançları yüzünden." Vil ager'lar ayaklarını sürüyerek

Sanki kalsa mı kaçsa mı emin değilmiş gibi endişeyle. "Bal ybliss'e dönerek, onlara adlarıyla gurur duymalarını sağladın ve bir umut verdin.

gelecek. Ve onlara gurur ya da umuttan çok daha değerli bir şey vermek sizin elinizde. Onlara verebilirsiniz

Merhamet!"

"Lanet olsun, kadın!" Bernard kükredi, maskesi kayarak keder spazmı içinde bükülmüş bir yüzü ortaya çıkardı. "Benim hiç merhamet kaldı!"

Gwendolyn ayağa kalktı ve sevdiği iki adamın arasında durmak için hareket etti. "Çok iyi o zaman. Eğer istediğin kan ise, o zaman kan. sahip olacaksın. Benim."

Bernard'ın gözleri kısıldı. "Bana ne teklif ediyorsun?" Gwendolyn omuz silkti. "Başka ne öneriyorsun? İntikam mı? Bir hayata karşılık başka bir hayat."

Adam elinde mızrakla ona doğru ilerlemeye başladığında Glynnis boğuk bir ses çıkardı ve Kitty yüzünü Tupper'ın ellerine gömdü.

Palto. Izzy kollarını açtı ama Gwendolyn başını uyarıcı bir şekilde sallayarak öfkeli hizmetçiyi durdurdu. Sanki yapamıyormuş gibi

Bundan sonra ne olacağını izleyen Izzy aniden döndü ve malikâneye doğru eğildi.

Sadece Gwendolyn Bernard'ın yaklaşmasını korkusuzca izledi, çünkü o diğerlerinin bilmediği bir şey biliyordu.

Ejderha'nın kalbini biliyordu.

O kalbe olan inancına rağmen, titremesini engellemek için çenesini biraz daha yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Sanki bir kez daha

Kale avlusundaki o kazığa bağlanmış, kaderinin gölgelerin arasından eriyip gidişini izliyordu.

Sonra Bernard claymore'u ürkmüş Lachlan'a fırlattı.

Elini uzattı. El bileğini bir mengene gibi sardığında Gwendolyn'in onu tutmasına bir nefes kalmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? " diye sordu, aptal aptal tutsak koluna bakarak.

"Teklifini kabul ediyorum." Onu sertçe kendine çekti, sonra dudakları bir nefesten daha yakın olana kadar eğildi

onunkinden. "Eğer babanıza sahip olamayacaksam, Bayan Wilder, o zaman Tanrı şahidim olsun ki size sahip olacağım."

Yirmi Dördüncü Bölüm

BERNARD, sersemlemiş Gwendolyn'e onu takip etmekten başka seçenek bırakmadan uçuşuma doğru ilerlerken, Nessa kendini onların arasına soktu

yol.

"Araya girdiğim için beni bağışlayın lordum," dedi ipeksi kirpiklerini kırıştırarak, "ama eğer istediğiniz intikamsa, ben tam aradığınız kızım.

Sen. Sevgili, tatlı Gwennie'miz senin elinden yeterince acı çekti zaten."

Bernard, "Fark etmeniz ne büyük incelik," diye karşılık verdi.

Glynnis bir anda ortaya çıktı. "Saçmalama, Nessa. En büyükleri olarak, babamın yaptıklarının kefaretinin ödemesi gereken kişi ben olmalıyım.

günahlar." Bir elini Bernard'ın göğsüne dayadı. "Sizi temin ederim ki lord, açlığınızı gidermeye hazırım.

intikam."

Bernard nazıkçe elini ona geri verdi. "Kız kardeşinizin iyiliği için duyduğunuz endişeyi oldukça ... dokunaklı bulsam da, korkarım

böyle bir fedakârlığa gerek kalmayacaktır."

Crestfal en kardeşlerin her birine başıyla selam vererek uçuşuma doğru ilerledi, parmakları Gwendolyn'inkilere dolanmıştı. O

Yollarına başka bir engel çıktığında ancak üç adım atabilmişlerdi. Adamın ağarmış kafasının tepesi zar zor görünse de

Bernard'ın göğüs kemiğine kadar, inatçı bir kendini beğenmişlik ifadesi ve kocaman siyah bir İncil'le silahlanmıştı.

"Bir saniye seçip tabancalarımı isteyeyim mi efendim?" Bernard durup sordu. "Birkaç saat daha şafak sökmeyecek.

Ama belki Mezmurlardan birini okuyarak zaman geçirebiliriz."

Peder Throckmorton gözlüklerini düzeltmek için uzanırken eli titriyordu, ama kısık sesi bir bıçak kadar keskindi

Kırbaç. "Bu çılgınlıkta ısrar etmediğin sürece tabancalara gerek kalmayacak delikanlı. Bu kötü çağa atanan ruhani otorite olarak

Hem kraliyet hem de yüce Tanrımız adına, bu zavallı çocuğu o kaleye geri götürmenize vicdanım el vermiyor.

kendi hain amaçların için. Zaten iki haftasını seninle geçirdi, ne bir refakatçi ne de kilisenin

Nimet. İtibarı onarılamayacak kadar kirlenmiş olabilir, ancak ruhu hala kurtarılabilir olabilir."

"Sizi temin ederim," dedi Bernard, sesi yakındaki birkaç vil ager'ı endişelendirecek kadar ipeksi

"Bu kötü çağda Bayan Wilder'ınkiyle kıyaslanabilecek başka bir ruh bulamazsınız."

Peder utanmış görünecek kadar terbiyeliydi. "İşte tam da bu yüzden, birlikteliğiniz devam ettiği sürece onu almanıza izin veremem.

Tanrı'nın önünde onaylanmıştır."

İki adam taş gibi bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Rahibin alnında boncuk boncuk terler belirmişti ama bu Bernard'dı.

Sonunda yenilgisini kabul etti.

Gwendolyn'i önüne çekti. "Görünüşe bakılırsa buradaki iyi peder, istesek de istemesek de bizi kutsamaya kararlı.

ya da değil. Peki sen ne diyorsun, tatlım? Benimle evlenmek ister misin?"

Bernard'ın sözleri Gwendolyn'i gerçeğe döndürdü. Öfkesini talihsiz bakana yöneltti. "Böyle bir şeyi nasıl

Benimle ilgili bir şey mi? O, kibirli ruhunda zerre kadar merhamet ya da şefkat olmayan, taş kalpli, affetmez bir dev!"

"Bayanı duydunuz. Mesele çözüldü. Şimdi bize izin vererseniz ..."
Bernard pederin yanından usulca geçerek onu İncil'ini göğsüne bastırırken bıraktı.

Bernard ve Gwendolyn, yollarının üzerinde bir gölge belirlediğinde neredeyse vilayet çağının eteklerine varmışlardı. Bernard

Önlerinde yükselen devi bir aşağı bir yukarı süzerken gözlerinde spekülatif bir parıltı belirdi. Kraliyet Donanması'nda geçirdiği yıllar

ona bir şey öğretmişti, o da değerli bir rakip bulmanın ne kadar nadir olduğuydu.

Izzy elindeki baltayı omzuna doğru kaldırdı, bukleleri bir yılan yuvası gibi sallanıyordu. "Eğer o güzel kafanı korumak istiyorsan

Evet, delikanlı, pederin dediği gibi kızıma iyi davranacaksın. Ona gerektiği kadar iyi bakamamış olabilirim ama

Eğer azgın bir alçağın tek kelime etmeden onu alıp gitmesine seyirci kalacaksam lanet olsun bana."

Bernard omzunun üzerinden baktığında pederin yüzünün meleksi bir gülümsemeye kaplanmış olduğunu gördü.

Bernard, Izzy'ye bir karınca selamı verdi. "Baltalı bir bayanı reddedebileceğim asla söylenmesin. Gel, Gwendolyn." Izzy'yi

Buz gibi elini onun kolunun arasına soktu. "Görünüşe göre benim gelinim olacaksın."

Gwendolyn ve Bernard bir saatten kısa bir süre sonra malikânede evlendiler. Gösterinin bir anını bile kaçırmak istemeyen

Dumanlı mutfağa doluşan köylüler, sırayla reislerine ve sultan gelinine aval aval bakıyorlardı. Daha önce hiç

bir Highland düğününde bu kadar içten gözyaşı dökülmemiştir.

"Bunun *benim* düğünüm olması gerekiyordu!" Kitty feryat ederek Tupper'ın frakının ipeğini gözyaşlarıyla lekeledi.

"*Benim* kocam olması gerekiyordu!" Glynnis dantel mendiline doğru korna çalarak sızlandı.

"Bu hiç adil değil! Neden bütün şans Gwennie'de? " Nessa hıçkıra hıçkıra ağladı, kendi burnunun da kokuya dönüşmesini engellemek için cılgınca kokladı.

çirkin kırmızı. Birden gözleri parladı. "Bir karısı olabilir ama yine de bir metrese ihtiyacı olacak, değil mi? "

Babalık gururunun gözyaşları Peder Throckmorton'un gözlüklerini buğulandırırken, Marsali'nin bebeği şöyle bir feryat kopardı

yeminlerin çoğunu bastırdı. Her ihtimale karşı damadın arkasına sıkıca yerleşmiş olan metanetli Izzy bile

civata, baltasını yanağından duygusal bir gözyaşını silmek için yeterince uzun süre indirirken görüldü.

Sadece gelin, kendisini Bernard MacCul ough'a sonsuza dek bağlayacak olan sözleri tekrarlarırken kuru gözlerle bakmaya devam etti.

ikisi de yaşamalıydı. Birisi Kitty'nin buklelerinden gül halesini koparmış ve Gwendolyn'in başına yerleştirmişti.

parlayan bir gözün üzerinden aşağı kaymaya devam etti.

Lachlan, Auld Tavis'i kazı yapmak için yan bahçeye gizlice çıkarken yakalayınca tören iki kez yarıda kesilmek zorunda kaldı.

ve yine Gwendolyn'in babası o gece ikinci kez yatağından kalkıp odaya girdiğinde

Odada tüylü bir başlık ve boş bir gülümsemeden başka bir şey yoktu.

Birisi Kitty ve Tupper'ı Edinburgh'a götürecek olan arabayı gönderecek kadar ileri görüşlüydü ve

Bernard, Gwendolyn'in dudaklarına iffetli bir öpücük kondurduktan ve ona

vücuduyla ona tapıyordu. Onun karşısındaki kadife döşemeli koltuğa oturdu ve şoföre işaret vermek için kapıya sert bir vuruş yaptı.

Araba hareket ettiğinde, köylüler coşkulu bir tezahürat yaptı. Yüzlerindeki sevinçten anlaşıyordu ki

Laird'lerine olan borçlarının nihai olarak tamamen ödendiğine ve onları yaşamlarını sürdürmekte özgür bıraktığına inanıyorlardı.

Araba gıcırdayarak uçurum yolundan yukarı çıkarken, Gwendolyn'in öfkesi yerini yavaş yavaş endişeye bıraktı. Şöyle bir baktı

Bernard, artık onun kocası olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Önceden ondan sadece istediğini çalabiliyordu, ama şimdi ruhu ve bedeni ona aitti.

Yine de bu adam ona bir zamanlar yatak odasına giren meçhul yaratıktan daha yabancı görünüyordu.

Utangaçlığıyla savaşıarak karşı pencereden dışarı *baktı*. Ama gölgelerin arasından süzülen ay ışığı ona sadece

Şafaktan önce birçok karanlık saat kalmıştı.

Bernard onun hafifçe titrediğini fark etmiş olmalıydı. MacCul ough rozetinin iğnesini çekiştirerek ekosesini çıkardı ve

omuzlarına doladı. Yeminlerini ederken onun eline sıkıca sarılmıştı ama şimdi yalnız olduklarında

ona dokunmaya neredeyse isteksiz görünüyordu.

Koltuğa tekrar yerleşirken Gwendolyn, "Tebrükler, Lord Dragon. Görünüşe göre bakire kurbanınızı her şeyden sonra alacaksınız."

Pencereden dışarı bakmaya geri döndü, profili manzara kadar taşlıydı. "Bir erkeğe asla istemediğin bir şeyi teklif etmemelisin.

almasını istiyorum. Özellikle de sen-"

"-Senin gibi bir adam mı?" Gwendolyn yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı.

Ona hak veremedi Weyrcraig Kalesi karanlığın içinden belirdi.

Araba kapıların önünde durdu ve bir uşak koşarak kapıyı açtı. Bernard ona eşlik ederken

Gwendolyn onu kollarında bu avludan geçirdiği o fırtınalı geceyi hatırladı. Ve şimdi

Buraya onun esiri olarak değil, gelini olarak dönüyordu.

Kapıda onları siyahlar giymiş bir adam karşıladı. "İyi akşamlar, efendim. Shal, aşçıya senin için geç bir akşam yemeği hazırlamasını söyledim.

sizin..."-uzun patrisyen burnuyla Gwendolyn'e baktı, tereddütü her şeyi ele veriyordu- "*hanımefendi?* "

Bernard başını salladı. "Buna gerek yok Jenkins. Senin ve diğer hizmetkârların gitmesini istiyorum. Uzun tekneleri al ve geceyi gemide geçir."

"Ama efendim," diye itiraz etti adam, görevini terk etmesinin önerilmesinden açıkça utanmıştı, "ya Gece boyunca bir şey mi oldu?"

Bernard sahiplenici bir elini Gwendolyn'in sırtının küçük kısmına dayadı. "Seni temin ederim ki, Gwendolyn'i

Leydime ihtiyacı olan her şeyi sağlamak."

Sözleri Gwendolyn'in omurgasından aşağı karanlık bir ürperti gönderdi. En azından daha önce Tupper vardı. Şimdi ise tamamen

Hiç merhameti olmadığını zaten itiraf etmiş olan bir adamın merhameti. Hizmetkâr onun talimatlarına uymak için acele edemedi,

Bernard nazıkçe ama kararlı bir şekilde onu merdivenlere doğru yönlendiriyordu.

Ana merdiven artık taşlarla dolu ve gölgelerle örtülü değildi; tertemizdi ve iki sıra lambayla aydınlatılıyordu.

Demir apliklerde titreyen mumlar. Galerinin parçalanmış korkuluklarının yerine sağlam maun ağacı oyulmuştu.

hayali scrol çalışması. Gwendolyn gittikleri her yerde bu tür şirin dokunuşlar bulmayı umuyordu ama dolambaçlı yoldan yukarı doğru çıkmaya başladıklarında

kuleye çıkan merdivenlerde, bir çil rüzgârı Bernard'ın ekosesini kırbaçladı. Etrafa saçılan molozlar, hiçbir şeyin

Merdivenin ıssız kaosunu değiştirmek için bir işçinin eli gerekliydi.

İlk dönemeci döndüler ve Gwendolyn'i kuzey duvarındaki sivri delik ile yüz yüze getirdiler. Uygarlık yavaş yavaş

Kalenin geri kalanını geri alıyordu, ama burada gece hala tüm vahşi ve fırtınalı güzelliğiyle hüküm sürüyordu.

Yıldızlar, ışıltılı buz parçaları gibi dalgın gökyüzüne yayılmıştı. Dalgalar kayalara çarpıyordu.

denizi fokurdayan bir kazana dönüştürüyor.

Bernard'ın eli gerildi ve Gwendolyn baş döndürücü bir an için onun kendisini uçurumdan aşağı atabileceğini düşündü.

Babasının ihaneti için onu cezalandıracaktı. Sonra kolu beline dolandı ve onu uçurumun kenarından geri çekti. Gözlerini kapattı.

ona doğru battı.

"Adımına dikkat et," diye mırıldanarak onu uçurumdan geçmeye teşvik etti.

Merdivenlerin üstündeki panel kapı onun dokunuşuyla gıcırdayarak açıldı.

Ay ışığı ızgaranın parmaklıkları arasından süzülüyor ve

Yarı erimiş muslukların ve buruşuk yatak örtülerinin üzerinde puslu bir parıltı.

Köşedeki sandık açık duruyor, içinden bir dizi dantel ve kurdele çıkıyordu. Manderly'nin *Rasyonel Düşüncenin Zaferi*

yere yayılmıştı. Her şey aynen Gwendolyn'in bıraktığı gibiydi.

"Yani bunların hepsini benim için mi sakladın?" diye sordu, "yoksa kötülerin sana bir bakire daha bırakmasını mı umuyordun?

kapının eşiğinde?"

Bernard kollarını göğsünde kavuşturarak panele yaslandı. "Bu sefer bir fahişe umuyordum. Bakireler

çok fazla sorun."

"Sürtüklerden bahsetmişken," dedi, bir kurdele parçasını parmaklamak için sandığa doğru sürüklenirken, "Senin de bir kurdelen olduğunu düşünmüştüm.

Bu elbiseler bir zamanlar senin hafif aşklarından hangisine aitse ona geri verildi."

"Korkarım bu mümkün olmayacak." Durakladı, ağzı gerildi. "Onlar anneme aitti."

Kurdele Gwendolyn'in parmaklarının arasından kaydı. Elbisesinin pilili tafta eteğini düzeltti.

"Annem vücudunda kibirden eser olmayan pratik bir ruha sahipti, ama babam onu en güzel şeylerle şaşırtmaktan zevk alırdı.

Paris ve Londra'nın sunduğu güzel kumaş parçaları." Bernard kitabı eline aldı ve yaldızlı sayfalarını karıştırdı.

"Kitaplar onundu. Her zaman onlarla daha fazla ilgilenmemi umardı, ama ben avcılık ve işportacılıkla çok meşguldüm. Hayal ettim

kendim bir savaşıyım, bilgin değil."

"Seninle çok gurur duyuyordu, biliyorsun."

Bernard kitabı masanın üzerine fırlattı. "Cumberland'ın kaleyi aldığı gece pek de iyi bir savaşçı olduğumu kanıtlayamadım."

"Hayatta kaldın, değil mi?"

"Cumberland'ın subaylarından biri İskoçlara karşı nefret besleyen kurnaz bir piç olduğu ve doğal olmayan bir genç ve güzel erkeklere karşı iştahlı."

Bir an için Gwendolyn nefes bile alamadı. "O... yapmadı mı?" "İstedi. Oh, ilk başta kurnazca bir şaka, bir tehdit Orada, sıradan bir dokunuş. O güne kadar beni köşeye sıkıştırdı Edinburgh'a yürürken ormanda." Bernard başını eğdi, yüzü eski bir utançla gölgelenmişti. "Beni yere yatırdı. Denedi şişman, pis ellerini üzerime koydu." "Sen ne yaptın?"

Başını kaldırdı ve onun sert bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Onu öldürdüm. Kendi bıçağıyla bağırsaklarını deştim. O zaman Bittiğinde, ellerimden kanı damlarken başında durdum ve hiçbir şey hissetmedim; ne utanç, ne vicdan azabı, ne de pişmanlık."

Onu iğrendirmeyi düşündüyse de başaramamıştı. Gwendolyn adamın ölmüş olmasından duyduğu vahşi sevinçten başka bir şey hissetmedi.

"Beni idam edeceklerdi ama Kraliyet Donanması'nın ruhumu kırmasının daha uygun olacağına karar verdiler. Ne zaman ki Edinburgh'da gemiye bindiğimde, kaptan beni ambarda, bir zamanlar gemiye ait olan bölmelerden birine kilitledi. köleleri taşımak için kullanılırdı. Bir mezardan daha büyük değildi ve bana sadece beni uzun süre hayatta tutacak kadar ekmek ve su verdiler. ölmek için dua etmeye başladıktan sonra."

Gwendolyn gözlerini kapadı ve tüm çocukluğunu gezerek geçirmiş olan o gururlu, parlak gözlü çocuğu hayal etmemeye çalıştı

Dağlarda ve kırlarda, karanlığa hapsolmuş, kendi pisliğinin kokusunda boğuluyordu.

"Delirmekten nasıl kurtuldun?"

Omuz silkti. "Belki de yapmadım. İngiltere'ye vardığımızda, bir hayvandan biraz daha fazlasıydım. kendim. Limana yanaştığımızda beni ambardan sürükleyerek çıkardılar ve Kraliyet Donanması'ndan bir amiralin ayaklarının dibine atıldılar. İlk başta onun diğeri gibiydi. Ben de ona saldırdım. Eğer bu kadar zayıf olmasaydım, boğazını elimle parçalamayı başarabilirdim.

Dişler. Bunun için beni astırabilirdi, ama bunun yerine gemideki herkesin beline kadar soyulmasını ve

Bir çocuğa bu kadar kötü davrandığı için yirmi kırbaç cezası aldı." Başını iki yana salladı. "Tek düşünebildiğim '*Bu piç kurusu bana ne cüretle*

çocuk?' "

Gwendolyn titrek bir gülümsemeyi bastırdı.

"Amiral Grayson bir İngiliz için iyi bir tipti, oldukça sertti ama kaba değildi. Karısı, ona katlanamadan ölmüştü.

Bu yüzden benimle ilgilendi. Yeterince büyüdüğümde benim için bir komisyon satın aldı ve donanmadan ayrıldığımda

iyi kalpli arkadaşlarını nakliye işime yatırım yapmaları için ikna etti. Her zaman bir gün Bal ybliss'e dönmeyi planlamıştım, ama ölümüne kadar beklemenin adil olacağını düşündüm."

Gwendolyn ilk kez, Bernard'ın yemin etmiş olması gereken bir halka olan sadakatini anlayabiliyordu.

düşmanlar. Neden onlar gibi konuşmayı, onlar gibi giyinmeyi ve onların yanında savaşmayı öğrendiğini anlayabiliyordu.

Ona doğru sürüklenirken, ekosesi omuzlarından yere doğru kaydı. Adam onun yaklaşmasını dikkatli gözlerle izledi ama

Onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı, parmak uçlarını yanağına dokundurmak için uzandığında bile. Bir keresinde onun

Ama şimdi aradığı yaraların adamın yüzünde değil, ruhunda olduğunu fark etmişti.

"Benim zavallı Ejderim," diye mırıldandı, çenesinin kıvrımını okşayarak. "Sana bir canavarmışsın gibi davrandılar, bu yüzden başka seçeneğin yoktu. bir olun."

Bileğini inatçı kavrayışıyla yakaladı. "Lanet olsun, Gwendolyn, merhametini istemiyorum!"

"O zaman benden ne istiyorsun?" diye yalvardı, yüzünü onunkine doğru eğerek. "Bunu," diye fısıldadı boğuk bir sesle, aç bakışlarını onun gözlerinden dudaklarını. "Bunu istiyorum."

Yirmi Beşinci Bölüm

BERNARD AĞZINI onunkinin üzerine indirdi. Dili sert ve aç bir şekilde kızın içine bastırıyor, yalayarak ona hayat veriyordu.

arzunun yakıcı alevi. Gwendolyn parmaklarını adamın saçlarına doladı, dilinin tatlı, sıcak titreşimi onu çalışmaya davet ediyordu

İşi bittiğinde ondan geriye için için yanan bir kül yığınının başka bir şey kalmasa bile. O olmalıydı

Korkuyordu ama bu yer, bu gece, bu adam onun üzerine bir büyü yapmış, tüm korkularını ve çekingenliğini yok etmişti.

Adamın dudakları onunkileri terk ettiğinde iç çekti ama dudaklar kavurucu bir iz bıraktığında bu iç çekiş bir zevk iniltisine dönüştü

Ağzının köşesinden yanağının yumuşaklığına kadar.

"Tanrım, gamzelerine bayılıyorum," diye mırıldandı. "Ve bu gece bitmeden her birinin tadına bakmaya niyetliyim."

Dudaklarını kadının boğazının dibindeki savunmasız deliğe bastırdı. Nabzının atışını burnunu sokarak geçti ve

Kulak memesini dişlerinin arasına aldı, sonra da dilini kulağının çılgınca hassas yarıklarında gezdirdi.

Gwendolyn, rahmindeki keskin özlem patlamasına hazırlıksız bir şekilde nefesini tuttu. Bernard çaresiz sesini yakaladı

Ağzından çıkan iniltiyi kendi iniltisiyle bastırdı. Adamın kendisiyle ziyafet çekmek istediğine inanmıştı ama her seferinde doyurulan kendisi olmuştu.

Dilinin aç darbeleri, parmak uçlarının tenine değen her açgözlü fırçası. Öpücüğün içinde o kadar kaybolmuştu ki

adamın maharetli ellerinin elbisesinin düğmelerini açtığının ve gecenin serin havasının okşadığını hissedene kadar beline kadar çıplak bıraktığının farkında bile değildi.

çıplak göğüsler.

Kız cömert küreleri elleriyle korumaya fırsat bulamadan Bernard onları kendi elleriyle kapattı. Avuçlarını doldurdu.

sonra zonklayan meme uçlarını işaret parmağı ve başparmağı arasında yakaladı, miyavlayan bir hıçkırığa kadar nazikçe alay etti ve çekiştirdi.

zevk ondan kaçtı.

"Ne kadar güzel olduğunu bilmediğine inanamıyorum," diye fısıldadı kulağına. "O kadar yumuşak, o kadar tatlı, o kadar yuvarlaksın ki

Bir erkeğin en çok dokunmak istediği yerler."

Bunu kanıtlamak istercesine ellerini göğüslerinden poposuna doğru kaydırды ve kalçalarını kendisine doğru itti. Onun ağzını

Ona karşı sallanırken, sert boyu daha da derin bir yumuşaklık arayışıyla eteğinin önünü zorluyordu.

Bu enfes sürtünme yeni bir kıvılcımı ateşlerken Gwendolyn'in nefesi kesildi, o kadar vahşi ve sıcaktı ki onu yakmakla tehdit ediyordu

durduğu yerde. Ellerini adamın gömleğinin altından geçirerek parmaklarını karnının gergin düzleminde gezdirdi. Onun

Onun dokunuşuyla ısınan tenim titredi.

"Eğer parmakların bir santim bile aşağı kayarsa," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "bu düğün gecesi daha başlamadan bitmiş olacak. başladı."

Gwendolyn elini yukarı doğru kaydırarak adamın göğsündeki hafif kürklü kasları okşadı. "Hayatımın yarısından fazlasını bu gece için bekledim. I

sonsuz dek sürmesini istiyorum."

"O zaman şafağın sökmesini engellemek için elimden geleni yapacağım."

Bernard hacimli saks elbisesini toplayıp başından geçirirken gözlerini kapattı ve orada olduğu için şükretti.

Onu engelleyecek korse ya da kombinezon yoktu. Yapacak bir şey kalmayınca kadar nazikçe donunu bacaklarından aşağıya doğru itti ama onlardan çıkın ve yeni doğmuş bir bebek gibi çıplak olarak onun önünde durun.

Adam ona bakıyordu, gözlerindeki takdir parıltısı o kadar keskindi ki kız, adamın eteğini kaldırıp onu hemen orada alabileceğini düşündü kapıya karşı.

Bunun yerine onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Hayatının çoğunu ayakları yere sağlam basarak geçirdikten sonra

Gwendolyn bu şekilde kaldırılmanın baş döndürücü bir heyecan olduğunu düşünüyordu.

Bernard Fol onu kuş tüyü yatağa yatırdı. Ağırlığı onu ezmeliydi, ama yine de sahiplenici tavrı hoş karşıladı.

Dilinin itiş gücü, erkekliğinin sıcak ve ağır dolgunluğu kızın beline baskı yapıyordu.

Adam gömleğini çıkarmak ve eteğini açmak için ondan uzaklaştığında, kadın onun dönüşünü beklerken titredi. Çubuklar

Ay ışığı yatağın üzerine vurarak onu bir kez daha tutsak etti. Onu parlak bir ışıltıyla yıkadılar ama adamı karanlıkta bıraktılar.

Saten arşıfların üzerinde o ahlaksızlardan biri gibi çırılçıplak yatarken ona nasıl göründüğünü ancak hayal edebiliyordu,

Yukarıdaki duvar resminden onlara bakan şehvetli yarı tanrıçalar. Gözleri gölgede olmasına rağmen

Bakışlarını üzerinde hissetmek, bedenini karıncalandırıyordu.

Konuştığında, İngiltere'de geçirdiği yılların tüm izleri hafif apak sesinden silinmişti. "Çocukken burası benim odamdı.

delikanlı, bilirsin. Sırt üstü yatıp o lanetli duvar resmine bakarak uykusuz saatler geçirdim. Eskiden rüyamda

O tanrıçalar göklerden yuvarlanıp kollarıma geleceklerdi." Karanlıkta nefes alış verişini duyulabiliyordu. "Ve şimdi o var."

Gwendolyn'in boğazında bir kızarıklık belirdi ve göğüsleri sanki küçük bir lokma için yalvarıyormuş gibi gerilmeye ve sızlamaya başladı.

Dikkat. Ona dokunacağını bilmek ama ne zaman ve nerede olacağını bilmemek tatlı bir işkenceydi.

Adam başını eğip dilinin ucunu kızın zonklayan dudaklarından birine değdirdiğinde bir özlem ürpertisi onu sarstı.

meme uçları. Dişlerinin ve dudaklarının nazikçe ekiştirilmesi, göğüs uçlarında bir dalgalanmaya neden olurken, kadın adama doğru eğildi ve tırnakları çarşafını çizdi.

kalçalarının arasından erimiş nektar akıyordu.

Kadın daha nefesini tutamadan, adam bir dizinin iç kıvrımındaki çukura saygılı bir öpücük kondurdu. Sakallı yanağı baldırını gıdıklıyordu ama dudakları nemli ve sıcaktı. Ağzı daha yukarılara doğru kaymaya başladığında, baldırlarını ayırmaya zorladı,

titremeye başladı.

"Korkmana gerek yok, benim güzel meleğim. Bu gece bir canavar değilim. Ben

Bu dünyada geliniyle sevişmekten başka bir şey istemeyen bir adam." *Gelini.*

Gwendolyn böylesine günahkâr ve lezzetli zevklerin Tanrı tarafından onaylanabileceğini neredeyse unutmuştu. Bu yüzden

Bernard'ın büyük, sıcak ellerinin poposunun etrafında kıvrılması, onu kabul etmek için kaldırması ve yaymasının şokuna hazırlıklı değildi.

öpücüklerin en tatlısı ve en kutsal olmayanı.

Tarifsiz bir zevk içinde kıvrılırken saçlarının kaba ipeğine sarıldı.
Tanrıçalara bakarken

şaşkın gözlerle duvar resmine bakarken, böyle yasak bir coşkuyu hiç
yaşayıp yaşamadıklarını merak etti. Persephone ona baktı
bilen gözler. Psyche'nin kızarmış yanakları ve ayrılmış dudakları
kendisinininkinin aynasıydı.

Sonra Bernard, dilinin ustaca bir hareketinden başka bir şey
yapmadan hem onu hem de gökleri paramparça etti. O hala

Ağzı onunkinin üzerine kapanıp kendi arzusunun ambrosia'sını ona
yedirdiğinde, ham mutluluğun titremeleriyle ürperdi.

"Bir ejderhaya yem olmanın bu kadar tatlı olacağını bilseydim," diye
mırıldandı ağzının içine, "o ejderhaya gönülden giderdim.

kazık."

"Ah, ama senin tadın sadece iştahımı kabartıyor," diye hırlayarak
dişleriyle boğazını sıyırdı.

Parmaklarının aç darbeleri onu neyin tatmin edeceği konusunda hiçbir
şüphe bırakmadı. İki parmağını kadının derinliklerine bastırarak

Ağzının o yemyeşil yapraklardan çektiği çiy, onu gelecek olana
hazırlıyordu. Gölgesi onu kaplarken,

Ay ışığını engelleyen Gwendolyn yeniden titremeye başladı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kendi ininde bir ejderhaya meydan
okuyacak kadar cesurdun. Şimdi korktuğunu söyleme bana."

"Değilim," diye fısıldadı, şefkatle saçlarını alnından okşayarak. "Dehşete
düştim."

Bernard onun gözlerinin içine baktı. "Ben de öyle."

Boğuk itirafı Gwendolyn'e bacaklarını ona açma cesareti verdi. Adam
kendini onun derinliklerine gömdüğünde

Boğazından bir inilti koptu. Adamın zevki çok daha güçlü görünmeseydi
Gwendolyn de haykırabilirdi.

onun acısından daha fazla. Ona uyum sağlamanın acısı, onun tarafından
uçurumun kenarına getirilmenin ilkel heyecanı tarafından çabucak gölgede
bırakıldı.

zonklayan uzunluğu. Bu kazıktan kaçış olmayacaktı ve Bernard onun
içine girip çıkmaya başladığında, her itiş gücü

Gwendolyn artık kaçmak istemediğini fark etti.

Kollarını ona doladı ve can havliyle sarıldı. Artık kendini ondan ayrı
tutamazdı, onun gibi bir çocuk değil.

ne de sevdiği adam.

Ona doğru eğildi, onun olduğu ve olacağı her şeyi -melek ve iblis, çocuk ve erkek- kucaklamaya hevesliydi,

Canavar ve prens, koca ve yabancı.

Artık onun şefkatli efendiliğine karşı isyan etmiyordu, ama onun kendisine vereceği zevkin esiri olmaktan mutluluk duyuyordu.

Avuçlarını kızın başının iki yanına koyarak kızın içine doğru sallandı, bir yandan da kızın gözlerine şiddetli bir acelecilikle bakıyordu

ve kalçalarının arasında kreşendo yapan eski ritim gibi sürüyordu. "Bir zamanlar bana yarı aşık olduğunu söylemiştin."

ona hatırlattı. "Ben açgözlü bir piçim ve yarısıyla yetinmeyeceğim. Hepsini istiyorum."

O anda vücudunu kaydırды, vuruşlarını öyle bir açıyla yaptı ki, kalçalarının her bir hamlesi kalçanın ucunda yuvalanmış hassas tomurcuğu aşındırdı.

Nemli buklelerinin zirvesine.

Aradığı kelimeler, amansız bir zevk dalgası tarafından yönlendirilen bir feryatla ondan koptu. Vücudu kaskatı kesilmişti.

Aynı coşku kasılmaları rahmini de sarstı. Aşağıdaki vadide, birkaç vil ager gözlerini kaleye doğru kaldırdı ve

Ejderha'nın kükremesini bir kez daha duyduklarına yemin ederek göğüslerine çarpı işareti koydular.

Gwendolyn, Bernard'ın kollarında ızgaranın altındaki masanın üzerinde durmuş, ayın denize doğru sürüklenişini izliyordu. O gemi

Onu ilk getiren gemi hâlâ girişte demirlemiş, direkleri batmakta olan aya karşı silüetini korumaktaydı. En cesur çabalarına rağmen ikisi de gecenin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu.

Ayın gümüşü uyanışının son izleri de şişkinliğin altında kaybolurken, adamın kolu kadının beline dolandı. Kadın

Başının arkasını onun omzuna yasladı ve hüzünlü bir şekilde iç çekti.

Her ne kadar çıplaklıklarından utanmıyor gibi görünseler de, Gwendolyn karanlıktan daha da cesaretlenmişti. İçeri dönerek

Bernard'ın kollarında, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Dudaklarının yumuşaklığı adamın karnına değerken, adam ellerini nazikçe kadının saçlarında dolaştırdı. "Ne yapıyorsun,

Kadın mı? Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Gwendolyn kalbinden geçenleri söyleyecek kelime bulamadığı için ona verebileceği tek cevabı verdi. Elleri yumruk oldu

Gwendolyn'in saçlarını okşarken başı geriye düştü, boğazındaki kaslar kasıldı ve kendinden geçercesine bir inilti çıkardı. Gwendolyn

Babasının günahlarının kefareti ödeme istiyordu, ama bunun yerine kendini bu güçlü güç kombinasyonu ile yücelmiş buldu.

Hem Bernard'ın hem de onun savunmasızlığı. Artık Bernard'ın tutsağı değil, onun zevk sunağı üzerinde istekli bir yalvarıcıydı. Onun

Günahlarının affedilmesi beklediği her şeyden daha tatlıydı ama Bernard'ın yere düştüğü an kadar tatlı değildi.

diz çöktü ve yanağını onun gürleyen kalbine bastırdı.

Şafağın pembe ışıkları odayı ısıtmaya başlamış olsa da Bernard yatağın yanındaki gölgelerde oturuyordu,

Gwendolyn'in uyumasını izliyordu. Altın rengi saçları ve soluk teniyle, karanlığa meydan okuyan bir ışık yaratıyordu.

varoluşun ta kendisi.

Sandalyede arkasına yaslandı, eteği kucağının üzerine örtüldü. Başka zaman olsa bir bardak Porto şarabı ve bir kadeh şarap isterdi.

ama henüz onun tadını ağızından yok etmeye hazır değildi.

Çarşafın üzerine kıvrılmıştı, yanağı katlanmış ellerinin üzerindeydi, dudakları hâlâ onun öpücükleriyle şişmişti. Kasıkları

sıkılaştı. Şafaktan kısa bir süre önce o dudakların ne kadar cömert olabileceğini öğrenmişti.

Elini uzatıp kızın alnındaki bir tutam altını okşadı. On beş yıldır ilk kez, koruma dürtüsü

yok etme dürtüsü. Onu en çok koruması gereken tehlike kendisi olsa bile.

Çarşaflardaki kurumuş lekeleri, Gwendolyn'in solgun kalçalarını çürüten paslı benekleri artık görmezden gelemezdi.

Masum kanı dökülene kadar

intikam başınıza gelsin.

Babasının laneti zihninde yankılanırken Bernard başını ellerinin arasına aldı. Bir adamın kanını dökmüştü.

Masumdu ama hiçbir şeyin değişmediğini fark etmişti. Gwendolyn'i bir zamanlar sevdiği çocuğun öldüğü konusunda uyarmıştı ama

Bu ana kadar Bernard onun için hiç gerçekten üzülmemişti.

O çocuk asla babasının günahları için onu cezalandırmaya çalışmazdı. Asla böyle saçma bir şeyi zorlamazdı.

bir evlilik rezaleti. Ona hak ettiği düğünü yapacaktı. Ve düğün gecesini.

Temiz çarşafı, taze çiçekleri ve leydisinin hizmetçisi elbisesini çıkarmasına yardım ederken onu ısıtacak bir ateş olacaktı.

ve bakire beyaz bir geceliğın içine. Aynanın önünde bir tabureye oturur, hizmetçi de fırçasını geceliğine sürerdi.

ve belki de gelecek geceyle ilgili korkularını gidermek için birkaç soruyu yanıtladı.

Ona karanlıkta değıl, mum ışığında gelir, sinirlerini yatıştırmak için bir kadeh şarap ikram ederdi.

birkaç iffetli öpücük çalar. Sonra onu yatağı taşı, yavaşça pilavların arasına yatırır ve sevişirdi.

ona hak ettiğı saygıyı gösterecekti. Kesinlikle onu birbiri ardına ateşli çiftleşmelere maruz bırakmazdı.

Genç kızın narin bedenine, adamın vahşî ilgisinden kurtulması için zaman tanımadan.

Bernard başını kaldırdı ve umutsuz bakışlarıyla Gwendolyn'in sırtının zarif kıvrımlarını izledi. Bu çocuk Gwendolyn'e

Ona çok şey verdi. Evini, çocuklarını, kalbini.

Bernard ona hâlâ bunları verebileceğine inanmak istiyordu. Ama ne zaman ona baksa, o anı hatırlıyordu.

Babasının şeytanla yaptığı pazarlık ve bu pazarlığın ona neye mal olduğı.

On beş yılı aşkın bir süredir inkâr ettiğı anılar su gibi geri geldi -Şiddetli bir yağmurdan sonra midillisinin ılık, tuzlu kokusu;

Babasının bıkkın kıkırdamasının derin gürültüsü; annesinin bir tutam saçını okşarkenki dokunuşundaki şefkat

kaş. Alastair Wilder'ın ihaneti onu geçmişinden mahrum bırakmıştı ve şimdi de geleceğinden mahrum bırakacak gibi görünüyordu.

Son düşmanın bir yüzü vardı. Bir zamanlar hayranlık ve saygı duyduğı bir adamın yüzüydü bu. Babasının güvendiğı bir adamın.

kendi hayatı ve ailesinin hayatı için. Wilder bu güvene ihanet ederek Bernard'ın sonsuz nefretini kazanmıştı.

Şüphesiz bu nefretin dokunduğı her şeyi, hatta Gwendolyn'i bile zehirlemesi an meselesiydi.

Tam da korktuğı gibi olmuştu. Öpücüğü, büyük bir teslimiyetle, onu günlerinin geri kalanında karanlıkta yürümeye mahkûm etmişti.

Ancak şimdi karanlığın ışığın yokluğu değil, onun yokluğu olduğu bilgisiyle lanetlenmişti.

Ejderha Gwendolyn'e rüyalarında geldi. Sandal ağacı ve baharattan yapılmış bir yatağa kıvrılmıştı ki gölgesi onun üzerinde.

Uyanmak istemediğinden, kollarını ona açıp adını mırıldanırken bile gözlerini kapalı tuttu. İlk başta

Tekrar kalçalarının arasına girip, sadece onun varlığıyla tatmin olan acısını dindirmek istediğini düşündü. Ama,

Bunun yerine onu kollarının arasına aldı, sonra dudaklarını nazikçe alnına, gamzeli yanağına, ağzının köşesine dokundurdu.

"Sabah mı oldu?" diye mırıldandı, dudaklarını onun boğazına dayayarak. "Benim için değil," diye fısıldadı, kolları onun etrafında sıkılaşıyordu.

Onların sıcaklığına daha da sokuldu. "O zaman uyanmak zorunda mıyım?" "Hayır meleğim, istediğin kadar uyuyabilirsin." Bir öpücük kondurarak

Dudaklarının yumuşaklığıyla onu yatağa geri yatırdı.

Ekosesinin yumuşak kıvrımlarını onun etrafına doladı, elleri dokundukları her yerde kaldı.

Gölgesi ondan uzaklaştı. Gwendolyn tartan kozasının içine gömüldü, Ejderhasının

o uyurken ona göz kulak olacaktı.

Gwendolyn gözlerini tekrar açtığında göğsünün üzerinde bir canavar oturuyordu. Bir keresinde çılgılık atarak

ama şimdi sadece bu kadar çok şeyle yüklüken nefes alabilmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşünüyordu.

ölü ağırlık. Toby onun uykulu göz kırpmasına kendi göz kırpmasıyla karşılık verdi.

"Nasıl bu kadar şişman kalabiliyorsun?" diye sordu ona. "Fare yemekten olmadığını biliyorum." Bıyıkları titriyordu, yüz ifadesi öylesine

Aksine gülmek zorunda kaldı. "Sanırım siz de aynı şeyi bana sormak istersiniz."

Cevap olarak pençelerini uzattı ve ekoseyi yağurmaya başladı. Pençelerinden birini delemeyen önce onu nazikçe kenara itti.

Gwendolyn oturduğu yerden kalktı.

Bu kez kedinin kuleye nasıl girdiğini merak etmesine gerek yoktu. Panel kapı yarı aralıktı ve Bernard görünürde yok.

"Umarım ikimize de kahvaltı getirmeye gitmiştir," dedi kediye, kasılan kaslarını gererek. Yolun dik eğimine dikkat ederek

"Ya da öğle yemeği." diye ekledi.

Dudaklarında küçük, yaramaz bir gülümseme kıvrıldı. Bernard'ın o asık suratlı İngiliz uşağı bile, onu, kendi evinde çürüyüp gittiği için suçlayamazdı.

Günün yarısını yatakta geçirdi, çünkü onu gecenin yarısında ayakta tutan efendisiydi.

Vil Agers bir konuda haklıydı. Ejderha'nın iştahı doyumsuzdu.

Gwendolyn bir kız öğrenci gibi kıkırdayarak pilavların üzerine uzandı. Çarşafar artık sadece sandal ağacı ve baharat kokmuyordu,

Ama aşklarının kokusunu taşıyan topraksı bir misk kokusu. Derin bir nefes aldı, çağrıştırdığı anıların tadını çıkardı.

Duvar resmine gülümseyerek baktı ve Psyche'nin hikâyesiyle kendi hikâyesi arasındaki paralellikleri düşündü. Ejderha gibi, Aşk Tanrısı da

Psyche'ye sadece geceleri geliyor ve ona asla onun yüzünü görmeye çalışmayacağına dair söz verdiriyordu. Gwendolyn daha fazlasını hatırlamak için çabaladı.

annesinin bir zamanlar ona anlattığı hikaye. Kıskanç kız kardeşleri tarafından yönlendirilmiş,

Psyche yeminini bozmuş, Aşk Tanrısı'nın bir anlık bakışını çalmıştı.

uyurken yüzüne baktı. Ancak lambasından bir damla sıcak yağ koluna döküldüğünde uyandı. Gelininin bu davranışına sinirlenen

İhanete uğradığında, onu bir daha görmemeye yemin ederek uçup gitmişti.

Gwendolyn'in gülümsemesi soldu. Ayağa kalktı ve şatonun ne kadar sessiz olduğunun farkına vardı. Toby hâlâ evde somurttuğu için göğsünden çıkarılırken, sessizliği bozacak bir mırıltı bile yoktu.

Ayağa kalktı ve buruşuk elbisesini giydi, ardından ekoseyi omuzlarına sardı. Çocuksu bir umut fısıltısı

tıpkı Ejderha'yı aramaya gittiği gece şapelin yıkıntıları arasında yaptığı gibi gözlerini kapatmasına neden oldu.

Bu kez Bernard'ın varlığına dair kemiklere işleyen bir kesinlik yoktu. Sadece büyük bir boşluk vardı ve şatonun üzerine

çöken tedirgin edici sessizlik bu boşluğun altını çiziyordu.

Gwendolyn gözlerini açarak kuleye doğru koştu ve masanın üzerine tırmandı.

Bernard'ın gemisi çoktan girintiden dışarı sürükleniyordu, yelkenleri

güneyden esen rüzgârı yakalamak için açılmıştı.

Gwendolyn şatonun tepesine ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Rüzgâr saçlarını savuruyordu,

mazgala doğru koşarken bir anlığına gözleri kamaştı.

Ufka yaklaşan gemiyi gördüğünde, tırnaklarını taşa geçirerek duvarın üzerine eğildi. Bir telaştan önce

sıcak gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken, geminin kış tarafında duran yalnız bir figür gördü, siyah pelerini geniş gövdesini sarıyordu. omuzlar.

Adamın onu görüp göremediğini merak etti. Altın sarısı saçlarında parıldayan güneşi görebiliyor olabilirdi ama

Omuzlarını sarsan hıçkırıkları ya da yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördü. Orada öylece durdu, buruşmayı reddederek

Gözleri tarafından görülebilmesi için küçük bir şans vardı.

Gemi sisli ufukta erirken, Gwendolyn soğuk taşın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. O

ne kadar süre öyle kaldığını söyleyemezdi. Sadece birkaç dakika da olabilirdi, sonsuza kadar da. Ama bir ses duyduğunda

Arkasındaki ayak sesiyle başını çevirdi, göğsünde umut alevlendi.

Tupper orada durdu, yumuşak, kahverengi gözlerinde şefkat parlıyordu. "Bu kısa bir süre önce malikâneye teslim edildi," dedi.

Nazikçe elini uzattı. "Sanırım okurken yalnız olmanı istemedi."

Gwendolyn kremi kağıdı elinin altında düzeltti, sonra tırnağını tanıdık kıpkırmızı balmumu lekesinin altına kaydırarak

mühürlemek için kullanılmıştı.

Bernard'ın zarif karalaması her zamanki yeteneğinden yoksundu. Güçlü eğik çizgiler ve zarif ilmekler mürekkep lekeleri ve bulaşmalarla gölgelenmişti.

"Leydim," dedi Gwendolyn yumuşak bir sesle. "Lanet bozuldu. Hem siz hem de Bal ybliss özgürsünüz. Sizi uyarmaya çalışmışım.

Artık bir zamanlar sevdiğin çocuk değilsin. Dün gece aramızda geçenlerden sonra, bana kesinlikle inanmalısın."

Tupper kızardı ama Gwendolyn en ufak bir utanç belirtisi bile hissetmeyi reddetti. "Bugünden itibaren," diye devam etti, "hiçbir erkek senin laird'in olamayacak.

ve efendi olacaksın, çünkü sen MacCul ough olacaksın.

MacCul ough Klanı'nın reisi ve Weyrcraig Kalesi'nin leydisi. Babanızın Weyrcraig Kalesi'nden aldığı bin poundu

Klan ve kale için en iyi olanı yapabilmeniz için Cumberland size teslim edilecek. Bin pound gelecek ölene kadar her yıl."

Gwendolyn duraksadı. "Bir keresinde benden gerçeği istedin ve ben seni reddettim. Dün gece benden merhamet istedin ve ben seni reddettim.

O da öyle. Şu anda size sunabileceğim tek şey, aslında hiçbir zaman benim olmayan bir şey, özgürlüğünüz." Gwendolyn

Gözlerinden akan yaşların arasından sonuncusunu okumak zorunda kaldı. "Sana hem adımları hem de kalbimi bırakıyorum. Her zaman senin, Bernard MacCul ough."

Başını eğdi ve kâğıdı avucunun içinde buruşturdu. Neredeyse onun kadar mutsuz görünen Tupper, elindeki kâğıdı karıştırdı.

yelek cebinden bir mendil çıkardı ve ona doğru salladı.

Gwendolyn ayağa kalkarak onu bir kenara fırlattı. "Lanet olsun ona, Tupper!

Kibirli ruhuna lanet olsun!" Ekoseye sarılmak

omuzlarına dolayarak denize döndü ve rüzgârın gözlerindeki yaşları silmesine izin verdi. "O her şeyin

O buraya gelmeden önceki haline geri mi dönecek? Ejderhalar yokmuş gibi davranmaya devam edebileceğimi mi sanıyor? var mı?"

Tupper çaresizce başını salladı. "Eminim sadece en iyi olanı yaptığına inanıyordu."

Gwendolyn etrafında döndü. "Yine de beni onun artık hatırladığım çocuk olmadığına ikna etmeye çalışacak kadar küstah mı? O

tam olarak o çocuk! Kendini beğenmiş. Kalın kafalı. Kibirli. Her zaman başkaları için en iyisinin ne olduğuna danışmaya zahmet etmeden karar vermeye çalışıyor.

onları. Hiç değişmemiş!"

"Kafasına bir fikir girdiğinde çok inatçı olabiliyor. Belki zamanla ..."

"Zaten on beş yıl bekledim. Bu sefer onu ne kadar beklemem gerekiyor? Yirmi yıl mı? Otuz mu? Bir ömür boyu mu?" O

başını salladı. "Oh, hayır! Bernard MacCul ough'un kendine gelmesini bekleyerek hayatımın bir saniyesini daha boşa harcamaya hiç niyetim yok. duyular."

Tupper mendili tekrar cebine soktu. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

Gwendolyn doğruldu ve boyunun ölçüsünü aldı. Yanaklarından süzülen son gözyaşlarını da silerek ekosesini üzerine çekti.

Sanki eski bir Kelt kraliçesinin mantosuymuş gibi. "Onun sözlerini duydun, Tupper. Artık MacCul ough benim. Ve yanlış ya da doğru, bir MacCul ough her zaman savaşmaya hazırdır."

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

"O tam bir canavar, değil mi?"

"Bu onun öfkesinden mi yoksa zekâsından mı bahsettiğinize bağlı. Duyduğuma göre dilinin tek bir kırbacı en zeki konuşmacılardan bile gizlemek."

"Ondan bir azar işitmeye itirazım olmaz. Reginald'ım ülkedeyken gerçekleşmesi şartıyla.

bitmek bilmeyen av partilerinden biri."

Bu boğuk espri, konuşmacının arkadaşlarından skandal niteliğinde alkışlar aldı.

Spekülasyonlarının nesnesi, şampanya kadehini dudaklarına götürdü ve yapılan konuşmaya kulak misafiri olmamış gibi davrandı

sol omzunun hemen üzerinde yer alıyordu. Neyse ki ev sahibesinin Yunan Uyanışı tarzı iç mekanlara karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı.

dekorasyon, ona arkasına gizlenebileceği çok çeşitli sütunlar sağlıyor.

"Kocam onun İngiliz bile olmadığına dair bir söylenti duymuş," diyor bir başka kadın. "Görünüşe göre, İngiliz gibi davranıyormuş.

sırf gerçekte İskoç olduğu gerçeğini gizlemek için yıllardır bizden biri" - dramatik bir etki yaratmak için durakladı- "bir İskoç!"

Açıklamasını karşılayan şaşkın soluklara bakılırsa, onun kaçak bir Bedlamite olduğunu söyleyebilirdi.

"Bu onun öfkesini açıklıyor, değil mi? İskoçlar vahşidir, bakirelerin ırzına geçerler ve akıllarına geleni söylerler.

zihinler." Kadın sanki bu özellikler eşit derecede iğrençmiş gibi

konuştı. "Leydi Jane'in onu köşeye sıkıştırdıktan sonra ne dediğini duydun mu?

ve bir saatin dörtte üçünü yeğeninin evlilik erdemlerini överek mi geçirdi?"

Taraftarların hışırtısı yeni bir heyecan dalgasına işaret ediyordu. "Oh, hayır. Tel yap!"

Konuşmacı, Bernard'ın baritonunun kaba bir taklidini yaparak tiz sesini üç oktav derinleştirdi. "Eğer bir eş arıyor olsaydım,

"Benim leydim, ki kesinlikle değilim, beyninden çok göğsü olan yapmacık bir budala olmazdı. "

Kadınlar kahkahalara boğulurken, Bernard kadehini kaldırdı.
İkisi de.

"Belki de iştahını tatmin etmek için ihtiyaç duyduğu şey kendi karısı değildir," diye önerdi boğuk sesli siren, "başkasının karısıdır."

O ve titreyen arkadaşları taze kan arayışıyla uzaklaşırken Bernard bardağı tekrar dudaklarına götürdü. O

boş olduğunu görünce şaşırdı. Tadı iğrenç olan köpüğü bu hızla içmeye devam ederse, sonunda kendini

sütununun arkasına saklanmak yerine.

Londra'ya döneli bir aydan az olmuştu ama bu sürenin çoğunu çok az uyuyarak ve çok fazla içerek geçirmişti. Bu

canavarca davranışlarıyla ün kazanmasına şaşmamalıydı. Hiçbir zaman aptallara seve seve katlanan biri olmamıştı, ama şimdi

Yan gözle bakmak, sert bir karşılık ya da hırıltılı bir çıkıştan daha fazlasını gerektiriyordu. Eğer Lord Drummond sadık bir yatırımcı olmasaydı gemicilik firması ve Amiral Grayson'ın en eski dostlarından biri olarak, düşesin davetini reddedecek ve

Seyrek döşenmiş bir kasaba evi, tek arkadaşı ihmal edilmiş bir yığın defter ve bir şişe Porto şarabı.

Yoldan geçen bir uşağın yolunu kesen Bernard, boş bardağını dolu bir bardakla değiştirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra

artık yalnız olmadığını fark etti. Son on dakikasını onun cazibesini ya da cazibesizliğini incelemekle geçiren kadınlardan biri

dirseğinin dibindeki saksı eğrelti otunun yeşilliğinden çıkmıştı.

"Leydim," dedi Bernard, başını sallayarak.

"Oh, affedersiniz, efendim." Gözlerini ustaca kırpıştırması, sesinin gırtlaktan gelen mırıltısıyla çelişiyordu. "Sizi kocam sandım."

"Sanırım bu Reginald olmalı, değil mi? Söylesene, senin sadık Reginald'ın senin taze meyve ve sebze avına çıktığından şüpheleniyor mu?

ne zaman avlanmaya çıksa?"

Kadının pürüzlü ağzı, kedigil bir gülümsemeye dönüşmeden önce şok olmuş bir şekilde genişledi. "Tanrım, çok keskin kulakların var.

ve bir canavarın keskin dişleri, değil mi? Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan,

Sizi uyarmalıyım ki ben her zaman

Bir erkekte dürüstlük." Aç bakışları botlarının cilalı parmaklarından saçlarının parıldayan tepesine kadar yaladı. "Diğerlerinin yanı sıra

şeyler."

Bernard neredeyse onun takdirine karşılık verebilmeyi diliyordu. Onun güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. Koyu renk saçları

yüksek bir şekerleme haline getirilmiş ve kaymaktaşına mükemmel bir şekilde uyan pırıltılı bir toz tabakasıyla tozlanmıştı.

Yüzü. Dudakları dolgun ve kırmızıydı, elmacık kemikleri yontulmuştu. İnce boğazının etrafına siyah kadife bir kurdele ve

Yanağında gamzenin olması gereken yerde yaramaz bir ipek parçası vardı.

Korsesinin şık sateninin altında, balina kemiğinden bir korse

belini muhtemelen elleriyle kavrayabileceği bir açıklığa sıkıştırırken, fırırlı midesi kremi

Göğüsler yukarıya doğru kalktı, ta ki sınırlarından taşma tehlikesi geçirene kadar.

Yine de, ince kalçalarına yumuşaklık hissi veren geniş panniers'a rağmen, içindeki sertliği gizlemek mümkün değildi.

gözleri. Kırılgan görünüyordu, bir dokunuşla paramparça olmaya yatkındı.

Onda sıcak ya da katı hiçbir şey yoktu. Bir erkeğin

tutunabileceği ya da içine gömülebileceği hiçbir şey....

Bernard bir an için gerçekten sendeleyebileceğinden korkarak sütundan uzaklaştı. "Takdir etmenize sevindim

Çünkü açıkçası beni affetmeniz için size yalvarmak zorundayım."

"Ama henüz gidemezsiniz, efendim. Akşam yemeği daha servis edilmedi bile!"

Bernard onu kibarca selamlayacak kadar oyalandı. "Korkarım bunun hakkını veremem leydim. Sanırım kendimi kaybettim.

iştah."

Sis, Bernard'ın şehirdeki evine doğru yürürken çizmelerinin nemli kaldırımında çıkardığı tıkırtıları bastırıyordu. Pelerini

Her adımda ayak bileklerinin etrafında dönüyordu ama onu ısıtmak için pek bir şey yapmıyordu.

Bu bir yayla akşamının keskin soğuğu değil, nemli bir

Kemiklerinin derinliklerine işlemiş gibi görünen çil. Yırtık pırtık çatıların ve tuğla bacaların üzerinde karanlık bir is örtüsü asılı duruyordu.

uzaktaki yıldızların parıltısı sönük bir titreşime dönüştü. Bu sessizlik,

Tupper'ın neşeli konuşmasını ne kadar özlediğini fark etmesini sağladı. saçmalamak.

O artık bu sis ve isle kaplı şehre aitti. O artık Gwendolyn'in Ejderhası ya da Klan'ın reisi değildi.

MacCulloch. Birçokları arasında yüzü olmayan bir yabancıydı sadece.

Cebinden bir cheroot çıkardı ve yaktı. Bir zamanlar, ruhunu saran huzursuzluk onu dışarıda dolaşmaya gönderirdi.

gece. Ama eski uğrak yerleri ve oralarda yaşayan kadınlar, gecenin o birkaç tatlı saatinin kurbanı olarak

Gwendolyn'in kollarında.

Arkasında boğuk bir ayak sesi duydu. Döndü ama sokağı ıssız ve gölgelerle kaplı buldu. Lambalar pek bir şey yapmıyordu.

siste puslu çukurlar açmaktan başka bir şey yapamadı. Başını eğdi, ama duyduğu tek ses yanan cismin belli belirsiz cızırtısıydı.

elinde cheroot.

Çerotu ağzının köşesine sıkıştırarak yürüyüşüne devam etti. Londra'ya döneli çok olmamıştı.

yeni bir düşmanı yoktu. Belki de yanlış adamın karısına hakaret etmediği sürece.

Ama öfkeli bir kocanın onu eve kadar takip etmektense kovması daha olasıydı. Ve Bernard, ona

ayrıcalık. En azından bir düelloda tabancayla vurulmak, kendini içkiye vermekten daha hızlı ve daha onurlu olurdu.

Ölüm.

Yaşadığı sokağa döndüğünde adımları yavaşladı. Kim derdi ki Londra'da bir şehir evi

Berkeley Meydanı'nın düzenli sınırları, tepeye tünemiş bir Highland harabesinden daha yalnız ve yasaklayıcı görünmeyi başarabilirdi.

bir uçurumun kenarında? Lambalar komşu evlerin pencerelerinde neşeli bir hoş geldin ışığı yakıyordu. Bir yerlerde bir kapı açıldı ve

Bir piyanonun neşeli tıngırtısı ve bir çocuğun kahkaha patlamasıyla kısa süreliğine kapandı. Bernard'ın evi onu yolun sonunda bekliyordu.

Sokağın ortasında, karanlık ve sessiz.

Tam ön basamakları çıkmaya başlamıştı ki, ikinci kat pencerelerinden birindeki ışık parıltısı gözüne çarptı.

Elini ferforje parmaklığa dayayarak durakladı. Jenkins'e bu gece izin verdiğine yemin edebilirdi. Birkaç dakika bekledi.

dakikalarca karanlık pencere camlarına baktı, ama o hayalet titreşim bir daha gelmedi. Başını sallayan Bernard

Kapının kilidini açtı ve bir daha asla şampanya için limanı terk etmeyeceğine dair kendine söz verdi.

Sığır eti ve ekmekten oluşan soğuk bir akşam yemeği yedi, ardından defterlerindeki rakamlar düzenli bir şekilde sıralanana kadar çalışma odasına kapandı.

gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başladı. Yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanırken yorgunluk adımlarını ağırlaştırıyordu, ama bu iyi bir şeydi

Gece yarısını geçtikten sonra uykuya daldı.

Doğüstü bir feryat onu sarsarak uyandırdı. Yatağın içinde doğruldu ve boruların melankolik müziğini tanıdı. Onların

Şarkı aniden kesildi ve onu rüya görüp görmediğini merak etmek zorunda bıraktı.

Hayalet ayak sesleri. Issız bir evde hayaletimsi ışık titreşimleri. Londra'nın göbeğinde gaydaların ürkütücü feryadı.

Eğer rüya görmüyorsa, o zaman deliriyor olmalı, diye düşündü. Sedirin üzerinde bıraktığı şamdanı ve çıra kutusunu aradı.

komodin. Onların gittiğini fark ettiği anda başka bir şeyi daha fark etti.

Artık yalnız değildi.

Odada onunla birlikte biri vardı, nefesi kalbinin gümbürtüsüne fısıltılı bir kontrpuan olan biri.

Ayağının altına uzanan Bernard, her zaman orada tuttuğu dolu tabancasını sessizce çıkardı.

Silahın ağzını gölgelere doğrulttu. "Sen de kimsin? Ve evimde ne arıyorsunuz?"

Bir kibrit çakıldı. Bir mumun fitili alevlendi.

"Bana MacCul ough Klanı'nın reisi diyenler de var, Weyrcraig Kalesi'nin leydisi diyenler de.

Siz, efendim, bana Ejderha Hanım diyebilirsiniz."

Yirmi Yedinci Bölüm

GWENDOLYN'İN GÖLGELERDEN ERİYEREK ÇIKIŞINI İZLEMEK, fırtına bulutlarının arasından güneşin doğuşunu izlemek gibiydi. Güneşin

Beklenmedik ısıltısı Bernard'ın gözlerini yaktı. Lavanta ipeği içinde bir hayal gibiydi. Sacque elbisesinin akıcı hatları

altındaki vücudun şehvetli kıvrımlarını tamamlıyordu. Saçları yumuşak altın bukleler halinde yüzünün etrafına dökülürken

mavi gözleri sıcaklıkla parıldıyordu.

"Şimdi rüya gördüğümü biliyorum," diye mırıldandı. Gözlerini kapattı, ama tekrar açtığında kadın hâlâ oradaydı ve ona bakıyordu

şaşkın bir hoşgörüyü karşıladı.

"Patlamadan önce o şeyi indirsen iyi olur."

Bernard'ın Gwendolyn'in tabancadan bahsettiğini anlaması sersemlemiş bir anını aldı. Yavaşça itaat etti. "Bu pek de

Silahımı değil de şamdanımı çalman çok akıllıca. Seni vurabilirdim, biliyorsun."

"Hayır, yapamazsın." Gamzeleri derinleşti. "Dolu değil."

Kadından çok kendinden öğrenen Bernard, silahı masaya fırlattı.

"Peki, Tupper ve adamlarını nereye sakladın?

borular? Tavan arası mı?"

"Cel ar. Ama onun için endişelenme. Kitty'yi ona eşlik etmesi için orada bıraktım. Balayındalar, biliyorsun. I

Onları benimle Londra'ya gelmenin Edinburgh'dan bile daha büyük bir macera olacağına ikna ettim."

"Yeni bir gardırop. Ailen için balayları. Sana bıraktığım bin poundu iyi bir şekilde kullandığını bilmekten memnunum."

"Peki neden yapmayayım?" Tek kaşını kaldırdı. "Bunu hak ettim, değil mi?"

Bernard'ın bir an için nutku tutuldu. "Bu yüzden mi altını sana bıraktığımı düşünüyorsun? Hizmetlerinin karşılığı olarak mı? "

Omuz silkti. "Başka ne düşünebilirdim ki? O sabah uyandıgımda sen gitmiştin ve altın oradaydı."

Bernard ayağa kalkıp odayı dolaşmak için çarşafı geriye atmak üzereydi ki aklına geldi

gecelikleri her zaman küçümsemişti. Pantolonunu kapının yanındaki sandalyenin üzerine örtmüştü. Gwendolyn onları çalmadıysa wel olarak .

Kollarını göğsünde kavuşturarak ona kaşlarını çattı. "Bazı hazinelere paha biçilemez leydim."

Kızarmış olabilirdi ama titreyen mum ışığından bunu anlamak imkansızdı. "Ya da belki de sadece birinin ödeyeceğiz."

Bernard ona ihtiyatla baktı. "Peki neden buradasınız *Ejderha Hanım*? Bakire bir kurban aramaya mı geldiniz?"

"Eğer öyleyse, yanlış yere geldim, değil mi?" Gwendolyn yatağın ucuna, onun ulaşamayacağı bir yere oturdu. "Aslında ben

"Bakire değil, güvenilir bir avukat arıyorum."

"Bunlardan birine neden ihtiyaç duyduğunuzu anlayamıyorum. Tabii ki, evlere girmeyi alışkanlık haline getirmeyi planlamıyorsanız gayda eşliğinde."

Ayağını şefkatle okşadı. "Saçmalama. Evliliğin feshi ya da hatta evliliğin sona ermesi olasılığını görüşmek istiyorum.

Gerekirse boşanırız."

Bernard, omurgasından aşağı süzülen buz gibi çile için hazırlıksız bir şekilde yatak başlığına yaslandı. "Benden boşanacak mısınız?"

"Neden olmasın? Bana özgürlüğümü teklif ettin, değil mi? Herhalde o rutubetli yığın içinde eriyip gitmekten memnun olacağımı düşünmedin.

hayatımın geri kalanını taşlarla geçirmek istemiyorum. Siz tekrar evlenmek istemeyebilirsiniz ama benim ömrümün geri kalanını taşlarla geçirmeye hiç niyetim yok."

-ona kışkırtıcı bir bakış fırlattı-"ya da gecelerimde . . yalnız."

"Gideli sadece birkaç hafta oldu. Şimdiden evimi mi seçtin? halefi?"

Omuz silkti. "Bal ybliss'te talip sıkıntısı çekmediğimi fark ettim. Ross var mesela."

Bernard neredeyse yataktan fırlayacaktı, pantolonun canı cehenneme. "Ross? Aklını mı kaçırdın sen? O seni beslemeye çalıştı ve seni kazığa bağlayıp yakacağım."

Gwendolyn onun şaşkınlığından habersizmiş gibi eteklerini kabarttı. "Bu doğru olabilir, ama ben onun çok daha nazik bir yanını gördüm.

MacCul ough olduğumdan beri. Her zaman çok özenli davrandı." Ağzının etrafında küçük bir gülümseme oynadı. "Bir gün bile

Bana bir buket funda ya da sevgisinin başka bir küçük simgesi getirmediği bir gün geçmiyor. Elbette, Ross ve ben uymazsa, her zaman Lachlan vardır. Nessa onu tenekececinin yeğeni için bir kenara attığından beri delikanlının kalbi oldukça kırık."

"Tanrı aşkına kadın, Lachlan'la evlenemezsin! Kulaklarından kıllar fişkırıyor."

Gwendolyn ona göz kırptı. "Bunun bir erkeklik işareti olması gerekmiyor mu?"

Bernard bir canavar olmaktan vazgeçtiğine yemin edebilirdi ama ona hırlamasına ramak kalmıştı. "Sadece sen a goril a."

Gwendolyn kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve yatağın yanında volta attı. "Belki de haklısınız, efendim. Korkarım ki bir şey yapmanın eşiğindeydim.

korkunç bir hata. Bana düşünecek çok şey verdiniz." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Bir dakika daha böyle volta attıktan sonra yüzünü ona döndü. "Belki de burada, Londra'da bir talip aramam en iyisi olur.

Bir zamanlar bunu yapacak güvene sahip olmayabilirdim, ama bir erkeğe sunacak çok şeyim olduğuna beni ikna eden sendin. Ve

Böyle düşünen tek kişi sen değilsin." Bir çocuk kitabından bir şeyler okur gibi ellerini önünde kavuşturdu. "Güncel

Moda, bir kadının bir sylph kadar hafif olmasını gerektirebilir, ancak anlayışlı bir fel ow her zaman sağlıklı bir yetiştiriciyi takdir edecektir."

Bernard öne doğru eğildi ve karısının kafasını bu şok edici fikirle karıştıran alçağı suçlamaya hazırlandı. "Kim size böyle bir şey söyledi mi?"

"Neden, Tupper'ın büyük teyzesi Taffy, tabii ki. Tupper'ın babası onu evlatlıktan reddettiğinde bizi yanına alacak kadar nazikti.

beş parasız bir İskoç kıızıyla evleniyor. Vikont'a o kadar öfkeliydi ki onu mirastan mahrum etmeye karar verdi. Ölümü üzerine, tüm serveti Tupper'a gidecek."

"Eğer ondan daha uzun yaşarsa," dedi Bernard suratsızca, arkadaşının bu pusuda oynadığı rol düşünüldüğünde bunun pek olası olmadığını düşünüyordu.

Gwendolyn'in ulaşamayacağı bir yerde dans etmesinden bıkararak çarşafı yataktan çekti ve beline doladı.

"Bu müstakbel taliplerinizle nasıl tanışmayı düşünüyorsunuz? Sizi tanıştırayım mı?" Ayağa kalktı, yatak direğini süpürdü

kibar bir selam. " 'Hul o, David, eski dostum. Bu benim karım. Onunla evlenmek ister misin?' "

Gwendolyn güldü. "O korkunç bakışlarıyla onları korkutup kaçırırsın."

Ona doğru bir adım attı. "Seni korkutmak için pek de iyi bir iş çıkaramadım, değil mi?"

"Tam tersine, benden kaçan sendin. Peki bu neden oldu?"
Dudaklarına vurdu, onu arıyormuş gibi yaptı.

Anı. "Ah, evet, 'çünkü artık bir zamanlar sevdiğim çocuk değilsin'. Ama bir şeyi hesaba katmayı unuttunuz. Ben

Artık küçük bir kız değilsin." Avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve adamın gergin kaslarına bir ürperti gönderdi

Karın. "Bir oğlana ihtiyacım yok. Bir erkeğe ihtiyacım var."

Cesareti karşı konulmazdı. Onun bileklerinden birini yakalayan Bernard, açık elini çarşafın üzerinden aşağıya doğru kaydırды.

Uyluklarının beşiğinde yanan ateşe kalıplanmıştı. "O zaman doğru yere geldin."

Parmakları gerildi. Kirpiklerinin arasından ona baktı, nefesi onunki kadar kısa ve hızlı geliyordu. Onu çekerek

kollarına aldı, dudaklarını onunkilere indirdi. Kızın ağzı dolgun ve tatlıydı, güneşte ısınmış gibi olgunlaşmıştı.

Taze krema sürülmüş çilekler. Bernard, kızın dili onunkini ararken inledi ve onu aceleyle çılgına çevirdi.

Yatağa uzanıp Gwendolyn'i kucağına çekerken, ağırdan alma ve nazik davranma konusundaki asil kararları

yerini tüketen bir arzuya bıraktı. Karısının içinde olmak.

Üç uzun, sıcak, ağzı açık öpücükten daha kısa bir sürede ellerini eteğinin altından geçirdi. Onu çekıştirmek yerine

Kalçalarından aşağı doğru çekerek, parmaklarıyla kalçalarının tepe noktasında ipek kumaştaki dar yarığı genişletti. İki tane daha

Öpücükler ve aynı parmaklar, vücudunun kopyalamak için can attığı bir ritimle onun içinde ve dışında kayıyordu. O fol borçluydu

İçgüdüsel olarak ona vereceği zevke doğru eğilerek hızlandı.

Bernard çarşafı kenara itti. Gwendolyn bir dahaki sefere onun üstüne yattığında, derinlere kayan parmakları değildi.

onun içinde.

Ürperdi, genç ve narin bedeni onu çiğ bir zevk mengenesinde sıkıyordu.
Bir erkek istemişti ve o da ona
her santimini.

Kızarmış yanağını okşamak için uzandı. "Artık yavaşlayabiliriz meleğim.
Bu yolculuktan senin de en az onun kadar keyif almanı istiyorum.
Niyetim bu."

Bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı,
Bernard ellerini kadının kalçalarına koydu ve onu
İkisini de çıldırtacak kadar yavaş ve kıvrımlı bir ritim.
Bu çaba onun her tarafının terlemesine neden oldu.
ama güzel yüzünde kendinden geçme titreşimleri dans etmeye
başladığında buna değdiğini biliyordu.

Bir elini kızın altına sokmadan önce başı geriye düşene ve kızın ayrık
dudaklarından derin bir inilti çıkana kadar bekledi.

Etek. İniltisini feryada dönüştürmek için tek gereken, bir parmak
ucunun titreyen bedenini okşamasıydı.

Bernard'ın kendi kontrolü kırıldı. Kadının kalçalarını kavradı, artık
vuruşlarının itici ritmini kontrol edemiyordu. Onun

Onun içinde olma arzusunun yerini daha da güçlü ve ilkel bir ihtiyaç
almıştı. Dişlerini sıktı

vahşi bir kükremeye karşı, tohumları göz kamaştırıcı bir coşku içinde
bellerinden fişkırdı.

Gwendolyn ona doğru eğilirken, adam kollarını ona doladı ve sanki onu
hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"NEREDE O?" Bernard, Taffy Tuppington'ın Mayfair'deki malikanesinin yemek salonuna girerken sordu.

Tupper dondu kaldı, tereyağı ve reçel sürülmüş çörek ağzının yarısına kadar gelmişti. Kitty keten peçetesiyle dudaklarını kuruladı.

çizgili poplin sabahlığı ve dantel şapkasıyla, henüz yeni büyümüş bir İskoç kızı için oldukça zarif ve olgun görünüyordu.

on sekiz yaşına girmişti. Yeni evliler, alışlageldiği gibi masanın iki ucunda yemek yemek yerine, yan yana oturdular.

Kitty'nin çoraplı ayağını Tupper'ın baldırına dolamasına yetecek kadar.

Gergin bir uşak Bernard'ın peşinden koşarak odaya girdi. "Bağışlayın beni, efendim. Ona teyzenizin hiç yükselmediğini söylemeye çalıştım.

öğleden önce ve saat ikiden sonraya kadar çağrı kabul etmeyi kesinlikle reddediyor, ancak beyefendi buna izin vermiyor."

Tupper yıpranmış adama başıyla onay verdi. "Bu doğru, Dobbins. O bir centilmen değil."

Uşak odadan sıvışırken Bernard avuçlarını cilalı masaya vurdu ve her santiminde canavarı hissetti

Saçları taranmamıştı ve kravatı boynunda sallanıyordu. "Nerede o? Karıma ne yaptınız?"

Tupper, Wedgwood ağacından yapılmış narin bir fincandan bir yudum çikolata aldı. "Onu kaybettiniz mi?"

"Bu sabah uyandığымda yatağımdan gitmişti."

Tupper kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Daha önce kadınları yatağıınızda tutmakta hiç zorlanmamıştınız."

"Ben de daha önce hiç biriyle evlenmedim, değil mi?" Bernard tersledi.

Tupper başını salladı. "Karımın hassas sindirim sistemini bu hırıltılarla bozmana izin veremem.

dişler. Bilmeniz gerekiyorsa, Gwendolyn şafaktan kısa bir süre önce Bal ybliss'e gitmek üzere yola çıktı."

"Bal ybliss?" Bernard doğruldu. "*Ballybliss mi?* Onun gitmesine izin verecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum!"

"Ve en başta onu terk edecek kadar aptal olduğuna inanamıyorum," diye karşılık verdi Tupper.

Bernard karşısındaki sandalyeye oturdu ve ensesini ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam.

ona bir not bırakma nezaketini gösterdi."

Kocasıyla bakışan Kitty, eteğinin cebinden katlanmış bir vel um parçası çıkardı. "Ayrılmadan önce,

Kız kardeşim bunu sana vermemi istedi."

Bernard mektubu aldı ve kendi kırtasiye malzemesini tanıdı. Gwendolyn o gelmeden önce çalışma odasından almış olmalıydı.

önceki gece eve dönmüş. Kadının el yazısının da kendisi kadar zarif ve kusursuz olduğunu fark ettiğinde şaşırmadı.

"Eğer benimle bir gece daha geçirmek isterseniz," diye yazıyordu, "bu size bin sterlinden fazlasına mal olacak." Bernard

kâğıt parçasını Tupper'a doğru salladı. "Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?"

"Sen nasıl istersen, sanırım," diye cevap verdi arkadaşı, bir çatal dolusu çirozla kendine yardım ederken.

Kitty kolunu çekiştirdiğinde Bernard hâlâ nota bakıyordu.

"Küstahlığımı bağışlayın, lord, ama ben sadece sormak zorundayım. Kız kardeşimi neden terk *ettin*?"

Kitty'nin gözlerindeki samimiyetin altında öfkesini tutmak zordu. Kitty'nin ona baktığını hatırlamak daha da zordu.

aynı zamanda hayatını mahveden adamın kızıydı. Hayatını mahvetmesinden korktuğunu itiraf edemezdi.

babalarının günahı için Gwendolyn'i cezalandırarak geçirecekti.

Yalan söylemek için ağzını açtı ama bunun yerine kendini kendisinden bile sakladığı bir gerçeği dile getirirken buldu. "Sanırım kendime inanmadım

ona layık olabilirdi."

Tupper kıkırdadı ve karısının yanağını okşayarak hayranlık dolu bir bakış kazandı. "O zaman sen benden daha büyük bir aptalsın.

düşündüm. Ne zamandan beri bir erkek sevdiği kadına layık olmuştur? Her şeye rağmen bizi sevmeleri sadece Tanrı'nın lütfudur. kendimiz."

Bernard Gwendolyn'in notunu nazıkçe katladı ve yeleşinin cebine koydu. "Ya çok geçse, Tupper? Ya çok geçse

Tanrı'nın benim gibiler için hiç lütfu kalmadı mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, dostum."

Bernard ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce birkaç dakika sessizce oturdu.

"Nereye gidiyorsun?" Tupper ayağa kalkarak sordu. Bernard kapı aralığından döndü. "Eve, Tupper. Eve gidiyorum." Borular onu eve çağırıyordu.

Bernard dağ geçitlerinden ve ıssız kayalıklardan uçarken, onların müziğini arabasının ritmik gürültüsünden duyabiliyordu.

Atın toynakları. Artık kaybettiklerinin yasını tutmak için ağıt yakmıyor, umduklarını kutlamak için sevinçli bir şarkıyla yükseliyorlardı.

Kazanmak için.

Nihayet on beş yıldır onu rahatsız eden umutsuz özlemin, yani memleket hasretinin adını koyabilmişti. O artık

Denizden esen rüzgârın tuzlu sızılarını, kayalıkların üzerinde çağıldayan yanıkların dalgalı müziğini özlüyorlardı.

yataklarda, İngilizcenin melodisiyle konuşuluyordu. Hatta eski ve cereyanlı şatoyu bile özlüyordu.

tüm hayallerinin yıkılışını simgeliyor.

Weyrcraig Kalesi'nin kuleleri uzakta, gece gökyüzüne karşı siluet halinde belirdi. Bernard atını dizginleyip

durdu, ailesinin onu eve karşılamak için orada beklediği zamanları hatırladı. Annesinin onu azarladığı zamanları.

Babası saçlarını karıştırıp onu satranç oynamaya ya da kitap okumaya teşvik ederken rutubet içinde çok uzun süre kaldığı için

destansı bir Gal şiirini andırıyordu. İkisine de veda etme şansı olmamıştı ama o ay ışığının aydınlattığı vadiye bakarken

Şatonun ötesinde, sanki onları bırakmakta son derece özgürdü.

Bal ybliss'e dönüş planları yaparak geçirdiği onca yıl boyunca, bir kez bile bunun eve dönüş olduğunu düşünmemişti çünkü

oraya vardığında onu bekleyen kimsenin olmayacağına inanıyordu.

Ama yanılmıştı.

Bir kız onu bekliyordu. Nazik, cesur ve sabit bir kalbi olan bir kadına dönüşen bir kız. Acımak yerine

ona merhamet göstermişti. Onun elleri altında titremiş ama yine de kendini büyük bir istekle onun kollarına bırakmıştı. Merhamet etmişti

ona sunacak hiçbir şeyi yokken ona yüklendi ve öfkesini şefkatle yumuşattı.

Sadece ondan henüz vazgeçmemiş olması için dua edebilirdi.

Bal ybliss'in vil age'i kalenin gölgesinde huzur içinde uyuyordu.
Bernard atını ıssız arazide yürütürken
sokaklarda dolaşırken, malikânenin penceresinde tek bir ışığın yandığını
gördü.

Dizginleri çekiştirerek bineğini durma noktasına getirdi. O sıcacık ışık
karesi onun tüm asil niyetleriyle alay ediyor gibiydi.

Ne yapacağını bile anlayamadan, eli kapıyı çalmaya hazır bir şekilde
malikânenin ön sahanlığında duruyordu.

Izzy, parmak eklemleri tahtaya değmeden kapıyı açtı.
İlk içgüdüğü eğilmektir ama görebildiği kadarıyla kadın
silahsızdı.

"Ne istiyorsun, delikanlı? Birkaç hafta beklersen, başladığın işi bitirmene
gerek kalmayacak. Tanrı bunu senin için yapacaktır."

Bernard, "Sadece onu görmek istiyorum," dedi.

Izzy, geçmesine izin vermek için kenara çekilmeden önce ona uzun ve
sert bir bakış attı.

Tamir sepetini alıp, arkasına yaslandı.

sallanan sandalyesine oturmuş, eklemleri gıcırdıyordu. Mutfakta yanan
ateşin ışığında çorap dikmekten memnun görünürken, bir lamba
yan odadaki adamın yatağının başucunda ısıltı ısıltı yanıyordu.

Alastair Wilder bir çocuk gibi yan tarafına kıvrılmıştı. Üzerindeki
battaniyeyi atmış, vücudundaki her şeyden arınmış bir beden ortaya çıkmıştı.
Sinir ve kemik.

Bernard'ın gölgesi yatağın üzerinde belirince gözleri fal taşı gibi açıldı.
Odaklanmaları birkaç saniye sürdü ama odaklandıklarında,

Kırmızı çerçeveli derinliklerinde öfke parlıyordu. "Bu şeytanla
yaptığın bir pazarlık olmalı, Ian MacCul ough. Şuna

"Ben yaşlı bir adamın horozu gibi kuruyup giderken sen gençliğini ve
dinçliğini koru."

Bernard, yaşlı adamı uzun zaman önce ölmüş olan arkadaşıyla
konuştuğu fikrinden vazgeçirmek için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Arkadaşı. Doğrusu, sanki babası onun aracılığıyla konuşuyormuş gibi
hissediyordu.

"Şeytanla pazarlığı yapan sendin, ben değil, Alastair Wilder.
Ruhunu ve benim ruhumu bin pound altın karşılığında
sattın."

"Ve o zamandan beri her gün her dakika bunun bedelini ödüyorum,"
diye tükürdü Wilder.

"Ben de öyle," diye karşı çıktı Bernard.

Wilder başını yana eğmiş, kurnazlıktan da öte bir bakışla onu süzüyordu. "Peki buraya neden geldin? Seni almak için mi?

Bir aptaldan intikam almak mı? "

Bernard bu soruyu kendi kendine düşünmeye vakit bulamadan Wilder'ın boğumlu elleri şaşırtıcı bir hareketle bileklerini kavradı.

Güçlü. Çekiştirerek Bernard'ın ellerini boğazına doğru yönlendirdi.

"Ellerini cılız boğazıma dolamak istemez miydin?

Siz canımı sıkarken benim son nefesimi verdiğimi

hayal etmek size zevk vermiyor mu?"

Yaşlı adamın şarkı söyleyerek ikna etmesiyle hipnotize olan Bernard, sanki bir yabancıнын elleriymiş gibi ellerine baktı. O

ellerini kullanmasına bile gerek kalmayacaktı. Yaşlı haydutun kendini beğenmiş suratının üstündeki tüyle doldurulmuş pili bastırıp tutabilirdi.

orada-

Sanki Wilder onun düşüncelerini okuyabiliyordu. "Devam et delikanlı," diye fısıldadı. "Izzy kimseye söylemez. O kadar hevesli ki

beni özgür bırakır. Hatta kızlarımı uyumda öldüğüme ikna etmenize bile yardımcı olabilir."

Kızları.

Gwendolyn.

Bernard bakışlarını Wilder'ın gözlerine kaydırды. Korkuyla değil, umutla parlıyorlardı.

Bernard başını sallayarak kendini yaşlı adamın elinden kurtardı.

"Şeytanın işini yapmasına yardım etmeyeceğim. Korkarım ki

kolect'e gelene kadar beklemeniz gerekecek."

Bernard yataktan uzaklaşırken Wilder kenara vurdu, gözleri aciz bir öfkenin gözyaşlarıyla doluydu. "Biliyorum hala

Ölmemi istiyorsun! Bunu gözlerinde görebiliyorum! Nefretinin damarlarında asit gibi kaynadığını hissedebiliyorum!"

Bernard kapıya döndü. "Nefretimi hak etmiyorsun, Alastair Wilder. Senin için hissettiğim tek şey acımak."

Yaşlı adam mırıldanırken Wilder'ın dudaklarındaki acı kıvrımı kaçırarak odadan çıktı, "O zaman sen de en az senin kadar aptalsın.

her zaman öyleydi, Ian MacCul

ough." O gelmiyordu.

Gwendolyn, Weyrcraig Kalesi'nin zirvesinde iki taş merlonun arasına büzülmüş, ayaklarını altına sıkıştırmış ve

Bernard'ın ekosesi omuzlarına dolanmıştı.

Geçen hafta boyunca her gün, kalenin korkuluklarına zorlu bir tırmanış yapmış ve dışarıya bakarak sonsuz saatler geçirmişti.

denize doğru. Ama bu gece, nöbetinin yedinci gecesinde, ufukta hâlâ bir gemi belirtisi yoktu.

Yükselen rüzgârın soğuk ısırtığı onu ürpertti.

Bernard gelmiyor olabilirdi ama kış geliyordu ve hayatının en uzun, en soğuk kışı olacağından korkuyordu. İçinde

Son birkaç günü, kuledeki o çökmekte olan yatağa büzüşerek, bir içkiyle ısınarak geçirebileceğini ummaya bile cesaret etmişti.

Kükreyen ateş ve kocasının gözlerindeki sıcaklık. Etrafındaki ekoseyi kucaklayarak, yıldızları seyretmek için başını arkaya yatırdı.

Buz parçaları gibi parlıyorlardı, dokunabilecek kadar yakınlardı ama sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerdeydiler.

Tam da bu noktada durmuş ve Tupper'a doğru ya da yanlış, bir MacCulloch'un her zaman savaşmaya hazır olduğunu söylemişti.

Savaşmıştı ama kaybetmişti ve yenilgi duygusu tahmin ettiğinden daha acıydı. Kendini daha çok

Bernard'ın küçük kızı görmek için başını kaldırmadan meşe ağacının altında midillisine bindiği zamanları hatırlıyordu.

dallarına sokulmuş. Bir gülümseme ya da güzel bir sözden başka bir şey için ona kalbini verebilecek küçük bir kız.

Gwendolyn kaskatı kesilmiş bacaklarını açarak ayağa kalktı ve denize son bir kez baktı. Denizi aydınlatacak en ufak bir ışık kırıntısı bile yoktu.

Dalgaların mürekkep karanlığı. Başını eğerek merdivenlere doğru döndü.

Nefesi boğazında düğümlendi. Gölgele içinde bir adam orada duruyordu. Pelerinin dalgalandıran rüzgâr olmasaydı

onu hiç görmemiş olabilirdi. Adamın onu ne kadar zamandır izlediğini bilmesine imkân yoktu.

"Ne tür bir korkak bir kadını gölgelerden gözetleyebilir ki?" diye seslendi titreyen dudaklarını ısırarak.

"Korkarım sadece en kötü türden," diye yanıtladı ay ışığına doğru adım atarken. "Hayatının yarısını kaçarak geçirmiş bir tür

Hayaletler. Geçmişinin hayaleti. Ailesinin hayaleti. Hatta eskiden olduğu çocuğun hayaleti."

"Benden kaçmadığına emin misin?"

Bernard çaresizce başını salladı, siyah saçları rüzgârda savruluyordu. "Senden kaçmayı asla umut edemem, çünkü sen burada"-eliyle göğsüne dokundu-"kalbimde."

Gwendolyn gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Tam onun kollarına koşmak üzereydi ki, hayalet gibi beyaz bir şekil merdivenlerde belirdi.

"Baba!" diye bağırdı. "Buraya nasıl geldin? Izzy nerede?"

Babası yalınayak ve üzerinde solmuş bir gecelikten başka bir şey olmadan taş duvara yapıştı. "O kadar iyi yürüyemeyebilirim," dedi.

"Ama yine de uyuklayan yaşlı bir kadının yanından gizlice geçip bir at çalacak kadar erkeğim."

"Bana borcu olmalı," dedi Bernard. "Buraya gelirken malikâneye uğradım."

"Neden?" Gwendolyn onun gözlerindeki temkinli ifadeden çekinerek sordu. "Evliliğimizi onaylamasını istemek için biraz geç oldu,

Sence de öyle değil mi?"

Babası sendeleyerek öne doğru ilerlediğinde ve elindeki mızrağı gördüğünde tüm soruları unutuldu.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

BİR KEZ OLSUN BABASININ ELİ kıpırdamadı. İleriye doğru süzülüp ölümcül kılıcını ona doğrulturken sabit ve doğru durdu.

Bernard'ın kalbi.

Bernard kendini daha büyük bir hedef haline getirmek için pelerinini açarak ona doğru geri çekilmeye başladı. "Kılıcını indir, yaşlı adam. Senin savaşlar çoktan sona erdi."

"Yatağımın yanına gelip o şeytani gözlerinle bana baktığında bitmiş olabilirsiniz. Hepiniz

tek yapmam gereken bitirmektir. Ama hayır, bunun yerine yüzüme tükürmeyi tercih etti."

Bernard ona doğru yaklaşırken, Gwendolyn pelerininin arkasına tutundu. "Anlamıyorum baba. O ne yaptı?

sana?"

"Bana merhametini sundu, genç kız, yaptığı buydu. Sanki buna hakkı varmış gibi!"

Alastair'in dudaklarını bir alay büktü.

Küçümseyen bakışlarını Bernard'a çevirdi. "Senin kokuşmuş merhametine ihtiyacım yok, Ian.

MacCul ough Klanı'nın lordu olabilirsin, ama Tanrı değilsin!"

İleri atılarak aralarındaki mesafenin yarısını kapattı.

Bernard Gwendolyn'i tutmak için bir kolunu uzattı ama Gwendolyn kolunun altından sıyrılarak kocasının yanında hak ettiği yeri aldı.

"O Ian değil. O Bernard, Ian'ın oğlu. Ve ona zarar vermemelisin. Buna izin vermeyeceğim."

Babası Bernard'ın yüzüne baktı, öfkesi yavaş yavaş yerini şaşkınlığa bırakıyordu. "Bernard? Bu olamaz. Delikanlı öldü."

"Hayır baba, Cumberland'ın saldırısından kurtuldu. Ve iyi bir adam oldu; güçlü, dürüst ve nazik." Bir bakış attı

Bernard onu kendisine bakarken buldu, yeşil gözleri duyguyla yanıyordu. "O her zaman olmasını umduğum her şey."

Babasının yüzü buruştu. Kılıç elinden kayarak taşların üzerine sert bir şangırtıyla düştü. "Sanırım bunu yapmak zorundayım.

Sözüne güveniyorum, genç kız." Başını ona doğru sallarken dudaklarına hüznü bir gülümseme değdi, gözleri ender rastlanan bir şekilde parlıyordu berraklık anları. "Sen iyi bir kızsın, Gwennie. Her zaman öyleydin."

Bernard'a çevirdiğinde gözleri açıldı. "Aptal bir ihtiyar olabilirim delikanlı, ama bir konuda haklıydım.

Sadece Tanrı bana merhamet edebilir."

Döndü ama bekledikleri gibi merdivenlere doğru topallayarak gitmek yerine, korkuluklara doğru yalpalayarak ilerledi. Gwendolyn

donup kaldı, taşlara yapıştı. Sonsuzluğun bir parçası boyunca Bernard kılını bile kıpırdatmadı ama kıza bir kez baktıktan sonra

Yüzünü buruşturarak bir küfür savurdu ve kızın babasına doğru hızla ilerledi.

Tam yaşlı adam kendini iki merlonun arasına atmaya çalışırken babasının baldırlarını yakaladı. Mücadele

Ama babasının kendisine bu kadar acı veren bir hayatı sona erdirmek için duyduğu çaresizlik, onun

İnsanlık dışı bir güce sahip sırim gibi uzuvlar. İki adam kanalın kenarında boğuşurken, Bernard'ın pelerini etraflarını sardı, rüzgarın amansız pençesine yakalandı.

Orada, geçmiş ve gelecek arasında dengede sallanıyorlardı.

Dehşet büyüğü bozulan Gwendolyn, ikisinin de düşmesinden korkarak onlara doğru hamle yaptı. Bernard'ın elini tuttu.

Pelerini tüm gücüyle çekiştiriyordu. Ama rüzgâr geri çekilerek ağır kumaşı ellerinden sökmek istedi.

Babası uçurumun kenarından kaydı. Bernard'ın boğazındaki kaslar, yaşlı adamı tutmaya çalışırken sarf ettiği çabayla gerildi.

Çalkalanan denize düşmekten.

Bernard, Alastair'in peşinden kaymaya başladı, artık hem rüzgârla hem de ölü ağırlıkla mücadele edemiyordu. Gwendolyn onun için pençeledi ama pelerini tutuşunu gevşetmeye korkuyordu.

Kör edici bir panik onu ele geçirdi. Bernard'ın kendini kurtarmak için yapması gereken tek şey babasını bırakmaktı. Eğer bırakmazsa, babasını kaybedecekti.

İkisini de.

Ömrü boyunca demir tencereler ve ağır çömlerle gürleştiği için kaslarla örülmüş devasa bir kol onu yere serdiğinde gücü neredeyse tükenmek üzereydi.

Bernard'ın omuzlarına dolanarak onu geçti.

Gwendolyn nefesini tutamadan Izzy onları güvenli bir yere çekmişti.

O ve Bernard korkuluklara yaslandılar. Babası, Izzy kocaman yumruğunu geri çekene kadar çırpınmaya devam etti

ve çenesine vurarak onu kemiksiz bir yığın haline getirdi.

"Bunu benim yapmama izin vermeliydin," dedi Bernard suratsızca, omzuna masaj yaparak. "Gerçi ben bundan daha fazla zevk alabilirdim. kesinlikle gerekliydi."

Izzy başını salladı, saçları Medusa'nın yılan yuvası gibi sallanıyordu. "Yapmadığımı sanma. O ahmak herif

benden kaçmaya çalışmaması gerektiğini bilmeliydi."

Hala başını sallayarak, Alastair'i sanki bir patates çuvalından daha ağır değilmiş gibi omzuna aldı ve gitti merdivenlere doğru yürüyor.

Gwendolyn'in yanaklarından yaşlar süzülürken az önce olanları sindirmeye çalışıyordu.

Bernard babasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı. Geçmiş yerine geleceği seçmişti.

Onu seçmişti.

Gözyaşlarının arasından gülerek onu sertçe sarstı. "Lanet olsun sana, Bernard MacCul ough. Neredeyse beni öldürecek olmandan bıktım. Bunu bir daha yaparsan, seni öldürürüm!"

Sırıttı, tıpkı yıllar önce aşık olduğu çocuğa benziyordu. "Bir dakika bile korkmadım. Sen korkmuyor musun?

ejderhaların uçabildiğini biliyor musun?"

"Demek Lord Ejderha olmaya geri döndün, öyle mi?" diye sordu yanağını okşayarak.

Bernard onun gözlerinin içine bakarken ayıldı. "Hayatımda ilk kez kim olduğumu tam olarak biliyorum. Ben o adamım

seni seviyor. Günlerinin geri kalanını seni mutlu ederek geçirmek isteyen adam."

Gwendolyn beklediği gibi onun kollarında erimek yerine kaşlarını çatarak ona baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Izzy elinde baltayla tepende dikilmeseydi benimle evlenip evlenmeyeceğine karar vermeye çalışıyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Elini şefkatle kendi elinin içine koydu. "Gwendolyn Wilder ... um, MacCul ough, lütfen çok mu?"

Başını eğerek kirpiklerinin altından ona ağırbaşlı bir bakış attı. "Eğer beni tekrar gelinin yapmak istiyorsan,

İtiraf etmem gereken bir şey var. Korkarım kötü kalpli bir alçağın erdemimi çalmasına izin verdim. Ben bakire değilim."

"Harika," dedi onu kollarının arasına alarak. "O zaman seni inime geri taşıdığım için kendimi bir canavar gibi hissetmeyeceğim. ve seni baştan çıkarıyor."

"Canavarım," diye mırıldandı, yüzünü ellerinin arasına alarak.

Dudakları öpücüklerin en büyüğüyle buluştuğunda, Gwendolyn neredeyse boruların sesini duyduğuna yemin edecekti

kalenin üzerinde neşe kanatlarıyla süzülüyordu. Aşağıdaki vilayet çağında, kasaba halkından birkaçı yataklarında dimdik oturmuş dinliyordu sevinçli melodi vadide gürlerken huşu içindeydi.

Ondan sonraki yıllar boyunca, bu doğaüstü müziği duyan al oğulları ve kızları, kendi oğullarına ve kızlarına

Korkunç bir Ejderhanın kalbini cesur ve güzel bir bakireye teslim ettiği ve mutlu bir son kazandığı heyecan dolu zaman

Onlar için.

Yazar Hakkında

+ + +

USA Today ve *Publishers Weekly'nin* en çok satan yazarı **TERESA MEDEIROS**, kısa süre önce En İyi On Kitap'tan biri seçildi.

Affaire de Coeur dergisi tarafından Favori Romantizm Yazarları ve *Romantic Times* Reviewer's Choice En İyi Ödülü

Tarihi Aşk ve Kahkaha. Eski bir asker çocuğu ve kayıtlı bir hemşire olan yazar, ilk romanını yirmi bir yaşında yazdı ve

O zamandan beri hem eleştirmenlerin hem de okurların kalbini kazanmaya devam etti. On iki romanın yazarı olan Teresa, evini

Kentucky'de kocası ve iki kedisiyle birlikte yaşıyor. Okuyucular www.teresamedeiros.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirler.